

АН МАРИ ДЮКЕТ КАНЪОНЪТ НА ЛЮБОВТА

Превод от английски: Георги Георгиев, 1993

chitanka.info

ПЪРВА ГЛАВА

— Стюардеса! Не мога да повярвам! По дяволите, да наемеш някаква си стюардеса!

Оскърбителните нотки в гласа на мъжа я разгневиха. Андреа Клейбърн придърпа полата си, кръстоса крака и внимателно се заслуша в разправията, водена в кабинета на кадровия директор Джим Стивънс. Вратата беше откряната, но тя не виждаше двамата спорещи.

— По-точно бордови помощник — спокойно отвърна Джим.

— Наричай я както искаш, Джим! — Непознатият дори не направи опит да понижи тон. — Но не очаквай да се захвана с обучението на жена, която през последните пет години се е занимавала само с коктейли, гримиране и прически!

Андреа кипна, но несъзнателно вдигна ръка и приглади гъстата си права коса с цвят на пчелен мед.

— Докато е била в авиолиниите, Андреа Клейбърн е завършила курс по спешна медицинска помощ — обясняваше Джим.

— Знания без опит са напълно безполезни — въздъхна другият. Андреа не хареса резкия му безцеремонен тон. — Това е Големия Каньон, а не някакво си комфортно полетче! През лятото туристите са над четирийсет хиляди дневно! Имаме по шест-седем сериозни наранявания всяка работна смяна! Какъв рейнджър ще излезе от нея? Нали трябва да спасява другите, а не самата тя да се нуждае от помощ! Няма да се справи!

Андреа мрачно си спомни самолетната катастрофа, която преживя преди два месеца. Мога да се справям не само с комфортни полетчета, господине, помисли си.

— Слушай, Кърт... — започна примирително Джим. Така значи, господин Грубиян си има име! — Уверявам те, Андреа Клейбърн е достатъчно квалифицирана.

Андреа чу изсумтяване и шумолене на хартия.

— В документите няма нищо, което да го потвърждава. Само някаква справка за кратка клинична практика във военна болница. Тя не само няма понятие от дейността на рейнджъра в Каньона, ами и опитът ѝ по спешна медицинска помощ е нулев!

Отново грешите, господине, поправи го наум Андреа. Имам опит, и то придобит в доста тежки условия. Още ѝ се струваше, че долавя миризмата на обхванатия от пламъци самолет и чува виковете на ранените. Пред очите ѝ изплува Ди — втората стюардеса. Беше най-добрата ѝ приятелка. По ирония на съдбата тя се оказа единствената жертва. При катастрофата пилотската кабина с екипажа се озова от другата страна на пистата и Андреа остана сама сред пожара и ранените. Успя да измъкне всички пътници и едва тогава помисли за себе си. След злополуката подаде оставка, обяви наследената от леля ѝ къща за продан и реши коренно да промени живота си. Отдавна искаше да напусне авиолиниите. Странно как се озова в Големия Каньон, пред кабинета на кадровия директор... Би могло да се нарече съдба.

Последният пътник, когото спаси, беше деветгодишно момиченце на име Емили. Тя пътуваше сама от Денвър до Големия Каньон да прекара ваканцията с баба и дядо. Спомни си как взеха от ръцете ѝ пострадалото дете и го положиха на носилка. Андреа не се отделяше от него, първо по пътя с линейката до бърза помощ и после в педиатричното отделение на Денвърската болница. Типично по детски, Емили бързо забрави страшното преживяване. Съжаляваше за пропадналото дългоочаквано пътешествие. Сериозно заяви, че пак ще се качи на самолет само за да види любимите си баба и дядо. В стремежа си да намали разочарованието на детето Андреа му купи книжка за Големия Каньон. След няколко дни вниманието ѝ привлече обява във вестника за набиране на рейнджъри в националния парк на Големия Каньон. Бе необходима диплома за завършен курс по спешна медицинска помощ. Поддала се на внезапен необясним порив, тя написа молба и кандидатства. Бяха обявени десет места. Колкото повече размисляше, толкова повече желаше тази работа. Жадуваше за промяна, искаше да се откъсне от потискащото еднообразие на родния си град. Беше готова да работи където и да е под открито небе. Не можеше вече да понася затворени помещения. Ограниченото пространство на самолетните кабинички през последните години ѝ

стигаше за цял живот. Все пак не ѝ се вярваше, че ще я одобрят. За нейна изненада, скоро след като подаде молбата, ѝ позвъниха за импровизирано събеседване по телефона. С нея разговаря Джим Стивънс.

— Вие сте Андреа Клейбърн, която неотдавна спаси пътниците от катастрофиралия самолет на летище Стейпълтън, нали?

— Да — призна Андреа. — Откъде научихте?

— Всички вестници писаха, госпожице Клейбърн.

— Аз... Не следях новините след злополуката.

Андреа бе твърде потресена и болезнено изживяваше смъртта на Ди. Двете израснаха заедно, заедно ходеха на училище, а после постъпиха в една и съща авиокомпания. Бяха неразделни като сестри. Загубата на Ди беше жесток удар.

— Разбираемо е — рече Джим съчувствено. — Бих искал да зная доколко сериозни са намеренията ви за работа като рейнджър.

— Ще се радвам да получа работата. Отдавна смятах да напусна авиокомпанията. Затова посещавах медицинските курсове. Не съм омъжена и освен родителите ми, нищо друго не ме задържа в Денвър.

— Значи причината за смяна на работата не е катастрофата?

— О, не! Много внимателно съм обмислила решението си да работя като специалист по спешна медицинска помощ.

— А имате ли някакви проблеми с летенето? — попита Джим. — Ако ви наемем, бихме искали евентуално да ви използваме и при маршрутните полети с хеликоптери.

— Да си призная, имам лоши спомени. Но след злополуката ме подложиха на професионален преглед. Той включваше и кратковременен полет. Получих здравно свидетелство без забележки. Ще ви предоставя доклада на комисията.

— Да, бих искал да го прегледам. Ценя вашата искреност! — Джим явно бе доволен. — Преди да започнете полетите, ще се наложи да разучите пешеходните пътеки и маршрутите по реките в парка. Ще трябва също да получите шофьорска книжка за щата Аризона. Ще се справите ли?

— О, да! Аз съм добър шофьор и плувец. Родителите ми притежават моторна лодка и аз често карам водни ски.

— Радвам се да го чуя. Познаването на водните спортове ще ви бъде от полза. Яздите ли? Из Каньона има преходи с мулета.

— Вземах уроци по езда. — Андреа замълча за момент. — Но никога не съм яздила муле. Предполагам, че е същото, нали?

— Не съвсем, госпожице Клейбърн — засмя се Джим. — Е, как мислите, ще ви хареса ли работата?

— О, да, много! Но... — Андреа обузда въодушевлението си. — Господин Стивънс, защо избрахте мен? Аз съм на двайсет и шест години, нямам опит като рейнджър, а само диплома за двегодишно обучение по медицина. Наистина искам работата, но положително има и други желаещи с по-висока квалификация?

— Бяхте искрена с мен, госпожице Клейбърн — рече Джим Стивънс след дълго мълчание. — И аз ще бъда откровен с вас. Преди време жена от нашия екип загина по време на спасителна операция в реката. — Андреа онемя. — Беше голям шок. А точно тя имаше най-впечатляващите препоръки. Известно време била при военните, в спасителните отряди, после работила като фелдшер в пожарна служба. Атестатът на Сара Улф беше безупречен. Но когато се случи това на реката... — Джим въздъхна. — Сара не се справи. Загинаха и тримата туристи, които се опита да спаси.

— Горката жена... — прошепна Андреа.

Животът понякога е жесток. Сара се бе удавила, Ди загина при катастрофата... Въпреки че седеше през едно място от нея, Андреа нямаше възможност да помогне на приятелката си. По същия начин, изглежда, никой не е могъл да помогне на Сара.

— Аз обвинявам себе си за нейното назначаване — продължи Джим с дрезгав глас. — Ала откъде можех да зная? Препоръките й бяха превъзходни. Вие може и да нямате голям опит, но от вестниците узнах, че реагирате хладнокръвно в бедствени положения. Нуждаем се от хора като вас, които не се огъват пред опасностите. Всичко се научава, но не и да бъдеш смел.

Андреа не знаеше какво да отговори. Накрая каза сдържано:

— Просто си вършех работата, господин Стивънс.

— Зная, госпожице Клейбърн. И затова ви предлагам мястото. Кога можете да започнете?

Този разговор бе проведен преди две седмици. Андреа стегна багажа си и остави на родителите си, приятелите и малката Емил и бъдещия си адрес. Натовари колата и бе готова да потегли. Аризона я привличаше неудържимо като началото на нова глава в нейния живот.

И ето я в Големия Каньон, седи и слуша виковете, долитащи от кабинета на Джим. Добре поне, че не крещи той, а някой си Кърт.

— Искаш мнението ми за новата група стажанти и аз ти го казвам! Всички кандидати са приемливи, с изключение на стюардесата!

— Бордови помощник — поправи го на глас Андреа, но той, разбира се, не можеше да я чуе.

— Джим, аз не наемам за спасители разни напудрени куклички!

От поредната обида очите на Андреа заблестяха. Жените от рода Клейбърн бяха надарени с класическа красота. Имаха в наследство кръвта на викингите и се отличаваха с впечатляваща външност. С висока и стройна фигура, руси коси и сини очи, Андреа беше свикнала с настойчивите мъжки погледи. Но жените от рода Клейбърн умееха да поставят на място всеки мъж, който се осмеляваше да съди за тях повърхностно само по външността им. Андреа не правеше изключение. Тя желаше да работи тук и нямаше да позволи на никой да ѝ попречи. Още по-малко на този човек, който съвсем неоснователно я обижда, без да я е подложил на проверка.

— Хайде, Джим, съгласи се с мен! — настояваше Кърт. — Тя да не е роднина на губернатора или нещо подобно? Посочи ми поне една разумна причина, поради която искаш да я наемеш, и ще млъкна!

Андреа застина. Беше помолила Джим да не споменава нищо за „геройствата“ ѝ, както ги окачествяваха вестниците. Колегите ѝ бяха събрали изрезки от статиите и по време на разследването за причината на катастрофата, тя най-сетне ги прегледа. Една от снимките я показваше боса по снега на пистата, с ранената Емили на ръце. На друга се виждаше как пренасят от горящия самолет безжизнената Ди, покрита с бял чаршаф. Андреа се смути от високопарните хвалебствия, придружаващи първата фотография и бе дълбоко потресена от сензационното представяне във вестниците на последните минути на Ди.

— С Ди израснахме заедно, господин Стивънс. Бяхме като сестри. Не искам да говоря за нея с чужди хора. Оттогава минаха два месеца и не вярвам някой все още да свързва името ми с катастрофата. Бих желала да си остане между нас, ако не възразявате — бе подчертала изрично при разговора им.

За нейно успокоение Джим се съгласи. Дали сега ще наруши обещанието си?

— Чакам отговор, Джим! — подкани го Кърт.

— Извинявай, Кърт, но ще трябва просто да се довериш на преценката ми като кадрови директор, работил тук през последните двайсет години.

Андреа въздъхна с облекчение, което не трая дълго, защото двамата излязоха. Вниманието ѝ привлече по-младият, чиито тъмни очи излъчваха пренебрежение.

— Джим, на теб мога да се доверя, но на нея? — Андреа се изправи. Издържа втренчения му поглед. — Да се молим тя да не се окаже втора Сара Улф! — добави той рязко.

ВТОРА ГЛАВА

Забележката бе подхвърлена преди седмица. После Кърт Марлоу — Андреа най-после разбра името му — изскочи стремително, без да каже дума повече. Джим сдържано я препрати да попълни документите за постъпване.

През следващите дни Андреа безуспешно опитваше да срещне господин Марлоу. Може би е по-добре, мислеше, заета с настаняването и всекидневните занятия в клас. Не биваше да започва с кавга. А сурово издадената брадичка и пренебрежителният поглед на Кърт не предвещаваха спокоен разговор. Няколко дни по-късно Джим се извини за държанието му.

— Трябва да му простиш, Андреа. Кърт говори каквото мисли и ние не се засягаме от неговите избухвания. По две причини. Първо, той е най-добрият ни рейнджър. Повечето от персонала имат постоянни задължения — като шофьори, пешеходни или речни патрули. Кърт е специалист по всичко и затова няма постоянно назначение и... постоянен партньор. Използваме го там, където е най-нужен в момента. И втората причина е, че Кърт заема особено положение сред нас. Притежава огромен опит и знания. Затова мнението му тежи. И най-вече, когато става дума за набиране на нови сътрудници. Може да е рязък, дори груб, но е принципен. Изключително добър инструктор е. Просто забрави това, което чу по свой адрес.

Андреа се опита. Но надменният израз, снажната фигура, силно загорялото лице и тъмните пронизателни очи на Кърт Марлоу, не излизаха от ума ѝ. С усилие се съсредоточаваше върху думите на преподавателя.

Днешният ден не правеше изключение. Тя непрестанно се въртеше на чина. Не бе свикнала да седи дълго време, а дървените чинове трудно можеха да се нарекат удобни. Също като в самолетната кабина, мислеше гневно. А отвън е Големия Каньон! Величествен и невероятен! Феерия от багри! Заради уроците не бе успяла да му

хвърли и бегъл поглед. Но скоро всичко щеше да се промени. Предстоеше им практика.

В класната стая влезе инструкторът и те застинаха в очакване.

— Стажанти, за мен е удоволствие да ви съобщя, че всички успешно сте издържали теоретичния изпит. Днес ще бъдете разпределени с по един от нашите опитни ветерани, с който ще проведете практиката. Той ще бъде ваш партньор до края на пробния ви период. — Инструкторът отвори вратата и в стаята влязоха десетина мъже. Бяха облечени също като стажантите — в бежови ризи и къси панталони, три четвърти чорапи и широкополи шапки. — Ще чета първо името на стажанта, после името на рейнджъра-инструктор. Всички указания и задачи ще получавате от него. Той ще бъде ваш шеф.

Забелязала Кърт Марлоу, Андреа се намръщи. Той стоеше малко встрани от останалите със скръстени ръце. Огледа стажантите и открито се втренчи в нея, доста по-дълго, отколкото допускаха добрите маниери. Не се остави това да я смути. Вирна брадичка и му отвърна със същия поглед. Видя как очите му неодобрително се присвиха и той се извърна. Андреа се ядоса. Какво я зяпа? Във външния ѝ вид няма нищо нередно. Педантично бе изгладила всяко ръбче на униформата си. Навик от времето, когато беше бордови помощник. Гримът ѝ бе незабележим, лакът за нокти — светъл, а дългите коси — сплетени в стегната плитка. Неохотно призна, че Кърт Марлоу бе също спретнат. Кестенявата му коса бе подстригана, лицето — гладко избръснато, обувките — лъснати до блясък. И все пак тя се съмняваше, че ще ѝ допадне.

Андреа се заслуша по-внимателно в гласа на преподавателя. В никакъв случай не искаше Кърт Марлоу да бъде неин партньор. Нямаше нищо против да работи с мъж. Не, че имаше някакъв избор. Всички ветерани бяха мъже. Както и осем от стажантите. Джим спомена, че по-голямата част от постоянния екип са мъже. Жените изпълняват длъжността на медицински помощник в хеликоптерите, каквото ще бъде в крайна сметка и нейното постоянно назначение. Като рейнджъри работеха малко жени. А стажантките бяха само две.

— Джуди Тойфел, вие сте с Дан Приор. Андреа Клейбърн... — Тя бързо извърна глава от редицата ветерани към инструктора. — Вашият партньор е Кърт Марлоу.

Не той! Всеки друг, само не той, помисли, но външно остана спокойна и хладно кимна на новия си шеф. За нищо на света не би реагирала открито на това злочесто съвпадение. А дали е съвпадение? Нали Джим каза, че Кърт заема високо положение. Значи би могъл сам да си избере стажант. Зарече се да разбере. Не искаше деспотично настроен партньор.

— Разделете се по двойки! — нареди инструкторът. — Желая ви успешен първи ден в Големия Каньон!

Сред стажантите настъпи оживление. Андреа се усмихна насила. Излезе навън и се озърна. Лесно откри Кърт Марлоу.

— Господин Марлоу? Аз съм Андреа Клейбърн. Приятно ми е да се запознаем! — Тя протегна ръка.

— Очевидна лъжа, след като знаете, че не одобрявам назначаването ви. — Почти символично стисна ръката ѝ.

— Предпочитам да бъда учтива, вместо грубо откровена — отвърна сдържано Андреа.

— Много жалко! Понеже аз предпочитам обратното. Надутите приказки са подходящи за стюардеси, но тук не са на място.

— Речникът ви има нужда от известно осъвременяване. Правилният термин е бордови помощник. Далеч съм от мисълта да се изразявам надуте, господин Марлоу. Придържам се към добрия тон. Лично аз смятам, че той навсякъде е на място. — Тя със задоволство забеляза, че думите ѝ го жегнаха. — Така че, моля, господин Марлоу, ако нямате повече забележки, да пристъпим към работа. — За миг по лицето му пробяга възхищение, но бързо изчезна.

— Не мисля, че притежавате необходимите качества за рейнджър, госпожице Клейбърн. Само се погледнете!

— Намирате нещо нередно във външния ми вид?

— Не... Да!

— Кое от двете? — попита тя спокойно. — Да или не?

— На ръст сте добре, но нямате тегло.

— Тегло ли? Не си спомням да е имало такова изискване.

— И най-слабият ветреца ще ви отвее — сви рамене Кърт. Лицето му бе мрачно и намръщено. — Не зная как ще вървите с раница на гърба, да не говорим за носилка с ранен.

Андреа помисли за ранените пътници, които изтегляше за краката от горящия самолет, за тежката врата на аварийния изход,

която трябваше сама да отвори.

— Външният вид лъже, господин Марлоу. Нали точно затова е изпитателният срок. А след като сте настроен срещу мен, защо работим в един екип? Трудно ми е да повярвам, че жребият ни е събрал!

— Права сте. Не е жребият. Аз нарочно поисках вас, скъпа, защото смятам да ви кача на първия самолет, тръгващ отгук.

— Моля, наричайте ме госпожице Клейбърн — изгледа го студено Андреа. — Ако получавах по долар за всяко „скъпа“, което чувах в самолета, досега можех да се оттегля на Ривиерата.

— Добре! Ще ви наричам както пожелаете! Но не и рейнджър Клейбърн, защото се съмнявам, че ще изкарате останалите петдесет и три изпитателни дни.

— Грешите, господин Марлоу! Изгорих всички мостове зад себе си. Напуснах работа, продадох къщата си, оставих приятели и роднини, за да получа това назначение. Няма да мръдна отгук!

— Съмнявам се. Затова ви предлагам да си купите нова къща и да се върнете при семейството и работата си като стюардеса.

— Бордови помощник! И ви предупреждавам! — Гласът ѝ стана решителен и твърд. — Ако умишлено се опитате да ме провалите по време на изпитателния срок, ще наема най-добрия адвокат в щата и ще заведа дело срещу вас! Ще ви избавя от омразата към „стюардесите“ в най-близкото съдилище!

— Едва ли ще се наложи. Никога не съм провалял практиката на стажант, госпожице Клейбърн! И не възнамерявам да започвам сега!

— Похвално! — процеди заядливо Андреа.

— Ще получите същите възможности за изява, каквито е имал всеки от моите стажанти. Давам ви дума.

Тя го погледна в очите. Нямахше причина да се съмнява в искреността му.

— Това е всичко, за което моля — отвърна.

— Но не очаквайте снизхождение.

— Не бих го приела! Ще започваме ли вече?

След петнайсет минути тя излезе от стаята си с раница на гръб. Съгласно указанията носеше вода, храна, пакет медицински принадлежности и дрехи за преобличане. Не знаеше какво я очаква, но чувстваше трескава възбуда. За първи път ѝ се удаваше възможност да

види Каньона отблизо. Както Кърт я беше инструктирал, тя го чакаше в началото на пътеката за Южния Хребет. Гледката беше пленителна — с неповторимата пъстрота на багрите, извисяващите се зъбери, гори и долини. Километър-два под тях се виеше като змия река Колорадо. Водите ѝ проблясваха в сребристо под слънчевите лъчи. Бе така замаяна от гледката, че Кърт трябваше да я повика два пъти, преди да го чуе.

— Всичко ли побрахте в раницата? Манерката ви пълна ли е?

— Взех, каквото ми казахте — кимна Андреа. — Готова съм.

— Тогава да тръгваме.

— Какъв великолепен ден! — не можа да се сдържи тя, когато поеха по каменистата пътека. Небето блестеше лазурносиньо. Времето бе приятно топло, около двайсет градуса.

— Не сте тук да обсъждате времето, а да се обучавате!

— Мога да върша и двете.

— По-добре не се разсейвайте! Трябва отлично да опознаете маршрутите. Единственият начин е да се мине по тях. Днес ще вървим по пътеката Сияйния Ангел.

— Сияйния Ангел? Какво прелестно име!

— Има две пътеки между Южния Хребет и реката. — Кърт се направи, че не е чул възклицанието. — Втората е Кайбаб. Те са най-натоварените в парка. Тук най-често стават злополуки.

— По тях не се ли минава с мулета?

— Да, проходими са и за мулета. Понякога се налага да използваме животните при спасителни операции. С тях извозваме пострадалите. По-късно ще срещнем кервана. Днес ще слезем до дъното, а утре се качваме обратно. По маршрута има три бази за почивка — на самия Хребет, в средата на пътя и на дъното на Каньона. В междинния лагер ще се отбием пътьом.

— Ще прекараме нощта в Каньона? Чудесно! — Андреа едва сдържаше радостното си вълнение. Подхлъзна се леко и Кърт я сграбчи за ръката. Впечатли я нежността и овладяната сила на докосването. Никога не бе чувствала тъй осезателно близостта на мъж.

— Гледайте си в краката! — предупреди я той. Андреа опитваше да си възвърне душевното равновесие. Внезапното влечение към този мъж я изненада. Беше ѝ трудно да се съсредоточи и да слуша какво ѝ говори. — Сияйния Ангел е лека пешеходна пътека. Няма въздушни

участъци. Ако не можете да се справите с нея, стягате си багажа и се връщате вкъщи още днес.

— Въздушни участъци ли? Какво означава това?

— Въздушен участък означава, че се върви по ръба на пропастта. Сияйния Ангел не минава по самия хребет. Липсват смайващи гледки, но затова пък няма да се безпокоя, че ще летите повече от километър до дъното на Каньона.

— Не се безпокойте. Смятам да стигна до дъното по обикновения начин.

— Разстоянието е шестнайсет километра — предупреди Кърт. — А вие вече се препъвате. Кажете ми, ако ви излязат мехури на краката. Стажантите често си патят от новите обувки. Ще спрем на първата база за почивка.

— Няма нужда. По време на полетите Ню Йорк-Лондон с часове съм стояла права. — Тя погледна маркировката. Първата база бе на два километра, а следващата — пет по-нататък. — Защо не опитаме направо до втората?

— Зависи как се справяте.

Андреа кимна. Кърт крачеше бързо и не след дълго задминаха първата база. Тя усещаше честите му погледи. Що за човек е, чудеше се. Ако не беше вечно недоволен, би бил добра компания. Не й се щеше да прекара близо два месеца с някой, който я смята за досадно бреме. Вярно, че за тях всеки новак е бреме, каза си и въздъхна тежко. Кърт незабавно се обърна.

— Добре ли сте? Знаех си, че трябва да спрем!

— Всичко е наред — премига Андреа, учудена и от въпроса, и от загрижеността в гласа му. — Защо?

— Сторихте ми се уморена. От стръмното слизане краката отмаляват, особено коленете. Само на пет минути сме от втората база. Мислите ли, че ще издържите?

— Няма проблеми! — заяви тя твърдо. — Благодаря за вниманието, все пак!

Но когато поеха отново, тя почувства, че Кърт значително забави темпото. Преодоляха следващата серия стръмно спускащи се завои с умерен ход. Базата беше без всякакви удобства. Нямаше дори вода. Кърт намери сенчесто местенце и я повика.

— Предполагах, че ще има повече хора — отбеляза Андреа, оглеждайки шепата туристи, насядали наоколо.

— Ще има, но едва другия месец. Големите тълпи започват да прииждат в началото на юни. Седнете. Не забравяйте преди това да проверите за влечуги. Тук се срещат гърмящи змии.

— Предупредиха ни на занятията! — Тя внимателно огледа между камъните, после смъкна раницата. Изненада се, когато Кърт я пое от раменете ѝ. — Не се нуждая от помощ!

— Първия ден правя изключение за всички. Дори за стю... Дори за бордови помощници. — Андреа остана доволна от поправката. Бе удържала малка победа. — Непременно хапнете и пийнете нещо. Обезводняването е честа причина за нещастни случаи. Пийте колкото и където можете.

— Добре. — Тя се отпусна на земята, а Кърт седна няколко крачки по-нататък и надигна манерката си. Преди да отпие от своята, тя извади пудриерата и заразглежда лицето си. Манерката му замръзна на половината път до устата.

— По дяволите, какво правите?

— Проверявам грима си.

— Не мисля, че е необходимо, освен ако не таите надежда да срещнете тук бъдещия си съпруг.

— За ваше сведение, имам светла кожа и лесно изгарям. Кремът е против слънчево изгаряне. — Тя леко намаза носа и бузите си. — Същото се отнася и за червилото. Нямам намерение да получа мехури само защото грижите за външния ми вид ви дразнят. — Кърт отмина хапливата забележка с някакво подобие на усмивка. — Не мисля, че тен, наподобяващ гьон, ще ми отива — добави тя и многозначително се взря в скулестото му, обрулено от слънцето и вятъра, лице. Отива му, реши тя, но се ядоса на самата себе си. Не бива да позволява този привлекателен мъж да я покори! Щракна шумно пудриерата и я прибра в раницата. После извади сгъваема алуминиева чашка. Кърт я наблюдаваше втренчено.

— Можете да пиете направо от манерката.

— Но мога да пия и от чаша! — Тя отпи няколко глътки. Извади салфетка и внимателно я разстла на скута си.

— Салфетка?! — премига невярващо той.

— Не е хартиена — увери го Андреа. — От бързо разлагаща се материя е, тъй че няма да навреди на околната среда.

— Ако изобщо не носехте салфетки, багажът ви щеше да е значително по-лек. Просто си избършете устата с ръка.

— Не, благодаря! — отвърна хладно Андреа. — Десет грама повече едва ли ще ми натежат.

Кърт изсумтя неодобрително и посегна към своята раница.

— Искате ли пушено телешко?

— Благодаря, нося си храна.

— С нетърпение чакам да я видя — рече сухо Кърт. — Какво е? Пастет? Черен хайвер?

— Подигравате ли ми се, господин Марлоу? — Андреа извади пластмасова кутия и спокойно отвори капака.

— Нищо подобно. Просто... Това да не са кроасани?

Забеляза как внезапният му интерес се превърна в истински копнеж, когато тя извади пухкава кифличка с плодов пълнеж.

— Да. Едва ли засища като вашата опушена крава, но ще ми свърши работа. — Тя бавно отхапа. — Обичам да си угаждам. Заслужавам го след храната, която бях принудена да ям по самолетите. — Кърт изведнъж остави настрана своето телешко, а тя едва прикри усмивката си. — Не сте ли гладен? — попита невинно.

— Не. Закусих обилно.

— Жалко! Имам още кифлички. Мога да ви почерпя.

— Не, благодаря. Трябва да тръгваме, ако искаме да стигнем преди залез. Привършвайте и да побързаме.

Макар и тясна, пътеката бе сравнително лека. Андреа вървеше след него и с интерес разглеждаше гъстата растителност. Разпозна някои широколистни и повечето вечнозелени видове. Но бе трудно да забележи малките обитатели на горския свят — катерички, гризачи, птички. Бяха им казали, че по-едрите животни също не се мяркат често. Елени, койоти, черната мечка, рисът, пумата и ширококорогия козел отбягваха човешкото присъствие. Множеството посетители смущаваха навиците на дивите животни.

Туристите трябваше да съобщават за видяно рядко животно в най-близката база. Екип от еколози зорко следеше придвижването, най-вече на пумите, пустинния козел и дивото магаре. Отчитаха данните при определяне на туристическите маршрути, за да не бъдат

накърнени както интересите на хората, така и на животните. Андреа никога не бе виждала диви животни в тяхната естествена среда. Не се надяваше да ги види още през първия ден, и то в близост до оживените места. Но се зареди с търпение и внимателно се взираше наоколо. Упорството ѝ бе възнаградено. След около час забеляза някакво движение встрани от пътеката. Бързо докосна Кърт по рамото и той спря.

— Какво има? Някакъв проблем?

Тя сложи пръст на устните си, после посочи към обрасло с храсти петно сред скалите.

— Това магаре ли е? — попита шепнешком, взирайки се нататък.

— Така изглежда. Имате набито око, госпожице Клейбърн — отвърна Кърт, но сякаш неохотно изразяваше одобрението си.

— Много се надявах да зърна някое животно — каза развълнувано Андреа. — Какво ще правим?

— Ще се опитаме да го хванем.

— Да го хванем ли? — не повярва тя.

— Тихо! — Той ѝ запуши устата. Усетила с устни топлината на пръстите му, тя кимна безмълвно и Кърт махна ръката си.

— Доколкото зная, трябва само да докладваме за дивото магаре — обади се тя, вече по-тихо.

— Туристите докладват. Рейнджърите ги ловят. — Той свали раницата си и извади въже, като се подсмиваше на очевидното ѝ вълнение. — Повярвайте ми, ще бъде забавно.

— Не зная... — промърмори тя, без да сваля очи от храсталаците. — В курса не споменаха за ловене на магарета.

— Още много неща има да научите, госпожице Клейбърн. Тези магарета не са тукашни. Останали са от първите изследователски години на Каньона. Издръжливи са и се размножават като зайци. Повреждат растителността и нарушават екологичното равновесие. Дори хищниците не успяват да регулират прираста им. — Кърт направи примка с въжето.

— И затова трябва да ги ловим, така ли?

— Да.

— А после какво?

— После ги упояваме, вдигаме ги с хеликоптер и ги пренасяме на специално заградени участъци. След това властите настаняват

здравите животни при добри стопани.

— А... болните? О, не! — промълви тя, уловила красноречивия му поглед.

— Нашият ветеринар е добър специалист — увери я той. — Следвайте ме. Слизаме от пътеката. Внимавайте къде стъпвате.

— А какво трябва да правя? — попита Андреа, като си проправяше път през шубрака.

— Само вървете след мен. Нося пушка със спринцовка. Ще го упоя, след това ще ми помогнете да го вържа.

— Ще стреляте по него? — намръщи се тя. — Не може ли просто да го завържете?

— Не. Магаретата са дребни, но много силни. Не ми се ще да ме хвърли в дерето.

— Нима се е случвало? — Сграбчи ръката му. Изглеждаше уплашена повече за него, отколкото за себе си.

— Не, защото използваме пушките. Вие също трябва да се научите да боравите с тях. — Кърт погледна пръстите ѝ и Андреа смутена пусна ръката му. Доближиха се на метри от магарето. За тяхна изненада то не помръдна.

— Съвсем мъничко е! — прошепна Андреа. — О, вижте! Ранено е!

— Женско е — рече Кърт. — Но май сте права. — Приблужи още и внимателно разгледа магаренцето. Навъси се при вида на силно ожуления му крак, който кървеше. — Изглежда е паднало лошо. Нищо чудно, че не избяга от нас.

— Къде ли е майката? — Трепна, като видя Кърт да се прицелва в сиво-кафявата задница на животното.

— Надявам се да е тук някъде. Доста е малко, сигурно бозае още. Ще огледам набързо.

Потръпвайки, магаренцето падна на земята. Андреа бавно го доближи и колебливо го потупа по врата.

— Сигурно е жадно. Да му дам ли малко вода?

— По-добре стомахът му да е празен. Понякога повръщат от приспивателното. Наглеждат дребосъчето. Скоро ще се върна. — Андреа го изчака да претърси местността. — Нищо не открих — рече, като се върна. Майката или го е изоставила, или... — Видя как тя

съвсем помръкна. — Допускам, че е сираче — поясни, взе въжето и омота магарето. — Ще се обадя за хеликоптер.

— Почакайте! Нали няма да го... убият?

— То е сукалче, госпожице Клейбърн. Без майка, с наранен крак. Така е най-добре за него.

— Най-добре ли? Аз мисля, че е престъпление! Кракът му не е счупен! Освен това, няма да мъкне товари! Може да се отбие и да свикне с трева и зърно за нула време!

— Андреа, ние сме рейнджъри, отговаряме за сигурността на туристите. Не сме магарешки болногледачи. Не разполагаме нито с време, нито с достатъчно хора. Зная, звучи жестоко, но трябва да свикнете. — Тя беше твърде разстроена и не забеляза съчувствените нотки в гласа му.

— Никога няма да свикна! Ако можех, щях аз да го взема!

Кърт понечи да каже нещо, но се отказа.

— Ще се обадя по радиостанцията — рече накрая.

Не след дълго чува шум от хеликоптер. Андреа седеше с натезало сърце. Наблюдаваше как спуснаха дебело въже, а Кърт надяна специалния хомот на малкото телце. Беше ѝ непоносимо да гледа клюмналата глава на приспаното магаренце, когато хеликоптерът го издигна във въздуха и отлетя. Проследи ги, докато се скриха в далечината.

— Готови ли сме за тръгване? — обади се Кърт.

— Да — едва преглътна тя буцата в гърлото си.

— Съжалявам за магарето — каза той. — Това е една от неприятните страни в работата ни. Беше много сладка обаче. Магаричката, де — уточни припряно. Мина ѝ през ум, че не е толкова безчувствен, колкото ѝ се струваше. — Говорих с пилота. Помолих го да каже на ветеринаря, че малкото изглежда доста ячко. От време на време оставят по-издръжливите сирачета, но обикновено... — Гласът му секна. — Е, хайде да вървим! Няма смисъл да го обсъждаме повече.

Тя кимна. Почувства как в очите ѝ напират сълзи и запремига бързо, за да ги спре. Поне външно трябва да се държи професионално като Кърт. Искаше ѝ се въобще да не бе забелязвала магарето. Кърт също избягваше въпроса. Продължи да ѝ дава разяснения и инструкции.

— По време на преход задължително общувайте с хората, които срещате или застигате. Усмивхайте се, разговаряйте с тях и ги наблюдавайте — обясняваше ѝ. Намираха се на разширен участък от пътя и вървяха един до друг. — Така имате възможност да забележите симптомите на слънчев удар, преди да е станало опасно за живота. Топлинният удар е причина номер едно за нещастните случаи. Понякога почивката на сянка или няколко глътки вода са от голямо значение. И запомнете! Тук няма телефони. Туристите изцяло зависят от нашата помощ и радиовръзката. Батериите трябва винаги да са заредени и в изправност.

— Проверих ги. — Андреа докосна закачената на колана ѝ радиостанция. — Всъщност колко горещо става тук? — попита.

— Юли е най-лошият месец. Температурите на Южния Хребет се движат около двайсет и седем градуса, но долу става по-горещо. На дъното на Каньона стигат до четирийсет, дори повече. Тогава вече има жертви.

— Но из целия парк има табели, предупреждаващи за горещините. Защо хората не внимават? — възмути се Андреа.

— Причините са различни. Понякога жертви стават чуждестранни туристи, които не разбират английските надписи, но не си правят труда да се отбият в базовия лагер за брошури на други езици. Други просто проявяват твърдоглавие и глупост. Тръгват неподходящо облечени за високите температури и не носят достатъчно вода.

— Предполагам, не вярват на предупредителните надписи — каза Андреа. — Ето, сега е приятно и прохладно. Едва ли е повече от двайсет и два, двайсет и три градуса.

— Да, наистина. Но сама ще усетите разликата по-надолу. Буйната растителност се сменя с пустинни видове. Като стигнем дъното, ще е вече над трийсет градуса.

— Не предполагам, че тук има пустинна природа. На занятията наблягаха предимно на издирването и спасителните операции.

— Така и трябва да бъде. Но не пречи да се знае повече и за екосистемите. Много не са и чували например че от четирите Северноамерикански пустини, три се намират в Големия Каньон.

— Три? — Андреа учудено вдигна глава.

— Гледайте си в краката, не в мен! — смъмри я Кърт. — Дълъг е приблизително четиристотин и петдесет километра, а ширината му е от шест до трийсет. Дълбок е повече от хиляда и петстотин метра. Ненапразно са го нарекли Големия Каньон.

— А пустините? Кои са?

— Пустинята Соноран е в Централна Аризона. От растителния свят се среща предимно акация. Това е източната част на Каньона. Другата е Мохаве. Тя се простира в западната му част. Там виреят кактуси. Местността се разпознава лесно. Третата е по горното течение на река Колорадо. Ридовете и възвишенията в източната част на Каньона са част от пустинята Големия Басейн.

— Ако това е студената пустинна тундра на Невада и Юта, там трябва да вирее бор, хвойна и мъхове — изрецитира тя гордо.

— Така е. Откъде знаете?

— Родена съм в Денвър, снежен край. Била съм в Юта на ски.

— Тук не могат да се карат ски. И въобще не разбирам защо градско момиче като вас е оставило удобствата.

— Отдавна бях решила да променя живота си.

— Само това ли е причината? — попита сериозно Кърт.

— Предостатъчно е — отвърна му. Отново изплува споменът за разбития самолет и безжизненото тяло на Ди. Всички я убеждаваха, че трагичните събития избледняват с времето, но тя още не бе в състояние да говори за случилото се. — Но си мисля, че и съдбата се намеси. А вие оттук ли сте?

— Роден съм във Феникс и израснах в Аризона. Родителите ми също живеят тук. Нямам братя и сестри.

Като инструктор, Кърт бе словоохотлив, но станеше ли дума за личния му живот, млъкваше. Беше подочула съвсем малко за него. Кърт Марлоу бе един от малцината, по адрес на които не се носеха клюки. Не знаеше дали поради високия ранг, или заради затворения му характер. Но страшно ѝ се искаше да разбере повече за него. Затова настоя.

— Чух, че майка ви е ботаник и има собствен разсадник за кактуси, а баща ви кара хеликоптер на патрулните служби за следене движението по пътищата.

— Информацията ви е остаряла. — Кърт я изгледа остро. — Баща ми неотдавна се пенсионира.

— От него ли се научихте да летите?

— Да. Той ме научи още като бях момче. — Кърт замълча, но Андреа не престана да разпитва.

— Сигурно се е надявал да тръгнете по неговите стъпки?

— Не — въздъхна Кърт. — Аз се интересувах повече от ботаниката. Бях решил да специализирам в колежа естествени науки. Мама беше доволна. Но бизнесът с кактуси ме привличаше толкова малко, колкото и следенето на задръстванията по пътищата. Затова постъпих в парковата служба на Големия Каньон. Искях да съчетая летенето с работата на открито.

— Това е невъзможно — свъси вежди Андреа. — Едното винаги остава на второ място.

— Летя доста в натоварения летен сезон. През останалата част от годината съм навън. Подготовката на стажанти е основното ми задължение.

— От колко време сте рейнджър? — попита след малко Андреа.

— От десет години. Дойдох веднага след завършване на колежа. Значи е на около трийсет и две, пресметна тя наум.

— Тук ли смятате да останете завинаги?

— Вие наистина задавате прекалено много въпроси. По-добре се съсредоточете върху терена, вместо върху биографията ми. Ще облекчите задачата и на двама ни, госпожице Клейбърн.

Андреа се изчерви от справедливия укор. Разпитваше го най-безцеремонно. Нещо, което винаги бе ненавиждала и смятала за невъзпитано, особено от страна на другия пол. Но така й се искаше да узнае повече за него! Замълча смутена. Реши да ограничи всякакви по-нататъшни разговори до чисто делови въпроси. Независимо колко привлекателна й се струва темата за личността на Кърт Марлоу. А и околността предлагаше великолепни гледки. Скалите и растителността преливаха във всички багри — зелено, яркочервено, златисто, мораво...

— Красиво е! Мисля, че това е най-вълшебното място на света!

Кърт позабави крачка и се обърна да я погледне.

— Не се оставяйте красотата на Каньона да ви заблуди. Той може да бъде и смъртно опасен.

— Зная. — Тръпки полазиха по гърба й. — Видях какво се случи с магарето. Кракът му...

— Имам предвид смъртта, госпожице Клейбърн! — прекъсна я той. — В Каньона загиват хора! Не само животни! Хора! — Яростта в гласа му стъписа Андреа. Човешките жертви са нещо ужасно, но опитен рейнджър като Марлоу би трябвало да е готов за подобен сблъсък. Тя вдигна глава и открито го погледна в лицето. Безстрастният израз беше изчезнал и очите му диво блестяха. Изведнъж ѝ се стори съвсем непознат. — Зная го най-добре от всички! Сара Улф бе моя жена!

ТРЕТА ГЛАВА

— Кърт — продума Андреа, за първи път обръщайки се към него по име, — съжалявам. Не знаех.

— Изненадан съм, че не си чула. Тук всички знаят. Известно е също, че аз провеждах обучението ѝ. — Настъпи мълчание. Лицето на Кърт излъчваше такава неприкрита болка, че Андреа се принуди да извърне поглед. Сега ѝ стана ясно защо не бе чула нищо по негов адрес. И най-невъздържаните биха се позамислили дали да разправят на новодошлите за мрачната трагедия. — Е, какво, не искате ли да чуете кървавите подробности за смъртта на Сара? — Гласът му беше безстрастен, но Андреа ясно виждаше мъката в очите му.

Спомни си за Ди. И за журналистите, които искаха да измъкнат от нея „кървавите детайли“. Въпросите им я смазваха.

— Не! — отвърна твърдо. — Не искам. Възкресяването на целия ужас няма да я върне. Не е лесно, особено когато... — Андреа преглътна с усилие. Пред очите ѝ изплува покритото с бял чаршаф тяло на Ди. — Когато човек не може да промени нещата. Моите съболезнования! Прекрасно разбирам какво чувствате... — Забеляза внезапно събуденото му любопитство, макар да не я попита нищо. — По-добре е някои неща да останат неказани. Ако някога почувствате нужда да говорите...

— Едва ли — отвърна той с равен глас. — Оттогава изминаха две години, госпожице Клейбърн. Няма нещо, което да не е вече казано. Хайде да тръгваме! По обяд трябва да сме преполовили пътя.

Тя кимна и го изчака да мине отпред. Улавяше се, че често спира поглед на широките му плещи. Значи Сара Улф и Кърт са били женени. Това обяснява прекалено покровителственото му поведение. Бе преживял загубата не просто на колега, а на съпруга. Завиждаше за чувствата, съществували между двамата, за преживяванията, които са споделяли. Ненадейно и болезнено я връхлетя чувство на самота. Нито една от връзките ѝ не бе сериозна. Летците, с които бе излизала от време на време, пренасяха началническите маниери и в личния си

живот. До гуша ѝ бе дошло от мъже, смятащи я за безмозъчна кукла, годна единствено за бързото им задоволяване. Много отдавна беше решила, че с мъжа, чието легло ще сподели, трябва да я свързва дълбока сърдечна връзка. За съжаление, това вълшебно легло още го нямаше. Но тя бе готова да чака. Почти цялото си свободно време прекарваше с роднини и приятели и... Спеше сама. Ала след смъртта на Ди, започна да гледа на живота по съвсем различен начин. Умори се от очакване любовта да застане на пътя ѝ. Човек не забелязва как се изнизва времето. Затова реши да изживее пълноценно всяка минута от живота си. Напусна авиолиниите и ги замени с Аризона.

— Как сте? — Неочакваният му въпрос прекъсна мислите ѝ.

— Ами... Добре.

— Почти стигнахме базата Индианските Градини. Тя е на половината път. Ако не се нуждаете от почивка, ще спрем. На около петнайсет минути е.

Отне им дори по-малко. Андреа вече копнееше за сянка. Почти не обърна внимание на туристическата база и лагера наоколо, нито на мулетата, скупчени в специално заграденото за тях място. Зовяха я само огромните дървета и живителната им прохлада. Кърт обаче имаше други намерения.

— Да надзорнем вътре. Преди нас по същия маршрут тръгна друга двойка. Би трябвало вече да са тук. Ние изгубихме близо час с онова магаре. Искам да говоря с инструктора и да разбера как се справя неговият новобранец.

Отправяйки пълен със съжаление поглед към дебелия сянка, Андреа го последва.

— Вътре също е прохладно — увери я, разгадал мислите ѝ.

— Зная. Но толкова рядко ми се удава случай да съм на открито.

— Ще имате предостатъчно време през следващия месец. Обещавам! — усмихна се той.

Първата усмивка, която видя у него. Порази я как се преобрази лицето му. Отново изпита неволно влечение. Вярно, бе хубав мъж, ала усмивката го правеше обаятелен. Сигурно не се е смял често след смъртта на Сара, помисли си. Нищо, че оттогава са минали две години. Усмивката му загатваше, че я приема за свой партньор, което бе много важно за нея. Обзе я топло чувство. След случката с магарето и

шокиращата новина за жената на Кърт, усмивката му ѝ подейства успокояващо.

Другата, двойка беше в базата. Кърт ги представи. Обядваха заедно. Андреа не познаваше инструктора, Дан, но няколко пъти бе разговаряла с Джуди — стажантка от нейната група. Живата натура на Джуди беше преодоляла дори предпазливата сдържаност на Андреа. С удивление забеляза, че обичайната жизнерадост на Джуди беше изчезнала. Чипото ѝ носле беше изгоряло от слънцето, късата коса бе влажна от пот и тя бе доста мълчалива. Затова пък Дан не си затваряше устата.

— Е, как е новият ти партньор? — попита той, втренчил се в Андреа, макар въпросът да бе отправен към Кърт.

Очебийният му интерес раздражни Андреа. Позьорството на Дан и преднамереното демонстриране на огромните мускули не ѝ бе по вкуса. Нито многозначителните му погледи.

— Дотук добре — отвърна предпазливо Кърт.

— Ха, изглежда повече от добре! Направо е фантастична! Джуди, поискай някой и друг съвет! Виж, дори прическата ѝ не е мръднала! Похвално! — Дан намигна на Андреа.

— С Джуди сме тук, за да оценяват работата ни, а не външния вид — каза с ледена усмивка тя.

— Трябва да сте свикнали мъжете да се възхищават от външния ви вид! Нали сте стюардеса?

— Правилното название е бордови помощник — намеси се Кърт.

Андреа се подсмихна, доволна от направената забележка. Ала когато Дан отново ѝ намигна похотливо, тя се вбеси. Не можеше да бъде по-красноречив, дори ако ѝ бе подал ключа от стаята си! Джуди се извърна, а Кърт изсумтя презрително. Андреа реши, че е крайно време да сложи край на непристойното поведение на Дан.

— Вярно е. Бях бордови помощник. Колко работи бих могла да разкажа! — намигна му и тя, сякаш намекуваше за пикантни истории.

— Ами хайде де! — Дан нетърпеливо се наведе напред.

— Научих например походката на стюардесите. — Тя бавно и прелъстително се усмихна. Видя как Кърт озадачено повдигна вежди.

— Струва ми се, че нито моментът, нито мястото са подходящи за това! — каза той рязко. — Запазете го за свободното си време!

Дан се престори, че не е чул нареждането.

— Давай, Андреа! Нека чуем за специалната походка!

Андреа се усмихна още по-лъчезарно. Този идиот сам се хващаше на въдицата.

— На тази походка се научават всички стюардеси. Знаете ли, ние сме принудени да стоим прави в продължение на часове. Някога обръщали ли сте внимание на обувките ни?

— Красиви, с висок ток, точно каквито трябва да носи една жена — кимна Дан.

— Съвършено вярно! Дан, вие сте то-о-лкова умен! — Той грейна от похвалата и Андреа продължи. — След първия си дванайсетчасов полет със същите тези токчета новите момичета вече владеят походката на стюардесите.

— Разкажи ми каква е! Не, по-добре ми я покажи! — облиза се сладострастно Дан.

— Предпочитам да разкажа — изостави Андреа разпуснатия тон. — Това е, когато мехурите ти се пукат и разкървавяват. Когато найлоновите чорапи прежулват откритата рана. Когато се молиш да не заплачеш пред пътниците и едва изтрайваш до приземяването на самолета. И ако вие, Дан, искате демонстрация, защо не помолите своя партньор да си свали обувките? — Настъпи тишина. Джуди виновно сведе глава. — Зная, че те боли, Джуди — погали Андреа ръката ѝ. — Но това не е самолет. Можеш да спреш веднага щом поискаш.

— Защо не ми каза, че имаш мехури? — Лицето на Дан се изкриви злобно.

Джуди трепна и стисна ръката на Андреа. Кърт се изправи и стола се залюля зад гърба му.

— Остави я на мира, Дан! Знаеш колко им се иска на новациите да успеят. Те винаги крият проблемите си. Сам трябваше да забележиш! — После се обърна към Джуди. — Събуйте си обувките! Чакайте, ще ви занеса до леглото.

— Мога да ходя! — настоя храбро Джуди.

— Нека те отнесе! Ще се отрази добре и на моите пришки!

Игривият тон на Андреа налучка верния път. Джуди кимна в знак на съгласие. Кърт внимателно я вдигна на ръце. Направи го учудващо нежно и за миг Андреа почувства ревност.

Двамата събуха обувките ѝ. Андреа свали чорапите и се слиса от вида на раните. Кърт стисна устни.

— Краката ти са доста зле, Джуди — поклати глава Андреа.

— Дан, оседлай две мулета! — нареди Кърт. — С Джуди се връщате! Тя не може да ходи.

Притихнал, Дан кимна и бързо излезе.

— Кърт, защо не помогнеш на Дан? Аз ще се погрижа за нея.

— Аз ще го направя — процеди той и извади от раницата медицинския пакет. Андреа приближи, за да не я чуе Джуди.

— Иди да помогнеш на Дан! Тя е притеснена, едва сдържа сълзите си. Не иска да се разплаче пред теб. Моля те, Кърт, не наранявай гордостта ѝ! — Неволно сложи длан на ръката му. Жестът смути и двамата. Той тикна аптекката в ръцете ѝ.

— Ето. Не ѝ разрешавай да ходи! Като свършиш, внимателно ѝ обуи обувките, но не ги стягай.

— Разбрано! — Андреа хвърли поглед към Джуди, която хапеше устни. — Благодаря ти, Кърт.

Той я погледна изпод вежди и бързо излезе. Вратата едва се затвори за гърба му и Джуди избухна в плач.

— Много добре зная, че трябва да ме изхвърлят! — хлипаше отчаяно. — Провалих всичко!

— Не ставай глупава! — Андреа разви марлята. — Ако някой е за изхвърляне, това е Дан! Слушай! — Отвън ясно се дочуваше гръмкият глас на Кърт.

— Гласът му си го бива — каза Джуди, подсмърчайки.

— Кърт наистина има буен нрав. Трябваше да го чуеш как креци на Джим за некадърната стюардеса, която е наел.

— Предпочитам някой с буен нрав, отколкото с твърде високо самомнение. — Джуди избърса сълзите си. — Дан се занимава с културизъм. Цяла сутрин слушам какви тежести вдига.

— Може да имаш късмет да ти сменят инструктора. — Андреа започна да промива раните.

— Ако преди това не ме изхвърлят!

— Няма да те изхвърлят. Сигурно ще те сложат на ездитните маршрути, докато краката ти заздравеят. Или пък на портала — да продаваш входни билети.

— Великолепно! — въздъхна Джуди. — Напуснах банката, за да дойда тук. Бях касиер.

— Тъкмо ще се чувстваш като у дома си! — заяви Андреа. — По-добре е, отколкото да не можеш да стъпваш от болки. Готово! Всичко е наред! Почистено, намазано и превързано!

— Като че ли чувствам известно облекчение.

— Ти ли ще си обуеш чорапите или да ти помогна? Ако опиташ сама, ще боли по-малко.

— Ще се справя. Благодаря ти, Андреа.

— Кърт каза да не стягаме обувките. Но не ги оставяй много хлабави, че ще ги загубиш, докато яздиш.

— Никога не съм яздила муле — призна Джуди и се намръщи от болка, докато навличаше чорапите.

— И аз. Но ще ти е по-лесно, отколкото да извървиш още десетина километра.

— Ако ми се беше паднал партньор като твоя, мисля, че нямаше да имам нищо против. Провървя ти!

Андреа не отговори. Ако Кърт не бе тъй предубеден по отношение на нея, би се съгласила с Джуди.

След малко двамата се появиха. Дан качи Джуди на мулето, после докара и своето. Кърт се свърза с лагера по радиостанцията и съобщи за връщането им.

Когато мулетата се отдалечиха, Кърт се обърна към Андреа:

— Искам да проверя твоите крака! Веднага!

— Не ставай смешен. Краката ми са добре. Няма ли да тръгваме? Вече минава един.

— Сядай и събувай обувките! — посочи Кърт една от пейките зад гърба ѝ. — Или искаш аз да се заема?

— О-о, добре! — въздъхна с раздразнение Андреа. Отпусна се на пейката, отвърза обувката и смъкна чорапа. — Ето! — Вдигна босия си крак към него. — Доволен ли си?

Кърт хвана глезена ѝ и повдигна стъпалото, за да го разгледа подробно. После смаяно я погледна в очите.

— Какво си направила с краката си?

— Не съм аз, а работата ми като бордови помощник. Помниш походката, нали? Изискванията на авиолиниите за високи токчета и тънки найлонови чорапи. Идеята едва ли е най-умната, особено за дългите полети.

— Изглежда някои места са били възпалени. — Кърт проследи с пръст изпъкналото ръбче на доста голям белег. — Сигурно е било твърде болезнено? Не виждам как въобще си ходила — поклати глава той.

— Приличаше повече на куцане, но после свикнах. Всички свикват. — Тя издърпа крака си, смутена от докосването му. — Мога да те уверя, че на другия също няма нито един мехур. В сравнение с предишната ми работа, ходенето пеш с нови обувки е приятна разходка.

— Защо не си напуснала по-рано?

— Защото бях млада и нетърпелива! Искях да пътувам, да се запознавам с нови хора, да имам приятели и да срещна принца, яхнал бял кон! Изранените ми крака бяха цената, която трябваше да заплатя.

— А сега?

— Като не броим краката, все още искам същите неща! — Тя се обу и стана.

— Дори принца на бял кон ли?

Андреа не посмя да отговори на глас. Нейният въображаем принц беше започнал да приема подозрително познати черти.

— Готова съм да тръгваме.

Кърт присви очи. Каквото и да бе помислил за умишлено прекратения разговор, не настоя да разбере отговора. Остатъкът от прехода мина без произшествия. За нейно облекчение, повече не срещнаха пострадали. Спасителната операция с магарето и случката с Джуди й стигаха за един ден. Но се тревожеше за приятелката си. Доста се съмняваше за бъдещето й на новото място. За собственото си представяне не се безпокоеше. С Кърт нещата вървяха гладко. И макар да не я хвалеше, поне не беше я критикувал.

Спряха да починат. Този път той се въздържа от унижителни забележки, когато тя взе да оправя косата си и изяде още един кроасан. Виждаше обаче как през целия ден следи всяко нейно движение. Ясно съзнаваше, че няма да гледа през пръсти на никакви пропуски и слабости от нейна страна. Късно следобед стигнаха почивната база Пеещия Ручей, на дъното на Каньона, близо до река Колорадо. Андреа избра сенчесто място и седна. Притвори очи и с наслада подложи лицето си на прохладния ветрец, идващ от реката. Усети как Кърт приближи и седна до нея.

— Как си? — попита я.

— Чудесно! — Отвори очи и се извърна към него. — Въздухът е толкова свеж! В самолета винаги бе непоносимо задушно, особено заради пушачите при дългите презокеански полети. Изнемогнах само от спарения въздух.

— Сега не си уморена, нали?

— О, не! Ни най-малко! — Андреа с удоволствие вдиша.

— Чака ни още път — каза Кърт. — Лагерът Сияйния Ангел е отгатак реката. А до висящия мост над Колорадо имаме повече от три километра. Ще издържиш ли?

— Разбира се! — кимна тя. Кърт стана и протегна ръка. Андреа го изгледа учудено. — Помощта не е ли извън уговорката? Нали нямаше да проявяваш никакво снизхождение?

— Може да съм размислил.

— И защо? — Тя скръсти ръце и продължи да седи на земята.

— Защото още през първия работен ден ти се справи със случай, който аз не забелязах и щях да пропусна. Джуди можеше тежко да пострада. Дан и аз сме виновни.

— Да помогна на Джуди просто ми влиза в работата. Не е причина за някакво специално отношение.

— Така е. Но че постави Дан на мястото му, и то в негов стил... — Кърт поклати глава с явно задоволство. — За това ти пиша точка в тефтерчето. Не за първи път Дан се опитва да играе ролята на Ромео с нови стажантки. При нас има малко жени и някои от мъжете са доста настойчиви. Но Дан вече ще се замисли дали да пренебрегва задълженията си. — Кърт продължаваше да стои с протегнатата ръка и Андреа я пое.

— Значи все пак признаваш, че една стюардеса може да свърши и нещо хубаво? — подкачи го. В същото време мислеше, че веднага трябва да издърпа ръката си. Този приветлив, почти топъл жест я развълнува повече от допустимото. Кърт е неин инструктор. Тя трябва да си гледа само работата.

— Бивша, имаш предвид. Може би ще заслужиш титлата рейнджър, в края на краищата. Джуди имаше късмет, че ти беше наблизо.

Андреа отново усети особеното чувство, което я обзе, когато Кърт ѝ се усмихна за първи път. Сякаш някаква топлина се разля по

тялото ѝ. Бързо издърпа ръката си и се престори, че намества раницата.

— Радвам се, че не преценяваш жената само по външния ѝ вид.

— Винаги съм намирал ума за значително по-привлекателен от външния вид, госпожице Клейбърн. А ти си надарена и с двете. — От удивление Андреа отстъпи крачка назад и преглътна с усилие. — Хайде да тръгваме! Става късно! — Кърт пое по пътеката и Андреа въздъхна с облекчение. За момент се почувства като млада неопитна стюардеса, смутена от настоящето мъжко внимание. Беше свикнала с разпуснати празноглави мъже — бърборковци и самохвалковци. Със сигурност знаеше, че Кърт Марлоу не спада към този тип. За съжаление, нямаше опит с мъже като него — с твърди убеждения, с достойнство и огромна вътрешна сила. Той бе твърде различен.

И точно това я безпокоеше...

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

„Винаги съм намирал ума за по-привлекателен от външния вид, а ти си надарена и с двете...“

Вече две седмици думите не излизаха от ума на Андреа. Влечението ѝ към Кърт я измъчваше. Реши, че най-добрият начин да се справи с положението, е да не издава чувствата си. Помогна му при съставянето на доклада за изминалия етап от работата. Със задоволство отбеляза напредъка си през последните две седмици. Непрестанно наблюдаваше взаимоотношенията на Кърт с другите. Когато при преходите общуваше с туристи, той не бе бърлив като нея. Но очевидната загриженост за тяхната безопасност заличаваше впечатлението от сдържаността му. С колегите си Кърт се държеше делово. Неговата вещина в работата беше добре известна и уважавана, а самият той охотно споделяше опита си. Не се сприятеляваше лесно, но се ползваше с всеобщо възхищение. С Андреа обаче продължаваха да имат разногласия. Като в момента.

За изненада на Кърт и въпреки възраженията му, Андреа току-що се бе справила отлично с няколко пияни студенти, които нарушаваха реда в Сияйния Ангел. Бе представила Кърт за свой приятел и дръзко се бе облегнала в прегръдките му, докато увещаваше младежите да се приберат в палатките си.

— Мина екстра! — не се въздържа тя. — Точно както ти казах!

— Не разбирам! Как успя? — Кърт изглеждаше поразен.

— Това е нищо в сравнение с чартърните полети на футболни запаянковци — махна пренебрежително с ръка Андреа. — Те бяха истински къркани. Да не забравяме следобедните обиколки на бизнесмени. — Андреа потръпна. — Подобни пътувания бяха същинско изпитание. Мислех, че всичко това е останало в миналото. Надявам се да нямаме често подобни случаи.

— Ако имаме, бих искал да си с мен! Тогава ще съм сигурен, че носовете и на двама ни ще останат здрави! — Кърт ѝ отправи една от

редките си усмивки, в сравнение с която всички аплодисменти и похвали бледнееха.

След двадесетина минути редът беше възстановен. Бирените кутии изчезнаха, лагерът беше почистен, а гуляйджиите спяха в палатките си.

Кърт и Андреа се отправиха към Призрачното Ранчо — целта им за деня.

— Кърт, нима хората вървят целия този път до Големия Каньон и още дванайсет километра до дъното само за да се напият — обади се недоумяващо Андреа.

— Обикновено проблеми с пиенето възникват в лагерите на хребета, не долу — обясни Кърт. — Алкохолът е разрешен във всички национални паркове и навред има търговци с разрешително. За съжаление, някои се интересуват повече от пиенето, отколкото от природата.

— Такива трябва просто да си стоят вкъщи! — заяви Андреа.

— И аз така мисля. Всъщност, ако питат мен, значително бих намалил броя на туристите в Каньона.

— Шегуваш се!

— О, ни най-малко! Разбира се, това е само личното ми мнение. Не го преподават на стажантите.

Кърт спря на сянка и изчака Андреа. Седнаха на земята, след като внимателно провериха за змии.

— Наистина ли би ограничил достъпа на туристи, Кърт?

— Защо не? В някои от другите големи паркове това вече е направено. В разгара на сезона имаме по четирийсет хиляди посетители дневно. Случва се задръстване на движението, претоварване на въздушните коридори, не достигат паркингите, ресторантите и хотелите, за да настаним всички.

— Но това е само през лятото, нали?

— Обаче вредите, нанесени на Каньона, траят през цялата година! Знаеш ли, че от четири застрашени растителни вида в този район, два вече са изчезнали?

— Не, не знаех — призна тя неохотно.

— А другите два са на път да изчезнат! — рече Кърт раздражено. — Достъпът на толкова много хора е пагубен за

екологията! Би трябвало да знаеш! Не ви ли казаха на занятията, че трябва да обеззаразявате водата, която пиете?

— Да, предупредиха ни.

— Е, преди не беше така. Тълпите посетители замърсиха река Колорадо и притоците ѝ. Сега водата не е годна за пиене без преваряване или използването на пречиствателни таблетки.

— Съгласна съм, това е безобразие. Но не можеш да затвориш Каньона! Това ще спре приходите, от които държавата има нужда. И ще отнеме възможността на хората, които по цяла година се трепят от работа, за да видят една от най-величествените гледки на планетата. Тогава не можеш да наречеш Каньона национален парк. И няма да бъдат отпуснати държавни средства.

— Каньона съществува от векове и без държавните пари.

— Да, и останките от индианската култура са вандалски унищожени, подивелите магарета скитат и нарушават крехкото равновесие на растителния свят, а хората продължават да идват в Каньона. Правителството се е погрижило за въвеждането поне на някаква регулираща сила в наше лице.

— Това е идеалистична представа! — разгневи се Кърт. — Всъщност типичната картина тук е като тази, на която присъствахме. Лично аз мисля, че колкото по-малко посетители има, толкова по-добре!

— В такъв случай се учудвам защо изобщо продължаваш да работиш тук?

— Многократно са ми предлагали място в службата по защита на природната среда. Екологичните изследвания са моя специалност, а Големия Каньон има нужда от защита! Не казвам, че не съм се изкушавал, но... — Той тръсна глава. — Някой трябва да защитава и хората в Каньона. А и знам как да го правя. — Той въздъхна тежко. — Казаха ли ви на занятията колко жертви имаме за последната година?

— Аз... Не си спомням. Около стотина? — предположи тя.

— Грешиш! Над хиляда!

— Хиляда? — Цифрата беше смайваща.

— Да. Грубо пресметнато към деветстотин от жертвите са извлечени с мулета, стотина са откарани с хеликоптер. Десет сме пренесли на носилки. Останалите пет — удавници, вследствие употреба на алкохол, транспортираха в чували. — Кърт видя

потресеното ѝ лице. — А което е по-лошо, тази статистика е ежегодна. Може да попиташ работещите тук.

— Вярвам ти. Но все пак не мога да се съглася, че трябва да затворим парка. Все едно да изземем шедьоврите на изкуството от музеите и да ги скрием в подземия. Хората имат право да се наслаждават на красотата.

— А имат ли право да поставят в опасност себе си, растителния и животинския свят? Да замърсяват водите?

— Не, разбира се. Но защо да колим цялото стадо заради една дръглива овца?

Той се изправи, изпълнен с негодувание.

— Трябваше да се досетя, че няма какво да разисквам екологични въпроси с една... — Той замълча.

— С една бивша стюардеса? С някой, който го е грижа за туристите? — допълни Андреа.

— Не съм го казал — отвърна припряно Кърт.

— Не, но го мислеше! — Тя стана, като се стараше да скрие обидата си.

— Андреа, ти не можеш да разбереш!

— Грешиш! Отлично разбирам! Достатъчно съм обаятелна да укротявам пияници, но не достатъчно, за да имам собствено мнение! — Гласът ѝ едва не премина в ридание. Каква глупачка е само! Трябваше да се досети, че Кърт още не я е признал за истински рейнджър. Тя бързо пое надолу по пътеката.

— Андреа, почакай! — извика той след нея.

— Защо? Страхуваш се, че безсловесната стюардеса ще се загуби? — сопна му се, без да спира. — Бродя тук вече две седмици. Смятам, че ще намеря пътя за връщане и без теб!

— Няма ли да вървиш по-кратко? Ще си счупиш краката както си се разбързала. — Кърт я настигна и я сграбчи за ръката. — Не исках да те обидя!

— И да си искал, не успя! Просто съм ядосана, това е всичко! А сега ме пусни да вървя!

Той я пусна. Андреа полагаше усилия се овладее.

— Не искам някоя несъзнателно изтървана от мен дума да развали служебните ни отношения — каза ѝ Кърт. — Моля те, приеми извиненията ми.

— Бих предпочела да ме оставиш да си кажа мнението!

— Не си права за Каньона! Добре съзнавам какво говоря!

— Този каньон принадлежи на всички, не само на теб!

— Аз пък зная кое е най-добро за него! — упорстваше той.

— В такъв случай, колкото по-скоро започнеш работа в екипа за защита на околната среда, толкова по-хубаво! Струва ми се, рейнджър Марлоу, че си от погрешната страна на бариерата.

— Възможно е, но съм съвсем сигурен, че не е необходимо да ми го пояснява новобранец! — Кърт се завтече разярен надолу по пътеката, оставяйки я да го следва или да си стои там. Както желае.

След малко, трепереща от яд, Андреа тръгна след него. Тя и Кърт имаха среща с Дан и Джуди в Призрачното Ранчо. Това беше единствената база под хребета, която предлагаше условия за почивка и на пешеходците, и на ездачите. Срещу ниска цена можеха да се наемат отделни стаи с душ, а за желаещите по-големи удобства имаше бунгала. Можеха да се купят също хранителни продукти. Имаше няколко подходящи места за плуване. Туристите — пешеходци и ездачи — обикновено отделяха един ден за отиване до долу и един ден за връщане. Призрачното Ранчо беше необходима и удобна за нощувка база и точно тук се предвиждаше Кърт и Андреа да прекарат нощта. И двамата имаха нужда от почивка. Бяха тръгнали по пътеката Сияйния Ангел рано сутринта. А възстановилата се вече Джуди и нейният партньор бяха яздили дотук по маршрута Кайбаб. По план на следващата сутрин трябваше да се сменят — Андреа и Кърт щяха да се качат на мулетата и да продължат с кервана, а Дан и Джуди тръгваха пеш. Междувременно, на четиримата предстоеше да прекарат нощта в ранчото. За щастие, бунгалата все още бяха свободни по това време на годината. Жените щяха да заемат едно, мъжете — друго. Андреа стъпи в Призрачното ранчо с натезало сърце. Нетърпението и радостното вълнение, с което очакваше първото си пътешествие на муле, беше помрачено. Малко се оживи, като видя мулетата. Керванът още не беше пристигнал. Но Джуди беше вече тук. Хубаво е, че ще има с кого да поговори. Някой, който няма да й натрапва възгледите си. Андреа забърза към бунгалото, кимайки хладно на Кърт, който я наблюдаваше от прага на своето.

— Здравей, Джуди! Радвам се да те видя пак! — поздрави весело тя. — Не съм те срещала от първото ти пътуване с муле.

— Не ми припомняй — изпъшка Джуди и се надигна. Беше се излегнала боса на леглото. — Тогава ме боляха всички кости и разни други места. И сега не е по-добре! Слава богу, утре няма да сме на тези проклети смрадливи добичета!

— Мисля, че са милички — усмихна ѝ се съчувствено Андреа и седна на единствения стол. — Имат такива дълги мигли!

— О! — избели очи Джуди. — Ти винаги гледаш на нещата от добрата им страна. Само почакай, докато дойде твоят ред! Ще видиш как ще те натърти и ожули седлото. Така ми се иска една гореща вана вместо тия душеве!

— Какво ще кажеш за едно хубаво къпане? — предложи Андреа. — Ако побързаме, можем да изпреварим останалите. Зная кратък път до един прекрасен вир! — Джуди я погледна учудено и тя поясни. — Ами да! Това е едно от предимствата да си служител в парка — знаеш всички пътечки. Имаш бански, нали? По правилник сме длъжни да го носим в багажа. Хайде да се преобличаме и да вървим! Чувствам се мръсна като прасе.

Мястото беше идеално за почивка. От малкото каменисто езерце лъхаше прохлада. Водата нежно ромонеше.

— Това със сигурност е по-добро, отколкото надпреварата с тълпата под душевете — каза Джуди, гребна вода и поля раменете си. — Предпочитам да запазя остатъка от силите си, за да допълзя до леглото.

— Учудва ме, че все още се уморяваш толкова — навъси се угрижено Андреа. — Краката ти не се ли пооправиха, откакто си в транспортните патрули? Сега как ги чувстваш?

— Краката ми са добре. Колкото до останалото, не съм вървяла пеш, както ти ходиш, от две седмици. Седях си в джипа. Просто не съм във форма още.

— Сигурно е така. — Андреа разплете плитката и разпусна свободно косите си. — Е, идва краят на седмицата, ще можеш да починеш през двата свободни дни.

— На работа съм. — Джуди хвърли на Андреа любопитен поглед. — Ти не си ли?

— Не. Никога не работя в събота и неделя.

— Никога ли? — повтори Джуди. — Та събота и неделя са най-натоварените дни в парка? Всички стажанти работят.

— Странно, на мен не ми се е случвало.

— Завиждам ти. Моите почивни дни са през седмицата, и то не един след друг.

— Предполагам, при мен е така, защото Кърт почива в събота и неделя — рече бавно Андреа.

— Вероятно това е причината — кимна Джуди. — Твоят инструктор е достатъчно високопоставен. Бих желала и с Дан да е така. На нас са ни пробутали вторник и четвъртък. Нямам време да ходя никъде. За един ден, естествено, не мога да си отида вкъщи и да се върна обратно.

Внезапно Андреа си зададе въпроса къде ли ходи Кърт през почивните дни? Странно как досега въобще не го е мяркала в събота и неделя, макар да живееше в същата сграда?

— Андреа? — сепна я гласът на Джуди.

— Извинявай, Джуди, нещо се бях унесла. — Наистина, не беше нейна работа какво прави Кърт в свободните си дни, упрекна се тя. — Всъщност как се държи Дан с теб?

— Добре — усмихна се Джуди. — Дори се старае да ми помага. Благодарение на намесата на Кърт. Жалко само, че не можах да го разубедя за днешния преход с мулетата. — Андреа видя как Джуди потръпна, макар нито водата, нито вечерният въздух да бяха студени. — Знаеш ли, ходят по самия ръб на пътеката.

— По ръба ли? Над пропастта?

— Именно — кимна Джуди. — Колкото и да им дърпаш юздите, те пак хукват към ръба. Водачът на кервана каза, че е изключено да ги накараш да вървят по друг начин.

— Колко интересно! Чудя се, защо ли?

— Очите на мулетата са отстрани на главата им — обясни мрачно Джуди. — Скалата от едната страна на пътеката им се струва като препятствие, гледайки я с едното око, и затова се дърпат от нея. Знаем го, защото специално попитах.

— Добре, но нали с другото око виждаш стръмнината. Не съм чувала някое муле да се е подхлъзнало или паднало, дори на въздушните пътеки. Тъй че — Андреа сви рамене, — няма защо да се безпокоим.

— На мен не ми харесва. Мразя височините!

Признанието беше така изненадващо, че Андреа застина.

— Страх те е от височина?

— Не, не точно от височина... Просто ме е страх да яздя, докато мулето непрекъснато върви по самия ръб над огромна пропаст. — Джуди отново потръпна. — И от тези преходи с мулета всеки път ми излизат мехури.

Андреа замислено потопи ръце във водата.

— Не си ли доволна от работата, Джуди? — попита тихо.

— Аз... Толкова е трудно, Андреа! — Джуди се усмихна измъчено. — Като свикна, може би...

— Можеш да напуснеш, ако решиш. Ще се върнеш пак в банката. Има толкова други места, където би могла да работи хубава и умна жена като теб.

— Да, но не искам да напускам. Особено след изказването на Дан, че не притежавам необходимите качества за рейнджър.

— Джуди, а защо реши да напуснеш работата си?

— Любовни неприятности. — Джуди се поколеба, но продължи: — Шефът ми беше женен, а не ме оставяше на мира. Избягах. Глупаво, нали?

Повече от глупаво, помисли Андреа.

— Но защо реши да дойдеш именно в Големия Каньон?

— Исках да съм някъде, където той няма да ме открие. Един познат на моя приятелка работи тук и от него чух, че имат нужда от повече жени за попълване на екипа. Казвала съм ти, че в училище се занимавах със спорт. Но не и с яздене на мулета. Освен това винаги съм обичала излетите, компаниите. Всички мислеха, че работата е подходяща за мен.

— А ти, Джуди? Ти какво мислеше?

— Аз скоро ще свикна. Началото винаги е трудно. — Джуди се изправи. — Наближава време за вечеря. Имаме уговорка с Дан да се видим в стола. Искаш ли да дойдеш с нас?

— Ще ми се да остана още малко. Ще се видим в бунгалото.

— Добре. Аз тръгвам.

Андреа я проследи с поглед. Горката Джуди, помисли си. Изтегна се, отметнала глава. Подпираше се на лакти, почти цялата потопена във водата, която нежно обгръщаше тялото ѝ. Нима е възможно животът на подобно място да ти се стори непосилен? Съзерцаваше каменистите стени на Каньона, преливащи в пурпурни оттенъци на

избледняващата дневна светлина. Със страхопочитание се любуваше на извисилите се зъбери, хвърлящи черни сенки върху разноцветните скали. Километър-два по-нагоре по Каньона пълзяха последните слънчеви лъчи, отразяваха се и проблясваха в раздвижената от вечерния полъх вода. Никога няма да изостави всичко това. Никога!

— Нямах ли намерение да вечеряш? — прекъсна унеса ѝ познат глас.

— Ще вечерям, разбира се — вдигна поглед Андреа.

Кърт се беше преоблякъл и изглеждаше чудесно. Косата му бе още влажна след банята.

— Кога?

— Малко по-късно. Джуди предложи да вечеряме с тях, тъй че се чувствай свободен да идеш без мен. Дан сигурно те чака.

Андреа се бе зарекла да се държи делово. Думите ѝ прозвучаха рязко. Но Кърт не се впечатли. Вместо да си тръгне, той седна на един по-голям камък край езерцето.

— Вече ми дадох да разбере, че не съм добре дошъл. Изглежда Дан Жуан иска Джуди само за себе си.

— Точно затова трябва да идеш при тях — стрелна го с поглед Андреа, после отново отмести очи към стръмните стени на Каньона. — Джуди жадува за почивка.

— А-а, не зная... След неуспешния старт, Джуди изглежда не смята, че Дан е чак толкова лош. — Кърт сви рамене. — Сред такъв голям избор на мъже, рано или късно жените си намират някой. С изключение на теб. Ти май не обичаш служебните романи?

— За щастие на останалата част от екипа, като се имат предвид предишната ми работа и неприемливите ми възгледи за околната среда — отвърна Андреа с непривична за нея язвителност.

— Не съм казвал такова нещо!

Тя го изгледа остро.

— Не с толкова думи, но общо взето успя да предадеш смисъла.

— Аз се извиних — напомни ѝ Кърт. Тя не отвърна и навъсено се втренчи във водата. — По дяволите, Андреа, няма ли да ме погледнеш?

Не, нямаше. И горещо желаше изобщо да не си бе отваряла устата. В следващия миг чу плясък и ръцете му сграбчиха раменете ѝ.

— Кърт, обувките ти! — възкликна Андреа. Водата стигаше почти до бедрата му, а от тялото ѝ по дрехите му се стичаха струи. —

Стана вир-вода! Дръпни се от мен!

В отговор Кърт само я привлече още по-плътно до себе си.

— Никога не съм искал да те обидя, Андреа!

Лицата им бяха съвсем близо. Андреа прочете в очите му искрено разкаяние, което се смени с нежност. Устните му докоснаха нейните. Тя обви ръце около врата му и почувства как я притисна към гърдите си. Затвори очи и вкуси целувката му. С наслада се отпусна в прегръдката му. Ръката му бавно се плъзна по мокрия ѝ гръб, а пръстите на другата се заровиха в косите ѝ. Обидата и болката отшумяха, заместени от чудно, вълнуващо усещане. Тя би останала така в ръцете му завинаги...

Кърт се отдръпна пръв, отпусна ръце и отстъпи назад. Върху дрехите му ясно се бе отпечатало мокрото ѝ тяло. Андреа почти изстена. Гледката беше така недвусмислена, тъй властна и неудържима, че тя се извърна, за да се овладее.

— Андреа, съжалявам. — Кърт бе изтълкувал реакцията ѝ неправилно. — Не исках да се случи... — каза сериозно. — Самият аз съм мъмрил другите мъже за същото. Аз... — За първи път, откак Андреа го познаваше, той не намираше думи. — Аз мислех... Аз просто исках да знаеш, че имаш право на свое мнение.

— Разбирам — успя да пророни Андреа. — Нека го отдадем на залеза.

Но залезът не бе причина тя да отвърне на целувката му. Беше нещо, което все още не можеше да назове. Наблюдаваше как Кърт излиза от водата, без да сваля очи от нея. Накрая Андреа реши, че е неин ред да го спасява и отчаяно си напрягаше ума за изход от положението.

— Докато сме на темата за личното мнение, мога ли да изкажа едно?

— Слушам те.

— Тревожа се за Джуди. Зная, че Дан и Джим Стивънс най-добре могат да преценят възможностите ѝ, но тя изглежда толкова... Толкова...

— Какво?

— Не зная... Объркана може би е най-точното определение. Разбирам, че самата аз съм новак и тепърва ще трябва да доказвам способностите си, но се безпокоя за нея.

Кърт изглежда не успя да схване веднага за какво става дума.

— Но какво искаш да направя аз? Да говоря с Джим ли?

— Не — отвърна тя бързо. — Просто би ли помолил Дан да я държи под око, докато посвикне с новата си работа? Аз и сама бих поговорила с него, но не сме в добри отношения.

— Да, наистина. За разлика от... — Той млъкна. За миг на Андреа ѝ се стори, че ще заговори за случилото се между тях, но вместо това Кърт каза: — Ще говоря с Дан след вечеря.

Благодаря — въздъхна тя облекчено, зарадвана, че на Кърт не му е присъщо да разисква лични въпроси.

— Сигурна ли си, че не искаш да вечеряш с мен?

Андреа се поколеба, но бързо си даде сметка, че няма да запази самообладание в негово присъствие. С този отпечатък от тялото ѝ, който още личеше върху дрехите му.

— Не, благодаря. Все още се разхлаждам. — Беше вярно, и не само в този смисъл. — Ти върви.

— Ето — наведе се Кърт и вдигна нещо от земята. — Донесох ти хавлия и фенерче. — Ще ги оставя до чехлите ти.

— Нямаше нужда! — смути се Андреа, приятно изненадана от вниманието му.

— Не ми се ще мой стажант да хване пневмония или да си счупи крака в тъмното. Ще се видим сутринта. Лека нощ!

Андреа го проследи с поглед. Чувстваше едновременно облекчение и съжаление. Облекчение — че ласкавите му ръце не прегръщаха вече тръпнещото ѝ отзивчиво тяло.

И съжаление — по същата причина.

ПЕТА ГЛАВА

— Хайде, всички да се качват! Който има нужда от помощ, да вдигне ръка! — извика водачът на кервана. — Не се стеснявайте да си кажете. Не всеки е израснал сред тези животни, а те понякога са опърничави.

— Ти няма да си опърничаво, нали, миличко? — Мулето премига с дългите си мигли, сякаш каза: „Кой, аз ли?“ Андреа се разсмя и го погали по муцуната.

Слънцето току-що бе изгряло, но в Призрачното Ранчо кипеше живот. Ездачите от вчера сновяха насам-натам и бързо се приготвиха за пешия преход по южната пътека Кайбаб. На Андреа също ѝ се наложи да побърза. Покрай мислите за Кърт и живия спомен от целувката му, безпокойството за Джуди и вълнението от предстоящата езда из Каньона, тя до късно стоя будна. Сутринта се успа и сега трябваше за нула време да стегне багажа си и да се присъедини към групата. Въпреки суматохата, се опита да открие Кърт. Докато се оглеждаше, се натъкна на Джуди.

— Здравей, Андреа! Искрах само да ти пожелаая приятна езда.

— Благодаря ти! На теб приятен път.

— Не ти завиждам! Ужасни смрадливи животни! — сбърчи нос Джуди.

Андреа ѝ помахаша за довиждане. Всъщност мулетата бяха чисти и здрави. Блестящата им козина говореше за добри грижи.

— Нея слушай, сладкото ми! — почеса тя мулето зад дългите, копринени уши. — Аз пък мисля, че си великолепно!

— Странно определение за муле.

— Добро утро, шефе! — светна лицето на Андреа щом видя Кърт.

— Имаш ли нужда от помощ, за да го яхнеш?

— О, не! Мога да яздя! — И за доказателство, тя отвърза юздите от колчето и леко се метна на седлото. Мулето стоеше търпеливо,

помръдвайки напред-назад дългите си уши. Кърт я наблюдаваше как наглася стремената.

— Днес ще съм последен в кервана. Искам ти да бъдеш непосредствено пред мен. Затова изчакай да минат другите. И още нещо. Мулетата са минавали безброй пъти по този маршрут, тъй че, когато излезем на пътеката, не се опитвай да го управляваш. Просто го остави само да върви.

— Разбрано! Оставям го на автопилот.

— Точно така. Много от ездачите, на които им е за първи път, дърпат юздите и се стремят да го отклонят от пътеката.

— Защото мулетата обичат да вървят по самия ръб. Разбрах от Джуди — отвърна тя на въпросителния му поглед.

— Дан каза, че тя е била доста нервна.

— Мен не ме е страх. Смятам да си седя и да се наслаждавам на пътешествието. А защо не използвате коне или пък магарета? Не е ли по-разумно да опитомявате и яздите всички тези диви магарета, които хващате?

— Магаретата са доста дребни, особено за мъжете. Колкото до конете, те са твърде... влюбчиви, а пътеките са доста тесни за възбуден жребец или за плашлива женска. Мулетата са кръстоска от мъжко магаре и кобила. Те са безплодни и кротки и затова са най-подходящи за стръмните изкачвания и спускания. Никога не е имало случай да се даде жертва в Каньона по вина на муле.

— Чудесна новина.

— Ще яздя точно зад теб, тъй че, ако имаш някакъв проблем, просто ме извикай. — Той се отправи към своето муле.

— Застанете в колона! Тръгваме! — извика водачът.

Един по един, петнайсетте ездачи потеглиха. Андреа беше предпоследна, а Кърт завършваше кервана. Леко преодоляха разстоянието до река Колорадо и преминаха висящия мост Кайбаб. Предстоеше стръмно изкачване. Мулето на Андреа имаше спокоен равен ход и тя удобно се отпусна на седлото. Табелата отстрани на пътеката сочеше, че вертикалната денивелация е хиляда и петстотин метра. Водачът на кервана съобщи, че ще бъдат горе, на Южния Хребет, между два и четири часа следобед. Кратка почивка се предвиждаше при Главата на Шута, където щяха да им раздадат суха храна.

Андреа се любуваше на природата. Каньона имаше съвсем различен облик, гледан отдолу нагоре. Великолепието на багрите спираше дъха. Андреа отново съжали, че в полагаемата им се раница няма място за фотоапарат. Не е лошо да направи снимки през някой от почивните си дни. Потънала в мисли, тя се изненада, когато водачът им даде сигнал за спиране. Обърна се към Кърт, за да се увери. Той кимна утвърдително.

— Зная, че е рано за обяд, но Главата на Шута е единственото място, където може да се направи почивка. Никъде другаде няма достатъчно широк участък за мулетата. Изчакай инструкциите за слизане.

Андреа кимна. Няколко минути по-късно те вече обядваха.

— Това по-скоро е късна закуска — рече Андреа.

— По-добре сега, отколкото никога — отвърна Кърт. — Не е разрешено да се яде по време на езда, за да не се разхвърлят отпадъци. Освен това, неопитните ездачи не трябва да отвличат вниманието си.

— Аз бих предпочела да направя снимки. Погледни скалите! Колко са различни! Розови, зелени, ето там има в кафяво... Ех, да имах фотоапарат!

— Всички новаци разправят същото — рече дружелюбно Кърт. — Скоро ще започнеш да свързваш цветовете с отделните геоложки пластове.

— Инструкторът ги спомена на уроците, но се опасявам, че не ги запомних — призна Андреа.

— Не е трудно да се научат. Големия Каньон има девет основни скални пласта. Местността, наречена Главата на Шута, е образувана от три. Розовият е варовик. Зеленото са шисти, а кафявото — пясъчник. Те образуват дъното на Каньона. Запомни ги и вече ще знаеш една трета от строежа на Каньона.

— А останалите? — попита Андреа.

— Горните шест слоя също са образувани от шисти, пясъчници и варовици.

— Това са основните образуващи скали, така ли?

— Да. Всички си имат отделни имена, като някои са наречени според природното образувание, а други носят индиански названия, като Кайбаб, например.

— Ще трябва да си ги запиша — свъси вежди Андреа.

— Няма нужда. Ще ги научиш след първите стотина туристи, които ще помолят да им кажеш имената, цветовете и периода на различните пластовете.

— Периода ли? Трябва да знам и периодите?

— Само в най-общи линии, като например кои скали се отнасят към докамбрия, към девонския период... и така нататък.

— Струва ми се, че ще бъде като с менюто на питиетата — изпъшка Андреа. — Трябваше да го науча наизуст. Пътниците ме караха да им изреждам названието и цените на напитките, а после си поръчваха бира. Нека да видим — започна да брои тя на глас. — Девет геоложки слоя, плюс периодите, цветовете и типа на скалата... — Лицето ѝ просветна. — Трийсет и шест! Не е чак толкова зле! Списъкът с напитките беше по-дълъг. Изреди ми ги пак!

— Добре, но като стигнем Южния Хребет. През останалата част от прехода внимателно разглеждай отделните пластовете. Повечето от тях са добре различими. С малко практика ще можеш да отличаваеш къде свършва едното образуване и къде започва другото. За това няма да са ти нужни имената им.

— Благодаря, Кърт. — За първи път днес тя му се усмихна.

По очите му личеше, че е настроен дружелюбно. Той стана и събра остатъците от обед в специалните торбички за отпадъци.

— Е, поне имаш желание да учиш. Досега не съм имал толкова любознателен стажант.

— Човек никога не може да бъде напълно подготвен — рече Андреа. Лицето ѝ се изопна. Спомни си за Ди. Тя беше подготвена за аварийни ситуации, но това не ѝ помогна.

— Какво има? — забеляза унинието ѝ Кърт.

— Нищо! — Андреа се опита да прогони спомена. — Изглежда всички вече свършиха с обяда — добави припряно. — По-добре да се връщам при мулето си.

Поеха отново. Слънцето си пробиваше път през сутрешната мараня и Андреа се наслаждаваше на приятната му топлина. Но не след дълго вече посягаше към манерката. В жегата мулетата забавиха ход. Някои от ездачите, които бяха без шапки и тъмни очила, започнаха да се зачервяват от прежурящите слънчеви лъчи. Скоро Андреа също закопня за сянка. Кайбаб беше въздушна пътека и те не можеха дори да се отклонят, за да намерят прохладно местенце. Всъщност пътеката

беше толкова тясна, че пешеходците, които застигаха, трябваше да се изкатерят нагоре и да пропуснат кервана, рисковано и несигурно притиснати към скалите.

— Как си, Андреа? — провикваше се често Кърт.

Отначало тя се обръщаше и отговаряше, но после само му махаше с ръка. Краткият отдых и непосилната жега си казваха думата. Чувстваше се отпаднала, едва се удържаше да не заспи. Съсредоточи отново вниманието си върху скалните пластове. Повтаряше наум имената на различните образувания и опитваше да държи очите си отворени. Не трябва да изглежда сънена под зоркия критичен поглед на Кърт. Сподави прозаявката си. Реши да види докъде са се изкачили и погледна в пропастта.

Изведнъж замря... Върху малка тясна издатина имаше някой! Тя виждаше част от главата му. Андреа обезумяло се огледа. Наближаваха поредния остър завой. Както е в края на кервана, не беше възможно да се добере дотам и да ги спре. А мулетата не могат да се върнат обратно — няма как да се обърнат. Взе решение на мига. Дръпна юздите, но животното беше свикнало да спира само когато целият керван спираше. И продължи невъзмутимо. Андреа скочи в движение и бързо се покатери малко над пътеката, за да го пропусне.

— Андреа, какво правиш, по дяволите? — извика Кърт, когато наближи и видя предното муле без ездача си.

— Долу има някой! Току-що го подминахме! Кърт, трябва да му помогнем!

Чу го да вика на водача да спре, докато тя самата внимателно се спусна и стъпи на пътеката. Отиде към мястото, където беше забелязала човека и се надвеси над ръба.

— Хей! Чуваш ли ме? — Долу нещо се размърда, после пак застина. Андреа обмисляше следващите си действия. Пропастта беше толкова стръмна, че не се виждаше ясно. Пречеха и плъзналите във всички посоки растения, плътно обвиващи отвесните стени. Тя се намръщи. Дали да изчака Кърт, или да се спусне още сега?

— Помогнете! Падам! — долетя слаб мъжки глас.

— Кърт, слизам долу! — не издържа тя.

— Да не си посмяла! Това е заповед! — изкрещя той, но Андреа вече се спускаше, плътно прилепнала с лице към скалата, а краката ѝ търсеха някаква опора или издатина. Намираше се точно над жертвата

и внимаваше някой полуоткъртен камък или отломки от скалата да не се срутят върху него.

Беше на цели шест-седем метра под пътеката, когато най-сетне достигна тясната издатина, задържала падналия. Беше залепил гръб на скалата. Побиха я тръпки като видя, че тераската е по-тясна и от стряхата на сграда. От дъното на Каньона ги делиа не по-малко от осемстотин метра отвесна пропаст.

— Здрасти! Аз съм Андреа — каза тя, зървайки преbledнялото изпито лице на младежа. Нямахше повече от двацет години. — Май си загубил пътеката? — усмихна му се. — Идвам, за да поправим грешката. Как се казваш?

— Майк. Не се чувствам много добре.

И не изглеждаш много добре, помисли Андреа. Внимателно повдигна китката му, за да провери пулса.

— Какво се случи?

— Тръгнах пеш нагоре към билото, но беше много горещо, нещо се замаях и... — Гласът му заглъхна съвсем.

— Подхлъзна се и падна, така ли? — Майк нещастно кимна. — Не се тревожи! Помощта пристигна. Дръж се! Ще те измъкнем за нула време! — Андреа се стараеше да прикрие собствената си тревога. Ако се съди по ускорения пулс, студената влажна кожа и обилното потене, това беше типичен случай на топлинен удар. Само се молеше той да остане в съзнание още малко.

— Андреа, чуваш ли ме? Приемам!

Тя посегна към радиостанцията, закачена на колана й.

— Чувам те, Кърт! Имаме нещастен случай. Той се казва Майк, на около двацет години е...

— Двацет и една.

— Двацет и една — поправи се Андреа. — Получил е топлинен удар, положението му е крайно опасно. Трябва бързо да го измъкнем оттук, Кърт! — Андреа усещаше как пръстта се рони под краката й. — Стоим на нестабилна опора! Приемам! — Настъпи мълчание. Тя погледна нагоре и видя лицето на Кърт, който се беше надвесил над пропастта, за да прецени положението.

— Имаме въжета. Ще го изтеглим с мулетата! — успокои я той. — Приемам!

Майк изстена, очите му се премрежиха.

— Побързайте! Ще припадне! Край! — Андреа хвана ръката на Майк и силно я разтърси. — Дръж се, Майк! Няма да мога да ти помогна, ако паднеш! — Той отвори очи. — Така е по-добре. Защо не ми разкажеш за себе си? Къде живееш? С кого си дошъл тук? Със семейството или с приятели? — Андреа реши, че разговорът може да го държи в съзнание. А информацията и без друго ѝ беше нужна. Показа се права. Данните предаде по радиостанцията.

— Пуснахме въжето! — викаше отгоре Кърт. Беше зарязал радиостанцията, докато се занимаваше с въжето. — Следи го!

Андреа вдигна глава, наблюдавайки бавното спускане на въжето със специално направената примка. Не се опита да го достигне. Това щеше да наруши и без друго нестабилното ѝ равновесие. Изчака го да се озове точно до нея и го хвана.

— Ето ти пропускат за излизане, Майк — каза спокойно. — Сега ще ти помогна да се завържеш. Ще го направим бавно и внимателно. Не бързай!

— Добре. — Лицето му бе бяло като платно.

— Не гледай надолу! Гледай само въжето! — Като му говореше кротко, с бавни, спокойни движения Андреа успя да му нахлузи примката и здраво го завърза. Разбра, че той в никакъв случай нямаше да се справи сам. — Готово! Добре мина, нали? Сега, щом горе закрепят въжето и започнат да те дърпат, искам да се обърнеш с гръб към пропастта. Така ще можеш да използваш ръцете и краката, за да не се ожулиш в някой стърчащ камък.

— Добре. Благодаря.

Андреа му се усмихна окуражително и включи радиостанцията.

— Готов е! — съобщи тя. — Успех, Майк! Ще се видим горе.

Мулетата тръгнаха. С полюшвания Майк започна да се издига. След малко движението стана плавно и тя с облекчение въздъхна. После се измести малко, на мястото, където бе стоял той, защото почвата под краката ѝ продължаваше да се рони. Успокоението ѝ изведнъж се изпари, когато пръстта и там поддаде. Тази тераска беше нестабилна, твърде нестабилна, за да я издържи. Тя нервно се огледа. Нагоре едва ли може да се изкачи, но затова пък може да слезе. Вдясно, на около три метра по-надолу, се виждаха открити скални издатини. Земята под краката ѝ отново се заклати застрашително. Андреа прехапа устни. Крайно време беше да се премести!

Внимателно се примъкна до края на тераската, провеси крака във въздуха и бавно започна да се спуска, държейки се за почти невидими грапавини по отвесната стена. Успя да стигне набелязаното място точно когато Майк достигна върха. Хвана се за клона на един храст. Видя как Кърт и още двама мъже помогнаха на младежа да се прехвърли през ръба и да стъпи на пътеката. Точно в този миг горната площадка се срути.

Край нея полетяха камъни и буци пръст. Тя здраво стисна с две ръце клона, сгуши глава и затвори очи. Няколко отломки я удариха по рамото. След тях друг, по-голям камък, отнесе шапката. Андреа прикри с една ръка главата си. След минута малката лавина отмина и продължи пътя си надолу, към река Колорадо. Андреа отвори очи и кихна. С трепереца ръка избърса лицето си. Ако се бе забавила само с няколко секунди, сега и тя самата щеше да лети надолу. Потрепери и притисна гръб към стената, като се опитваше да диша дълбоко.

Мина доста време, преди да разбере, че повтарят непрекъснато името ѝ по радиостанцията. Премига от попадналата в очите ѝ пръст.

— Андреа! Андреа! Там ли си? Приемам! — Кой ли крещи така, запита се тя. — Андреа! Тук е Кърт! Чуваш ли ме? Хайде, скъпа, отговори!

Андреа премига пак и пипна радиостанцията на кръста си. Това Кърт ли беше? Едва позна гласа му. Звучеше толкова странно.

— Клейбърн слуша. Приемам. — Тя усети, че и нейният глас трепери. Беше тънък и несигурен.

— Андреа... — чу отново името си.

Последва мълчание. Тя разтърси радиостанцията си, разтревожена, че каменният водопад я е повредил.

— Чуваш ли ме? Приемам! — извика, обезумяло превключвайки микрофона.

— Чувам те! Лошо ли си ранена?

Ранена? Не беше ранена, ако не се броят няколкото драскотини по рамото. Изведнъж разбра причината за тревогата му.

— Преместих се, малко преди площадката да се срути!

— Премести се? — Той сякаш не вярваше на ушите си.

— Аха! Не ми харесваше как се клати горната издатина. Кърт, загубих си шапката, но всичко друго е наред!

— Не си пострадала, така ли? — Съмнението в гласа му вече се примеси с облекчение.

— Е, не е съвсем за завиждане! — Андреа замълча за миг. — Можете ли да ме измъкнете отгук?

— Къде си? Приемам!

— Погледни вдясно от предишното място, на около пет метра по-надолу. Точно над мен има голям храст. Приемам!

— Какъв храст? Приемам!

— Откъде да зная! — викна ядосано Андреа. — Ти днес ми изнесе лекция по геология, не по ботаника! — Превключи микрофона, без да си даде труд да каже „Приемам“. Тя едва не загина, а той се загрижил за имената на растенията!

— Ако не ми опишеш къде се намиращ, как мога да ти пусна въжето? — каза той с влудяваща логичност. — Върху твоите познания по ботаника трябва да се поработи. Същото се отнася и за протоколните изисквания при боравене с радиостанция. А сега точно ми опиши мястото! Приемам.

— Че пак да намериш някоя грешка! — озъби се на глас Андреа, но преди това се увери, че микрофонът е изключен. Пое си дълбоко дъх, за да се успокои. Мислеше, че от работата в авиолиниите има имунитет към височините, но се оказа, че се е заблуждавала. Да стои върху тясна издатина, увиснала на осемстотин метра над земята, не беше същото като в самолета. — От типа на вечнозелените е — предаде тя. — Близко до храста стърчи лилав камък. Не, не зная какъв вид е скалата, нито от кой геоложки период е. Приемам!

— Сега вече те виждам. Следи за въжето! Ще го спусна откъм дивата ябълка. Това е твоят храст.

— Добре. Значи е дива ябълка — промърмори Андреа. Не очакваше да я потупат по гърба за това, че забеляза Майк, но не искаше и да я покровителстват. Хвърли отново поглед към отвесната пропаст и изтръпна. — Хайде, спускай го това въже!

— Ще можеш ли да го достигнеш? Приемам!

— Нямам особено голям избор, нали? — изрече тя ясно в радиостанцията. — Ще махна с ръка, когато съм готова за дърпане. Край! — Закачи радиостанцията на колана и зачака. Скоро въжето се появи. Тя го хвана и внимателно се завърза. Помаха с ръка. Бавно започнаха да я изтеглят. Горещо я подхванаха нетърпеливи ръце и я

прехвърлиха през ръба. Когато Кърт я повдигна и я сложи да стъпи на пътеката, избухнаха нестройни аплодисменти. — Как е Майк? — попита Андреа, веднага щом развърза и свали въжетото.

— Откараха го с мулета. Трябва да са наближили базата за бърза помощ. Точно натам тръгваме и ние. Качвай се!

— Защо натам? — Андреа изтупа мръсните си дрехи. — Аз съм добре. Предпочитам да се изчистя и да се залавям за работа.

— Няма да се залавяш за работа! — изплющя гласът на Кърт.

— Защо? — погледна го изненадано Андреа.

— Защото си уволнена, госпожице Клейбърн!

ШЕСТА ГЛАВА

— Няма да я взема в екипа! Мястото ѝ не е в Големия Каньон! Искам да я освободиш още днес, Джим! Това е!

Андреа още не можеше да дойде на себе си от неочаквания удар. Щом пристигнаха на Южния Хребет, Кърт я заведе в базата за бърза помощ да я прегледат, после незабавно отиде и докладва на кадровия директор.

— Тя е забелязала нещастен случай, който ти си пропуснал, Кърт — каза спокойно Джим. — Какво очакваш да направи?

— Очаквах да ми съобщи, а не да препуска като Самотния Ездач! — изгледа я с негодувание Кърт.

— Нямаше време! — озъби се Андреа. Стоеше права, разрошена и раздърпана, дрехите ѝ бяха кални. — Мулетата вече бяха на завоя. Не можем да ги върнем!

— Да спреш, е едно — извърна се към нея Кърт. — А да се спускаш долу без въже — съвсем друго! Ти нямаш опит като катерач! Наруши всички правила за обезопасяване!

— Той имаше нужда от помощ веднага! Всеки момент щеше да загуби съзнание! Всъщност почти припадна!

— От пътеката не би могла да забележиш, че му е лошо! — викна Кърт. — Ако беше паднал, нямаше да го удържиш, защото самата ти нямаше опора! Само изложи на опасност собствения си живот!

— Удържах го да не падне! Присъствието ми го крепеше в съзнание! — не се предаваше Андреа. — Освен това, той нямаше да се оправи сам с въжето. Джим, кълна се, не бях в опасност!

— Така си мислиш! — Очите на Кърт блеснаха гневно.

— Не си мисля, а знам! Нямаш никакви основания да ме уволниш! Постъпих съвсем разумно!

— Престанете и двамата! — заповяда Джим. — Кърт, гласът ти се чува в съседния щат. Андреа, седни. Струва ми се, че ще рухнеш всеки момент. — Тя се отпусна на стола. Джим изчака малко, после се

изкашля. — Андреа, ти единствена си забелязала младежа. Решила си да слезеш при него и всичко е завършило благополучно. Предвид тези факти, не смятам за основателни каквито е да е било по-нататъшни действия.

— Благодаря ти — въздъхна с облекчение Андреа.

Кърт понечи да каже нещо, но Джим вдигна ръка и го прекъсна.

— Кърт, не смяташ ли, че се държиш понякога твърде покровителствено?

— Покровителствено? — повтори невярващо Кърт. — Как предлагаш да постъпя, когато новобранецът ми рипва от мулето и се хвърля в пропастта? Тя няма капка здрав разум!

— Не мисля — отсъди Джим. — Смятам, че просто те е страх да се довериш на Андреа или на друг новак. Разбирам, трудно ти е след смъртта на Сара.

— Това няма нищо общо със Сара!

— Сигурен ли си? — попита тихо Джим.

— Да! Сигурен съм! — Кърт яростно изглежда първо Джим, после нея. — Но щом държиш да споменаваме името на жена ми, ще ти кажа следното. Когато Сара беше моя стажантка, тя изпълняваше заповедите ми безпрекословно. Не като Андреа Клейбърн! Повече не отговарям за нейната безопасност!

Андреа усети как сърцето ѝ болезнено се сви. Кърт не я искаше за партньор! Явно на лицето ѝ се бе изписало страдание, защото Джим ѝ се усмихна окуражително.

— Андреа, най-добре ще бъде да си починеш през остатъка от деня. Иди да се измиеш и преоблечеш, а ние с Кърт ще обсъдим въпроса. Ще се видим утре сутринта в осем.

Тя уморено се изправи.

— Андреа?

— Да, Джим?

— Справила си се чудесно!

Тя се усмихна нерешително и с натежало сърце се запъти към стаята си. Помогна на попаднал в беда човек, а си навлече неприятности. Независимо от всичко, отново би постъпила по същия начин, ако се наложи. Понякога няма време да обмисляш положението — трябва да действаш бързо. Беше го научила по време на самолетната катастрофа.

Когато след половин час излезе от ваната, определено не се чувстваше по-добре. Всички мускули я боляха, а от язденето ѝ се бе схванал гърбът. Въпреки аспирина, който глътна, главоболието се засили. Синините по лявото ѝ рамо станаха морави. Тя си направи компрес с лед. Камъчето не е било никак малко, помисли си, докато разглеждаше подутината. Слава богу, че не улучи главата ѝ.

Андреа сложи компреса и седна с кръстосани крака на леглото. Трябва да си купи нова шапка. Но по-късно. И по-добре да хапне в някой ресторант вместо в стола. А също и да престане да мисли за Кърт Марлоу. Но ако погледне истината в очите, тя не иска да го загуби като партньор. Странно. Беше дошла в Аризона да започне нов живот. Не че изключваше възможността за нови връзки, но със сигурност не очакваше да стане тъй скоро. Чувствата ѝ към Кърт я объркваха. У него имаше нещо, което я изпълваше с възхищение. Той бе силна личност и непоколебимо отстояваше мнението си. Уважаваше и ценеше живота на хората. Всичките му действия, неговата енергичност и вътрешна убеденост го правеха да изглежда някак по-значителен от самия живот. Бе толкова по-различен от всички мъже, които познаваше, че ѝ ставаше все по-трудно да устоява на притегателната му сила.

Андреа въздъхна. Чувстваше се зле, повдигаше ѝ се, главата ѝ се пръскаше, а рамото болезнено пулсираше. Желанието ѝ да вечеря се изпари. Той иска да се отърве от нея. Кого ли ще ѝ дадат на негово място? Вероятно някой глупак като Дан, реши мрачно. Кърт може да е всякакъв, но поне не е глупав и досаден. Сепна я почукване на вратата.

— Влез! — извика. — Не е заключено. — Вратата се отвори и Андреа се озова лице в лице с Кърт. Усети как сърцето ѝ бясно заудря в гърдите, но успя да прикрие вълнението си. — Каква изненада! Не очаквах днес отново да видя партньора си. Или може би бившия си партньор?

— Джим настоя да се отбия — каза Кърт и затвори вратата. — Каза ние да решим. — Кърт прекоси стаята, отиде до леглото и понечи да махне компреса от рамото ѝ. — Дай да видя!

— Няма нищо — дръпна се тя, но той хвана ръката ѝ. Намръщено разгледа подутината.

— Доста сериозно ожулване.

— Падащите камъни обикновено имат такъв ефект — отвърна заядливо Андреа. — Може ли да си получа леда?

— Глътна ли аспирин? — Кърт внимателно и нежно сложи компреса обратно на рамото ѝ.

— Да. — Вдигнала ръка да задържи компреса, тя докосна пръстите му и отново изпита особеното чувство, което винаги я обземаше при моментна близост с него. — Слушай, Кърт, сега наистина не ми е до гости.

— Няма да си тръгна, преди да се разберем. Джим очаква решението ни. — Той седна на леглото до нея.

— Добре! — Тя опита да се овладее. — Щом минах почти половината от изпитателния срок с теб и все пак успях да се справя, значи ще мога да изкарам още месец с когото и да е било! — Със задоволство забеляза, че Кърт трепна, но продължи, без да го поглежда: — Утре сутринта Джим ще ми определи друг инструктор. Това желаше да чуеш, нали?

— Искам да чуя какво желаш ти, Андреа — рече Кърт със странен, неразгадаем израз.

— Нали ти казах. Искам друг партньор. Защо да продължавам да работя с някой, който ми няма доверие? За теб винаги съм била глупава некадърна стюардеса.

— Не е така, Андреа. Поне от известно време насам. Но това не означава, че не се безпокоя за теб! — Тя го изгледа недоверчиво, но не каза нищо. — Ако парчето от скалата беше ударило не рамото, а главата, сега щях да пращам телеграма на родителите ти за подробности около погребението.

— А ако аз не бях слязла долу, телеграмата щеше да пътува към семейството на Майк!

— Зная. Би трябвало да те поздравя за спасяването му, а не да се опитвам да те уволня. Джим е прав. Аз се държа твърде покровителствено. Няма да се повтори повече! — Тя най-сетне вдигна глава и той я погледна в очите. — Бих искал да си с мен до края на обучението. Ако нямаш нищо против.

Андреа не повярва на ушите си. Толкова дълго бе чакала Кърт да признае грешката си, но не изпита ликуващо злорадство. Напротив, възхищаваше се на неговата честност и прямота. Заля я споменът за топлото му тяло, притиснато в нейното, за нежната му целувка.

— Не смятам идеята за сполучлива — пое тя дълбоко дъх и се откъсна от мислите си. — По-добре звъни на Джим и поискай нов стажант. — В стаята увисна потискаща тишина.

— Не те мислех за страхливка, Андреа! Или съм се лъгал?

— Аз... — Разбра, че Кърт иска да я задържи като свой партньор. Но дали тя самата имаше смелостта да остане с него? Ненадейно бе осъзнала какво желае. Искаше Кърт Марлоу да гледа на нея и като на жена, а не само като на стажант-новак, когото трябва да обучава. Ала не желаше да се провали по време на изпитателния срок, съсредоточена повече върху инструктора, отколкото върху работата.

— Не е късно да промениш решението си — обади се Кърт.

— Точно от това се страхувам — промърмори Андреа повече на себе си.

Кърт сви устни.

— Джим каза, че ако не му отговорим до утре сутринта, ще ни остави заедно. Щом искаш нов партньор, обади му се! — Той рязко се изправи. — Аз няма да му звъня!

Андреа го проследи с поглед, докато излезе. Със свито сърце взе слушалката. Трябва да прояви разум и да не се увлича по мъж, все още завладян от покойната си жена. Неохотно набра номера на Джим.

— Очаквах да ми се обадиш, Андреа — каза той, след като се осведоми за състоянието ѝ. — Какво решихте?

— Джим, аз... — Тя се запъна. Думите не излизаха от устата ѝ. — Толкова съм объркана! Защо никой не ми каза, че Сара е му е била жена? Защо ти не ми каза?

— За мен личният и служебният живот на служителите ми са две различни неща — отвърна рязко Джим. — Това се отнася за всички!

— Но не и когато личният живот на Кърт се отразява върху служебното ми положение! — възрази Андреа. — Искам да зная какво става тук! От смъртта на Сара и разследването на случая са минали две години. А Кърт се държи така, сякаш крие нещо. Изчезва загадъчно през почивните дни, а... А на мен никой нищо не ми казва! Джим, чувствам се като със завързани очи! Има ли нещо, което би трябвало да зная?

— Не! — отсече той, но Андреа остана с явното впечатление, че премълчава нещо. — Виж какво, този разговор отнема ценно време.

Освен ако нямаш някаква молба? Иначе двамата с Кърт продължавате заедно.

— Но...

— Дочуване, Андреа!

Джим затвори, като я остави в още по-голямо недоумение, отколкото преди да му позвъни. Трябва отново да му се обади и да помоли за друг инструктор. Но сега нямаше сили. След малко, обеща си и припряно остави слушалката. Така и не го стори. Отложи за покъсно, но събитията от изминалия ден я повалиха в дълбок безпамятен сън. След няколко часа я събуди настоятелно чуване по вратата. Все още замаяна, тя се заклатушка към вратата. Беше пощальонът.

— Вие ли сте Андреа Клейбърн?

— Да.

— Има пратка за вас. — Подаде ѝ увит пакет. — Подпишете тук. Благодаря. Всичко хубаво!

Андреа седна на леглото и отвори пакета. Щом видя съдържанието, намерението ѝ да се обади на Джим се изпари. Вътре имаше... нова шапка.

През следващата седмица Андреа стриктно съблюдаваше набелязаната линия на поведение. Държеше се в рамките на ролята „стажант-новак“, не си позволяваше никакви лични разговори, никаква по-особена близост. Кърт я обучаваше на техниките за обезопасяване с въже. Тренираха катерене и спускане по стръмни канари. Физическото натоварване не бе нищо в сравнение с психическото напрежение и концентрацията, която се изискваше. Андреа си лягаше изтощена до смърт.

Но преди да затвори очи, всяка вечер се поздравяваше, че още един ден е издържала, без да разкрие чувствата си и да се поддаде на влечението към Кърт Марлоу. Поддържаше приветливи делови отношения. Поне такива изглеждаха на повърхността. Утешаваше се с мисълта, че тя и Кърт могат да станат приятели някой ден. Може би дори нещо повече от приятели... Той няма вечно да скърби за съпругата си. Вероятно в живота му ще има и друга жена. Но нека първо си осигури новата работа. Няма намерение да рискува назначаването си за рейнджър, устройвайки любовно преследване на инструктора си. Освен ако той не покаже, че се интересува от нея. За съжаление, подобен интерес показваше единствено Дан.

— Хайде, Андреа, ела с мен! Двамата можем чудесно да се повеселим! — увещаваше я той след една от тренировките.

— Вече ти казах, Дан. Не. Благодаря — отвърна тя с възможно най-хладен и обезкуражаващ тон.

Лицето на Дан стана зло.

— Недей да тръпнеш в очакване Негова милост Кърт Марлоу да те покани! Видях те как го гледаш! — подхилна се многозначително. — Е, позволи ми да ти съобщя. Никоя не е достойна за дъщеря му, дори една...

— Дъщеря му? — остана като гръмната Андреа. — Кърт има дъщеря?!

— Само да не притичаш при мен, когато се почувстваш самотна! В морето има много рибки! — Той беше твърде зает със собствената си особа, за да дава обяснения.

Разкритието на Дан обърка и разстрои Андреа. И без това не бе лесно да се състезава с покойната Сара за място в сърцето на Кърт. Но трябва да не е с всички си, за да съперничи на дъщеря му. Нищо чудно, че не го вижда през почивните дни. Сигурно ходи при детето.

На душата ѝ бе тежко, но тренировките продължаваха. В края на седмицата вече отлично се справяше с всички задачи и покри нормите. Уроците по алпинизъм най-сетне завършиха с доста тежък изпит. В двойка се спускаха по отвесна скала и се налагаше често да отдъхват. По време на една от почивките Андреа пусна въжето и оправи измъкнал се от плитката ѝ кичур. Кърт се намръщи.

— Висим на четиристотин метра над реката. Ако се изпуснеш, има дълго да летиш надолу.

— Няма да падна! — отвърна тя заядливо, но все пак хвана въжето. От движението тялото ѝ леко се залюля.

— За всяко нещо си има време, а моментът сега е най-малко подходящ за разкрасяване! — Кърт подозрително я изгледа. — Зная, че не си глупава. Започвам да мисля, че нарочно ме дразниш.

В отговор Андреа виновно мълчеше. Наистина беше така. Правеше го, за да запази дистанцията помежду им. Да избегне всякаква смущаваща близост и да скрие нарастващото си влечение към него. Както и да изключи вероятността за разискване на лични въпроси, тревожни и излишни. Дали Кърт наистина има дъщеря? Защо никога не е споменавал за нея?

— Имаше възможност да получиш друг инструктор, нали така? След като не я използва, предлагам незабавно да промениш държанието си! — Кърт даде нареждане да продължат спускането и Андреа отхвърли всички разсейващи я мисли. Бързо и точно изпълняваше инструкциите, стриктно спазвайки правилата за безопасност. Той стигна пръв долу и наблюдаваше последните й метри до дъното на Каньона. — Честито! Издържа успешно и този раздел от изпитателната практика.

— Благодаря — въздъхна тя с облекчение. Радваше се на предстоящия отдых. Катеренето не бе от най-лесните занимания. Към старата рана на рамото се бяха прибавили и няколко нови ожулвания.

— Прибирай всичко. Ще се изкачим с мулета.

— А после?

— Ще си стегнем багажа. Дойде време за следващия етап на тренировките. Отправляме се към Колорадо.

— Ще изучаваме нови маршрути ли?

— Не. Ще плаваме по бързо течащи води. Утре сутринта летим до Лийз Фери — на границата между Аризона и Юта. Там е отправната точка. Ако времето се задържи хубаво, ще се спуснем по реката чак до Пиърс Фери.

— Искаш да кажеш, че ще изминем Каньона по цялата му дължина? — Андреа си спомни, че Пиърс Фери е близо до Невада, в крайната западна част на парка.

— Да. — Кърт започна да навива въжето си. — Май не изглеждаш много въодушевена.

— Просто съм малко неспокойна. — Не я плашеше водата, а това, че ще бъде сама с Кърт в една лодка. — Кой идва с нас?

— Никой.

— Искаш да кажеш... — Сърцето й замря.

— Точно така, госпожице Клейбърн. Ще бъдем само двамата.

— Добре ли си? — сепна я гласът на Кърт.

— Разбира се! Защо?

— Защото самолетът още не се е отлепил от земята, а пръстите ти побеляха от стискане на облегалките.

— Така ти се струва — отрече тя и незабавно отпусна ръце на скута. — Нищо ми няма! — Пое дълбоко дъх, стараяйки се да успокои дишането, както я учеше инструкторът в авиолиниите. Само да не бе в

този самолет! Би дала мило и драго да можеше просто да изчезне през следващите десет минути. Излитането бе най-опасно. Точно по време на излитане самолетът им бе паднал като камък във вода.

Андреа отново пое дълбоко въздух и опита да прогони зловещата картина на разкъсания на две самолет. А малко самолетче като това сигурно ще се разпилее на безброй парчета... Потрепери. Кърт отново ѝ хвърли любопитен поглед. Тя се обърна и загледа през прозореца. Бяха на летището на Големия Каньон. Излитаха за Лийз Фери. Рано тази сутрин възбудата от предстоящото пътешествие по реката отстъпи пред безпокойството, когато ѝ връчиха самолетния билет. То се засили още повече след като натовариха багажа, затегнаха предпазните колани и сега седяха в очакване на излитането.

— Не изглеждаш добре — намръщи се Кърт. — Слушай, ако ти е лошо, можем да слезем и да излетим по-късно.

— И да ти предоставя възможност да докладваш веднага на Джим, че ми става лошо в самолет? Няма да я бъде! Той смята да ме назначи на хеликоптерите след изпитателния срок. Само това ми липсва, да си имам неприятности заради теб! — рече заядливо, мислейки с облекчение, че излитането на хеликоптерите няма нищо общо с това на самолетите.

— Не бих направил такова нещо — отвърна тихо Кърт.

Въпреки вълнението си, Андреа не пропусна да забележи огорчението в гласа му.

— Разбира се. Извинявай, Кърт! Няма да се повтори! — Ала в миг забрави всичко, когато двигателите зареваха и самолетът започна да рулира. Прехапа устни и се върна към дихателните си упражнения. Не ѝ помогнаха. Самолетът набираше скорост и тя несъзнателно впи пръсти в дръжките на седалката, като се насилваше да държи очите си отворени. Усети ръката на Кърт, който здраво хвана нейната. Понечи да я отблъсне, но после я стисна, докато най-сетне самолетът се издигна. Андреа се сви и преглътна с усилие, когато колесникът се прибра. Самолетът плавно набра височина и зае хоризонтално положение. Тя се отпусна и спря да трепери. Въздъхна тежко. Забеляза, че Кърт я наблюдава внимателно.

— Хайде, кажи го! — обърна се към него.

— Какво да кажа?

— Ами че е доста странно бивша стюардеса да се страхува. — Чувстваше се неловко и опита да издърпа ръката си, но Кърт я държеше здраво.

— Летяла си на много по-големи самолети. Малките могат да притеснят и опитни летци-ветерани — отвърна ѝ.

— Наистина за първи път се качвам на такъв — призна тя.

— Ето, виждаш ли? Освен това си свикнала с нормални писти, а не с такива надве-натри прокарани коловози. Когато излитах оттук за пръв път и аз бях напрегнат.

— Наистина ли?

— Напълно. Нищо, ще свикнеш. — Кърт я огледа загрижено. — Сега вече добре ли се чувстваш?

— Да, благодаря. — Усмихна му се признателно. Откъде можеше да знае, че тя се бои от изпитанията. Не подозираше как ѝ помогнаха нежните му думи, колко я трогна загрижеността му. — Добре съм. Достатъчно, за да премина към обсъждане на финансови въпроси. Ти ми купи нова шапка. Какво ти дължа?

— Нищо.

— Да не очакваш да ти повярвам, че подменят загубените вещи безвъзмездно?

— Не, но очаквам да повярваш колко мразя да вися пред магазините, когато жена тръгне да пазарува. Тъй че си го спестих.

— Много смешно! — отвърна тя заядливо, но се радваше на непринудените приятелски отношения помежду им. — Все пак бих искала да платя.

— После — махна той с ръка. — Сега искам да си почина. Предстои ни доста изморителна седмица. — Облегна се назад и притвори очи.

Андреа се усмихна. Знаеше, че няма да приеме парите ѝ. Зад не приветливото му държание се криеше прекрасна душа. Гледаше го и се питаше с какви ли още неподозирани качества ще я изненада. Той явно почувства погледа ѝ, защото отвори очи.

— Защо не си починеш? Ако искаш, да си сменим местата? — предложи. — Може да ти е по-удобно далеч от прозореца.

Андреа се загледа в пищното великолепие на багрите, разстилащи се под тях и поклати глава.

— Никога не ми омръзва да се люблювам на Каньона. Но все пак благодаря за предложението.

— Гледката е фантастична. Жалко, че полетът е кратък.

— Като започна работа на хеликоптер, ще имам предостатъчно време да се наслаждавам на изгледа. Но си мисля за теб.

— Какво за мен?

— Предстоящото пътуване по реката ще ти напомни за Сара.

— Винаги ми е трудно да минавам край онова място, където Сара загина — рече той след дълго мълчание. — Бях на полет, когато са я намерили. Аз трябваше да я превозя — каза с равен безизразен глас. Поразена, Андреа докосна успокоително ръката му. — Преди две години зимата беше много снежна и пролетните води се покачиха неимоверно. Особено опасни бяха бързеите, а течението бе много по-силно от обикновено. Лодката им потънала на един стръмен праг. Всички казваха, че е чудо, дето изобщо са ги намерили. — Гласът му стана дрезгав от вълнение.

— А ти не вярваш в чудеса? — рече Андреа повече на себе си.

— Не вярвам, че Сара е трябвало да загине!

Няколко любопитни глави се обърнаха към тях. Кърт стисна устни. Андреа го изчака да се поуспокои.

— Кърт, извинявай, но нещо не разбирам.

— Аз лично тренирах Сара — въздъхна той. — Не че тя имаше нужда от обучение. Беше добра — една от най-добрите, които познавам! Нейната смърт не е била нещастен случай! — Андреа я побиха студени тръпки. — Имаше нещо нередно в онази спасителна операция. Нещо, което не е било нейна грешка. Аз бих поверил в ръцете на Сара собствения си живот. Екипировката ѝ също беше съвършена, най-съвременната.

— Искаш да кажеш, че смъртта на Сара е причинена от грешката на някой друг от екипа? — попита невярващо Андреа.

— Казвам, че Сара е мъртва, а не би трябвало да бъде!

Сърцето на Андреа преля от състрадание.

— Не можеш да обвиняваш другите, Кърт — каза нежно. — Не е правилно и... не е колегиално.

— Мислиш, че съм заслепен от мъка и искам да си го изкарам на някой, за да ми олекне ли?

— Мисля, че ако е имало нещо съмнително, при разследването на случая щеше да се установи. — Кърт само я погледна скептично. — Преди две години ти подозираше ли нещо? — попита тя.

— Тогава не знаех какво да мисля. Участниците в тази злополучна спасителна операция почти не говореха за случилото се, поне пред мен. Партньорът на Сара помоли да го преместят в най-затънтения участък на Каньона.

— Сигурно са били разстроени, както и ти.

— Може би.

— Кърт, случило се е преди две години. Защо отново си завладян от нещастieto със Сара?

— Заради теб!

— Заради мен?!

— Да! Не исках да работиш тук и Сара бе една от причините. Всички внезапно замлъкват, когато се спомене името ѝ. — Той помръкна. — Не чакай Джим да ти разкаже нещо. Родителите на Сара също не говорят. Никой не казва дума. Мислила ли си за това? Навсякъде си има клюкари, а ето, не си разбрала дори, че Сара е била моя жена!

И че имаш дете, допълни наум Андреа.

— Темата за теб и Сара наистина е извън обсега на приказките — съгласи се Андреа. И преди недоумяваше. Все още ѝ изглеждаше странно, че освен жлъчното подмятане на Дан, не бе дочула никакви шушукания за Кърт и Сара или пък за нещастния случай.

— И то цели две години? Не ти ли се струва подозрително?

— Може би избягват темата, защото се чувстват неудобно. Може би искат да ти спестят болката.

— Няма да го постигнат, като крият истината от мен! Не мога да се примиря, преди да разбере какво се е случило в действителност!

Останалата част от пътуването премина в мълчание. Когато самолетът започна да се снишава, Андреа усети, че Кърт отново внимателно я наблюдава. Но тя се страхуваше само при излитане. Приземяването не я тревожеше. Мислеше за Кърт. Искаше ѝ се да му помогне. Най-лошото е, че не само се терзае от смъртта на Сара, а смята, че е могла да бъде предотвратена. Колкото и ужасна да бе загубата на Ди, Андреа поне не се измъчваше с подобни мисли. Смъртта на Ди беше неизбежна. Но дали е било същото с жената на

Кърт? Основателни ли са обвиненията му? Или са породени единствено от огромната му скръб? Във всеки случай, сега ѝ стана ясно защо той се безпокои за нея. Сара, въпреки целия си опит, бе загинала, изпълнявайки служебните си задължения. Той сигурно се пита на какво разчита Андреа Клейбърн. Странно, но тя се безпокоеше не за себе си, а за него. По-добре от всеки знаеше колко жестоко може да те преследва миналото? Зарече се да открие какво точно се е случило и как е загинала Сара Улф. Не искаше да вижда Кърт нещастен, нито пък Сара вечно да присъства в мислите му. Неговото спокойствие зависеше от разкриването на истината. Както и нейното, макар да не го признаваше.

СЕДМА ГЛАВА

— Аз ще се погрижа за лодката. Защо не се преоблечеш? — предложи Кърт.

Андреа кимна. Бяха на лагер в Глен Каньон, точно под езерото Пауел. Пред тях се простираше река Колорадо. Спокойната водна повърхност с нищо не издаваше огромната ѝ спотаена мощ. Докато Кърт надуваше лодката с малка крачна помпа, Андреа свали униформата и обувките си. Остана по червен плувен костюм на рейнджър. Сложи дрехите в непромокаема торба. Навлече износени брезентови панталони и се загледа в Кърт, който закрепваше веслата във вилките.

— Няма ли да използваме двигател? — попита с любопитство.

— Не. Лодките с извънбордов двигател са от шест до девет метра дълги и е необходим екипаж между шест и петнайсет души за уравнивяване. Двата не сме достатъчно тежки. — Кърт започна да товари екипировката и Андреа последва примера му. — Това е лодка за четирима. Точно за нас и багажа. Ще се придвижваме с веслата. Течението ще ни помага. Надявам се, знаеш да гребеш?

— Да, но не съм го правила отдавна.

— Да не получиш мускулна треска?

— Не се грижи толкова за мен!

— Разбирам защо Джим те е наел! — Кърт ѝ хвърли изпитателен поглед. — Обичаш предизвикателствата.

Ти си най-голямото от тях, помисли тя, но не каза нищо. Извади спасителната риза. В това време се появи мъж в униформа на рейнджър. Андреа не го познаваше.

— Здравей, Ърл! Какво има? — вдигна очи Кърт.

— С моя колега излетяхме тази сутрин. Минахме по долното течение. Видях, че има поща за вас двамата и я донесох.

— Благодаря! Нямаше нужда! — Андреа пое снопчето пликове. Нейните родители и приятели пишеха често и тя винаги се радваше на

новините от родния край. — Казвам се Андреа Клейбърн — протегна ръка.

— Ърл Делмонт. — Той приятелски раздруса ръката ѝ, после се обърна към Кърт. — Щяхте да ги получите при спирането си за продукти в Призрачното Ранчо, но реших, че е по-добре да ви ги донеса.

— Благодаря ти, Ърл.

— Е, как си, Кърт? — попита той след секунди мълчание.

— Добре.

— Радвам се, че се запознахме, Андреа! — Ърл кимна. — Аз трябва да тръгвам. Леко плаване!

— Всичко хубаво! Благодарности за пощата! — Андреа изчака Ърл да се отдалечи. — Много любезно от негова страна да дойде само заради нашата поща!

— Не е от любезност! Друго го води насам! — рязко отвърна Кърт. — Той беше в екипа на Сара по време на спасителната операция. През последните две години ходи като квачка след мен. — Андреа хвърли озадачен поглед след мъжа, с който се бе запознала преди малко. Кърт мълчаливо приключи стягането на багажа. — Ърл, неговият партньор и бившият партньор на Сара са тримата, които продължават да твърдят, че причината за смъртта на четиримата е нещастен случай!

— Мислиш, че лъже? — попита Андреа недоверчиво.

— Не съвсем. Просто не казва всичко!

— Но ти се държиш... толкова спокойно в негово присъствие?

— Ърл е сърдечен човек! — Кърт сви рамене. — С разправиите няма да реша проблема! Рано или късно ще разбере!

— Говорил ли си с Джим?

— Да. Той твърди, че официалното становище за нещастен случай го задоволява.

— Но не и теб!

— Не!

Кърт сложи спасителната риза, после внимателно провери дали провизиите са здраво привързани. Андреа грижливо прибра пощата. След по-малко от минута се спуснаха по течението. Над тях надвиснаха стените на Каньона като магическа преграда от резедавочервеникави отънъци. Сякаш всички зъбери, сипеи и хребети

се стремяха да предпазят реката и нейните обитатели от външния свят. Андреа благослови царящото спокойствие. Гребеше с внимателни движения и се поклащаше, за да балансира движението на лодката. След известно време Кърт наруши мълчанието.

— Не трябваше да те разстройвам с моите проблеми!

— Не си ме разстроил. Само съм загрижена за теб!

— Защо?

— Обвиняваш другите и се стремиш да ги изобличиш. Изминали са две години, Кърт! Време е да се заемеш със своя живот! По-добре остави нещата такива каквито са!

— Може би си права, но не мога!

Не искаш, поправи го наум Андреа.

— Сигурно Сара много ти липсва! — попита с лека завист.

Кърт спря да гребе и се обърна към нея.

— Да! Беше издръжлива, темпераментна и готова да се противопостави на всичко. Като мен. Тя беше част от моя живот, при това много важна! Радвам се, че имаме дете!

— Значи е истина — пророни Андреа, обхваната от нов порив на завист, много по-силен от предишния. Обичаше децата, но този път чувството беше болезнено. За пръв път в живота ѝ се прииска да има собствено дете. После се зарадва, че все пак, след трагедията нещо е останало на Кърт. Страшен край за един брак.

— Имам дъщеря. Лин е на пет години. — Кърт я изгледа остро.
— Знаеше ли?

— Чух някои клюки! — Андреа си спомни за Дан. — Заради източника се съмнявах в тяхната достоверност!

— Защо не ме попита?

— Не исках да ти досаждам. Лин е много хубаво име — усмихна се тя. — Сега къде е? Във Флагстаф?

Флагстаф беше малко градче близо до Големия Каньон.

— Там живеехме, докато Сара беше жива. След смъртта ѝ родителите ми взеха детето във Феникс. Всяка събота и неделя ходя там. Мислех да върна Лин във Флагстаф, но изглежда ѝ харесва при баба и дядо.

— Затова ли се интересуваш от нова работа в службата за опазване на околната среда във Феникс? Заради Лин?

— Ако не бяха родителите ми, не бих се справил! Не можех да поема грижите за тригодишно дете. През септември ще тръгне на училище. Ако постъпя на работа във Феникс, ще мога да ѝ отделям повече време.

— Мислех, че ненавиждаш канцеларската работа? — Усети почти физическа болка при мисълта, че Кърт ще бъде далеч от нея.

— Трябва да се примиря, за съжаление! Моите родители се нуждаят от почивка, а и детето ми липсва. Но преди да напусна, ще открия какво точно се е случило със Сара!

— Няма да успееш. Септември е само след три месеца.

— Трябва, Андреа! Сара толкова обичаше живота! Имаше планове за нас, за Лин и загуби всичко в един миг... — Гласът му стана дрезгав. — Заради нея трябва да разбере кой е виновен!

— Ами ако няма виновен?

— Има! И съм сигурен, че не е Сара! Наблюдавах я през целия пробен период! Виновникът няма място в парковата служба! Ще бъде уволнен! Искам Лин да знае, че майка ѝ не е безпомощна удавница, както хората смятат! Единственото, което мога да направя за Сара, е да възстановя нейната репутация!

— Толкова ли е важно за теб?

— За мен и за Лин! За Сара също, ако сега беше жива! Тя се гордееше с работата си!

— Едва ли ще откриеш нещо — повтори Андреа. — Случило се е отдавна.

— Да, така е. Толкова време името ѝ остава опетнено! Смъртта на Сара не е нелепа случайност! — Гласът му се извиси гневно. — Или поне не тя е виновна за станалото!

— Не се опитваш да погледнеш нещата отстрани. — Очите на Андреа бяха тъжни. — Така няма да можеш да я забравиш.

Кърт рязко се обърна и започна да гребе. След няколко минути и тя натисна веслата. Искаше да му разкаже за Ди. Да му разкрие колко душевни терзания ѝ е струвало изличаването на мъчителния спомен. И това ѝ донесе лекота, не угризение. Животът бе за живите. Ала Кърт ясно показваше, че се е затворил в себе си и не желае повече разговори. Андреа реши да опита пак по-късно. Имаше и собствени проблеми. Винаги бе честна пред себе си. Разбра какво измъчва Кърт и изпита отчаяние. Взривът от страсти бе нещо ново за нея. Намираше се

далеч от приятели и близки. Не можеше да отрече, че самотата ѝ тежи. Кърт сякаш ѝ бе разкрил нова вълнуваща страна от живота.

Андреа ценеше неговото мнение и способности. Уважаваше привързаността към дъщеря му и предаността към паметта на мъртвата. Виждаше в Кърт професионалиста и мъжа, но не можеше да се пребори с призрака... Решението ѝ да му помогне се затвърди. Щом разкрият истината, той ще е свободен от угризения. И тогава тя може да му разкрие любовта си.

Слънцето се издигна и напече. Течението стана по-бързо. Около обяд раменете на Андреа се схванаха от гребането. Кърт каза, че ще спрат при първото удобно за слизане място. Стори ѝ се, че чува най-хубавата новина в живота си.

— Туристическите пътувания траят само половин ден! — обясни ѝ, докато гребяха към брега. — Дори през лятото в Каньона се смрачава бързо и тогава не е много разумно да си в реката. Освен това, смятам, че се нуждаеш от почивка.

— Наистина ми се иска да слезем и да се раздвижа! — Андреа с копнеж погледна брега. — Седенето в една и съща поза ме изморява много повече от гребането.

— Бихме могли да се разходим, след като се нахраним. В страничните каньони има останки от индиански селища. Те са достъпни само по реката. Ако се интересуваш, с удоволствие ще ти ги покажа.

— Много ще се радвам! — Очите на Андреа светнаха. — Дори съм си взела фотоапарата. — Беше го сложила в един от херметическите контейнери. С тях пренасяха провизиите. Кърт ѝ бе обяснил, че това е сигурен и сравнително евтин начин да се запазят продуктите при обръщане на лодката в някой от бързеите. — Искам да снимам дивата природа. — И като се опита да прозвучи нехайно, добави: — Отдавна ми се ще да те попитам какво стана с магаренцето, което спасихме?

— Според последните ми сведения, възстановява се бързо.

— Нима е живо? — възкликна тя.

— Обясних ти! Поръчах на пилота да говори специално с ветеринаря! — Кърт ѝ хвърли раздражен поглед. — Оздравяло е и сега се приспособява към новия начин на живот.

— Толкова се радвам! Благодаря ти, Кърт! — Андреа въздъхна с облекчение.

— За какво? Магаренцето беше жизнено. Аз нямам никаква заслуга. Ако искаш да се разходим, да започваме обяда!

Тъкмо се нахраниха и небето притъмня от огромни черни облаци. Едва разпънаха палатките и дъждът се изсипа като порой. Всички планове се провалиха. Андреа нямаше друг избор, освен да седи в палатката и тъжно да се взира през водната пелена.

— Мога ли да вляза? — попита Кърт през полуотворения цип.

— Влизай! Бързо, че ще се измокриш!

Той пропълзля вътре. Носеше хавлията и банския костюм на Андреа. Двата бяха по фланелки и къси панталони.

— Забравила си ги навън. При този дъжд едва ли ще изсъхнат.

— Благодаря ти! — Пое дрехите. — Почакай! — Той бе тръгнал да излиза. — Забрави за пощата! — Протегна ръка към брезентовата торба с пликите. — Дано имаме късмет с по някое дълго весело писмо, вместо множество неплатени сметки!

— Не очаквам моите родители да пишат. Виждаме се почти всяка седмица, но Лин понякога ме изненадва приятно. Научих я да печата азбуката, а майка ми ѝ помага за останалото. — Той седна. — Едно писмо от нея би било чудесно! Изглежда, няма да помръднем скоро оттук.

— Така е. Налей си кафе докато разпределя пликите! — Подаде му кафеника и чаша. — Едва успях да ги внеса, когато заваля. Затова забравих дрехите — усмихна се весело.

— Ти си родена за живот на открито. — Лицето на Кърт също грейна. Свали дъждобрана и си наля кафе.

— Ето твоите. — Андреа му подаде кореспонденцията и се залови със своята. — Сметки, предизвестия, застраховка за колата... Виж ти късмет! Писмо от нашите! А това прилича на... — Тя замълча. Плик, надписан на машина, привлече вниманието ѝ. Беше от Емили.

— Надявам се не е поредната сметка? — вдигна поглед Кърт.

— Не е... Пише ми едно момиченце. Запознахме се в Денвър. Говорихме по телефона миналата седмица и не очаквах писмо толкова скоро. — Андреа захвърли останалите пликите. — Извини ме! Искам да го прочета.

— Разбира се! Освен това, писал ми е приятел от колежа и съм любопитен да видя какво ми съобщава.

Андреа кимна доволна и отвори писмото на Емили. Обикновено в пликовете намираще и ярко оцветена от детето рисунка. Сега нямаше. Вместо нея, краткият поздрав на Емили бе придружен от лист, изписан с добре оформен почерк. Андреа прочете първо него.

„Скъпа госпожице Клейбърн,
Със съпругата ми вземаме Емили на тъй дългоочакваното от нея пътешествие и идваме в Големия Каньон, където живеят нейните баба и дядо. Петимата горим от желание да ви видим и лично да ви благодарим. Ако не бяхте вие, сега Емили нямаше да е между живите.“

Следваха подробности за тяхното пътуване, включително и телефона в хотела. Искаха да я видят колкото е възможно по-скоро. Андреа пресметна, че семейството на Емили ще пристигне в Каньона точно по средата на нейната водна одисея. Реши да им се обади от Призрачното Ранчо. До там щяха да стигнат за три дни. Родителите на момиченцето възнамеряваха да останат в Каньона една седмица. Прочете и бележката от Емили.

„Мила Андреа,
Най-после ще видя баба и дядо и отново ще се срещна с теб! Харесваш ли новата си работа? Не съжаляваш ли за старата? Искам да се снимаме заедно! Татко ми позволи да взема неговия фотоапарат. До скоро!
С обич, Емили.

П.П. Докторите казаха, че кракът ми се е оправил!“

Андреа се усмихна. Радваше се, че ще види отново Емили. В болницата видя родителите ѝ и снимки на нейните баба и дядо. Бе станала нещо като почетен член на семейството.

— Добри ли са новините? — попита Кърт.

— Да! — Андреа продължи да се усмихва. — Ще дойдат мои близки от Денвър. В тази пустош е приятно да видиш познати лица.

— Сред тях може би ще бъде и твоят приятел? — В погледа на Кърт проблесна едва прикрито любопитство.

— Моля?

— Можеш да не отговаряш. Не е моя работа.

Лъч надежда огря Андреа. Явно мисълта за Сара не запълваше изцяло съзнанието му. Сгъна писмото и го прибра в плика.

— Май прекаляваш с въпросите като началник — не се сдържа тя. — Скоро ще започнеш да разпитваш какво обичам да ям и къде съм ходила на училище!

— И какво обичаш да ядеш?

— Шоколад! — Сбърчи нос. — Но не натурален!

— Нормално. Повечето хора не обичат горчивия.

— Така е. — Андреа седна на спалния чувал и се заслуша в ударите на тежките капки. Кърт затвори докрай щипа на палатката.

— Та къде си ходила на училище?

— В Денвър, разбира се. Години наред с едни и същи деца във всички класове. Моите родители са родени там и са прекарвали целия си брачен живот в една къща.

— Сигурно си имала ученическа любов в горните класове?

— Аз ли? — Андреа поклати глава. — Бях кльоцаво и непохватно момиче, по-високо от всички момчета в класа. Никога не са ме канили на среща.

— Трудно ми е да го повярвам!

— Истина е! Промяната настъпи след години. Така е с всички жени от семейство Клейбърн. Но имах късмет.

Ди... — Внезапно замълча, после подхвана отново. — Ди беше кралицата на класа. Когато имаше среща, уреждаше и на мен. Момчетата бяха луди по нея и излизаха с мен, само и само да я видят. — Андреа отново млъкна. Спомени от миналото нахлуха в съзнанието ѝ със страшна сила. Ди беше весела и лъчезарна и със затворената Андреа отлично се допълваха.

— Ди е твоя приятелка?

— Да! Най-добрата! Бяхме като сестри. Аз бях единствено дете, а тя имаше двама братя. Живеехме врата до врата. Мама казваше, че играем заедно от пелени... — Гласът ѝ заглъхна. — Ди загина при

катастрофа преди няколко месеца. — За неин ужас очите ѝ се напълниха със сълзи и потекоха по лицето. Кърт хлъцна от учудване. Прегърна я успокоително и извади от джоба чиста носна кърпичка. Тя я взе и избърса мокрите си бузи. Настъпи мълчание. Чуваха се само ударите на дъждовните капки и хлипането на Андреа. Кърт не свали ръката си и това ѝ се стори чудесно. — Съжалявам! — обади се тя най-сетне, успяла да се овладее. — Не очаквах да се разплача! Но понякога... е по-силно от мен!

— Не е лесно да загубиш любим човек! — отвърна той тихо и протегна ръка да изтрие сълза, останала на бузата ѝ.

— Много е... Много е... — Раменете ѝ се тресяха от ридания. — Нейната смърт беше... — Кърт търпеливо чакаше кризата да премине. Прегърна я съчувствено. — Такава загуба! — Андреа нервно мачкаше кърпата на топка. — Знаеш ли, често упреквах Ди, че живее ден за ден. Настоявах да планира бъдещето си, но тя казваше: „Има време, Андреа. И това ще стане“. Мисля, че дълбоко в себе си е предчувствала какво ще се случи.

— Едва ли! — Кърт поклати глава. — Не трябва да се измъчваш с подобни въпроси! Сигурен съм, че ако беше жива, Ди нямаше да ти позволи.

— Ами ти! — Андреа повдигна глава. — Ти преживяваш същото! Нима Сара би искала да страдаш? Споменът за нея е толкова безсмислен, колкото и този за Ди!

— Какво искаш от мен? Да оставя смъртта на Сара неразгадана?

— Остави Сара да почива в мир.

— Трябва да разбере, Андреа! Няма да се успокоя, докато не го сторя!

— Искам да ти помогна! — Андреа пое дълбоко дъх.

— Как? — повдигна учудено вежди.

— Мога да поразпитам вместо теб. Вярно, че съм отскоро тук, но това е само предимство. Хората ще говорят свободно пред мен за Сара, защото не съм пристрастна. Може да чуя нещо, което да ти помогне. Ако ми разрешиш, разбира се.

— След смъртта на Ди, за теб ще бъде твърде мъчително да се занимаваш с разследването на друг злополучен инцидент! — Лицето на Кърт беше непроницаемо. — Защо се забъркваш в тази история?

— Защото те разбирам — каза просто.

Настъпи мълчание.

— Трябва да се връщам в моята палатка.

— Забрави си пощата.

— Вярно. — Но не посегна към пликовете, нито свали ръка от рамото ѝ. — Ти никога не споделяш с мен. Има ли нещо, което те е развълнувало тук?

Андреа се вгледа в лицето на мъжа до нея и внезапно реши да каже истината.

— Впечатлена съм твърде много от един мъж! — призна.

— О-о! — Кърт изглеждаше разочарован. — Не съм изненадан! — каза след малко. — Винаги има някой!

Близостта му отприщи чувствата ѝ. Не можеше повече да ги крие. Беше изморена да се съобразява с всичко. Животът е кратък и не си струва да се губи в чакане на подходящ момент и условия. Ръцете ѝ обвиха врата му. Смачканата кърпа падна на земята. Докосна устните му.

— И този мъж си ти! — прошепна. Целувката ѝ не срещна взаимност. Андреа бе силно развълнувана — вълнение, което обещаващо много повече, ако тя... Ако те дръзнеха опитат. Беше готова да започне живота си отново.

Но Кърт очевидно не беше. След първия миг на изненада, той разкъса прегръдката и твърдо я отблъсна.

— Кърт! — По лицето ѝ се изписа болка.

— Не е редно — каза рязко. Взе писмата и ги натъпка в джоба. Грабна дъждобрана и понечи да излезе.

— Защо? — открито заговори Андреа. — Попита ме дали някой не ме е развълнувал. Ръката ти беше на рамото ми. Ако това не е проява на интерес, какво е тогава?

— Ти беше разстроена и се нуждаеше от успокоение!

— Да, в началото — отбеляза Андреа и видя, че той избягва погледа ѝ.

— Аз съм инструктор, за Бога, не сваляч!

— Същото каза и онази вечер, когато ме целуна! Тогава не ти повярвах. Не ти вярвам и сега! Нищо лошо не правим! Нима проявата на нежност е престъпление?

— Забравяш служебните ни отношения! — Устните му се свиха. — Нахвърлянето ти върху мен е трудно приемливо поведение за

стажант в изпитателен срок!

— Причината не е в служебните отношения! — Андреа се задъхваше от възмущение. — Причината си ти! Отблъскваш ме заради Сара!

— Не знаеш какво говориш! — викна Кърт гневно.

— Напротив! Много добре разбирам! И двамата сме загубили хора, които обичаме! След смъртта на Ди, реших да изживявам пълноценно всеки миг от живота си. Но явно Сара...

— Остави Сара на мира!

— След смъртта на Сара ти си решил да живееш със спомена! — не се подчини Андреа. — Затова постоянно ме отбягваш! Не зная дали от връзката ни ще излезе нещо, но никога няма да разберем, ако... не ми дадеш шанс!

— Не желая никого в моя живот! — Лицето на Кърт изразяваше непоносима болка и мъка. — Най-малко теб!

Разтвори ципа на палатката и излезе.

ОСМА ГЛАВА

— Течението се усилва! — предупреди Андреа, нарушавайки решението си да не говори излишно с Кърт. — Усецам го как натиска върху греблата.

Беше ранна утрин и двамата бяха подновили плаването по Колорадо. Слънчевият ден не подобри мрачното ѝ настроение. В резултат на снощното държание на Кърт служебните отношения бяха възстановени.

— Затова вилките за веслата са специални, а носим и резервни. Повечето бързеи в Големия Каньон са по горното течение. Скоро ще попаднем в тях.

— Кога ще стигнем? — попита Андреа, усетила леко разведряване в потискащата атмосфера.

— На осемдесет и петия е Куейгънт.

— Моля?

— За обозначаване местоположението на всички бързеи се използва дължината на реката. — Хвърли ѝ поглед през рамо, но продължи да гребе. — Например Лийз Фери, там откъдето тръгнахме, е нулевият километър, началната точка. Крайната точка, Пиърс Фери, се намира на четиристотин и петдесет километра от нея. Бързеят Куейгънт е на осемдесет и петия километър от началото. След това идват бързеите Анкар и Хенс, съответно при сто и петнайсетия и сто дваайсет и петия километър и така нататък. Това помага не само при навигацията, но и когато се случи произшествие.

— Разбирам! — Андреа се стараеше да запомни всяка дума. — Кой е най-големият бързей?

— Бързеят на Отшелника и Кристалният бързей са най-известните. Те са между сто петдесет и петия и сто и шейсетия километър, заедно с Бързея на Гърка Тана и Челюстите на Смъртта.

— Челюстите на Смъртта! — Андреа потръпна.

— Да, но нека името не те заблуждава. Този на Отшелника е по-опасен. Също и Кристалния. Той е и най-популярен. Повечето туристи

отиват пеш до началото му и оттам се спускат. — Кърт замълча. — Кристалния беше любимият на Сара.

Андреа не каза нищо. Започваше да мрази името Сара Улф. Струваше й се, че с нейната смърт са загинали двама души.

— Страхотен е! — Кърт здраво налягаше веслата. — Ако искаш, ще се спуснем по него!

— Не зная... — отвърна вяло.

— Там не е лобното място на Сара. Не се стряскай. — Той не се обръщаше и продължаваше ритмично да гребе. — Така че, ако искаш един слалом по Кристалния, аз нямам нищо против!

— Аз не съм Сара! — сопна се Андреа. — Не съм търсач на силни усещания! Честно казано, много повече ме интересуват индианските руини. Четох, че в Каньона имало над петстотин равнинни и скални селища и над две хиляди и петстотин археологически обекта. Повече бих се радвала да отидем до тях, отколкото да стоя по цял ден в лодката.

— На мен също ми се иска! — Кърт се извърна. — Наистина, в Каньона има толкова забележителности, че не стига време за всичко. Но ти дори не си видяла какво е бързей! Може би ще промениш мнението си.

— Не е за мен! Мразя изненадите!

— Ще видим. — Кърт очевидно не беше доволен. — Наближаваме първия. — Андреа бързо се ориентираше в нова обстановка, но внимателно се заслуша в обясненията му за спускането по бързей. Трябваше да е готова за изпитанието. — Гледай какво правя аз! Ако се насочвам направо към клокочещата вода, това значи, че трябва да минем през нея с носа на лодката. Ако тръгвам встрани, значи искам да я заобиколим дъгообразно. Не знаеш ли какво да правиш, спри да гребеш! Разбра Ли?

— Да!

— Провери още веднъж спасителната риза! Ако случайно се озовеш във водата...

— Лодката се накланя! — извика Андреа.

Кърт се огледа, сякаш очакваше да види края на света.

— Още е рано. Ако паднеш от лодката, не се опитвай да се бориш с течението! Това е най-голямата грешка! Опитах ли да се хванеш за някой камък или да се оттласнеш от него, ще свършиш със

счупена ръка. За главата си не мисли! Имаме каски. Остави се на течението! Следвайки го, все някога ще се озовеш в спокойни води. Основното е да не се поддаваш на паника. Спускането по най-дългите бързеи не трае повече от три-четири минути. Успееш ли да запазиш хладнокръвие и да не нагълташ вода, няма страшно!

— По-добре да си остана в лодката! — каза решително Андреа.

— Така те искам! А сега повтори всичко, което чу!

Андреа изпълни нареждането на глас, а после и наум, за всеки случай. Наближаваха клокочещите разпенени води. Вътрешно бе уверена в себе си, но нямаше представа за колосалната скорост и мощ на Колорадо. Стихията на реката я изплаши и спечели уважението ѝ. Ушите ѝ бучаха от грохота. Звукът нямаше нищо общо с вълшебния ромон, който чуваха отдалеч. Подпря се здраво с колене и се съсредоточи. Лодката се въртеше бясно. Пръски шибаха лицето ѝ. Често губеше ориентация и тогава оставяше всичко в ръцете на Кърт. Той мереше сили с могъществото на природата. Голите мускулести ръце се напрягаха, за да наложат своята воля над реката. Гледаше го как води неравната битка и разбра, че много държи на него. За пръв път в живота си вярваше някому безрезервно. Откритието я потресе повече от шеметното спускане сред бурните кипящи води, лудо подмятащи лодката им. Най-сетне течението отслабна, реката се поукротила и Кърт загреба към брега. Андреа бе останала без дъх.

— Е? — попита той. — Как ти се стори?

— Нямам думи!

— Трябва ти време да се съвземеш — усмихна ѝ се топло. Андреа кимна и отметна непокорната си коса от лицето. — Още ли държиш да разглеждаме индиански селища?

— Не! Имам нужда от почивка. Да речем, плаж с топъл пясък! — Тя дишаше на пресекулки. Мускулите на раменете ѝ трепереха. Гърбът ѝ болеше от усилията да запази равновесие. Греблото опря в дъното. Кърт скочи в плитката вода и издърпа лодката към брега.

— Пристигнахме! — Погледна водолазния си часовник. — Минава два. Можем да обядваме и след това ще стъквим лагера.

— Звучи добре. — Андреа отпусна веслото. Пръстите ѝ се бяха вдървили от стискане. Прехвърли крак през борда на лодката, но схванатите ѝ мускули отказаха. Кракът ѝ се огъна и тя заби глава във

водата. Кърт я сграбчи през кръста и я изправи на крака. След миг бе в обятията му. Погледна я в очите.

— Боли ли? — попита загрижено.

— Много! Казах ти, че не мога да стоя дълго седнала! — Лицето ѝ се изкриви в гримаса. Той я остави внимателно на пясъка и започна да разтрива схванатите мускули на бедрата.

— Повечето стажанти, които не са се качвали на лодка, падат в бързея. Ти си първият, който го направи в половин метър вода! — усмихна се закачливо.

— Много смешно! Ох, боли! — Тя опита да разтрие болезнено стегнатите мускули на бедрата си.

— Остави на мен! — настоя Кърт. — Нека ти помогна. Няма нищо срамно!

— Не се срамувам. — Тя стисна зъби. — Просто не искам пак да ме обвиниш, че те съблазнявам!

— Имай ми малко доверие! — Тонът му не търпеше възражение. — Сама няма да се избавиш от мускулния спазъм! — Той протегна ръце към нея.

— Махай се! — избута го Андреа със здравия си крак.

— Искаш или не, ще го направя! Дръпни си ръцете и по-добре ми помогни! — Кърт продължи масажа и тя извърна глава, докато пръстите му се впиваха в бедрото ѝ. — Не мърдай! Потърпи още няколко секунди! Готово! — каза със задоволство. — Вече не усещам възела!

Пред очите ѝ просветна. Острата болка изчезна.

— Мина ми! — Беше безкрайно учудена. Той я пусна и тя въздъхна с облекчение. Едва сега осъзна смущаващата му близост. — Благодаря за... — Гласът ѝ секна, защото дланите му обхванаха лицето ѝ. Устните му докоснаха нейните.

— Няма за какво! — промърмори, докато я целуваше. Тя не можа да реагира. Кърт се отдръпна и Андреа го зяпна с непресторено удивление. Не знаеше какво да каже и как да постъпи. Бе сигурна единствено, че иска още.

— Затвори си устата. — Повдигна брадичката ѝ. Усмивката му беше лъчезарна. Андреа се извърна, за да прикрие смущението си. Мислено се молеше Кърт да се отдалечи и да се заеме с разтоварването

на лодката. Молбите ѝ не бяха чути. Той се настани удобно до нея. — Изглеждаш ужасно! Къде изчезна изисканият ти вид?

Тя неволно докосна косата си. Не бе гладка и блестяща като преди. Чистата вода в Каньона беше рядкост. Пътят на Колорадо от хилядолетия започваше дълбоко под земята. Белите ѝ еспадрили имаха същия червен цвят като наносите на реката, а калта на брега бе полепнала по ръцете и краката.

Отвори уста, за да го постави на място, но видя лукавото пламъче в очите му. Нарочно я дразнеше. Опита да укроти гнева си. Наведе глава, докато ѝ мине.

— Засега ще ме гледаш такава! По-късно ще се оправя.

— Не е необходимо! Така ми харесваш повече!

— Изморена, мокра и кална? — Андреа го погледна изненадана.

— Именно!

— Ясно, имаме различни вкусове! — Постара се да скрие разочарованието. — Все пак съм ти благодарна, че ме изведе от въртопа на по-спокойно място.

— Това е бебето на бързейте! — Кърт се засмя гръмогласно. — Ако искаш, ще отидем до Водопада от лава при двеста и деветдесетия километър. Намира се точно в средата на Каньона. Там скоростта на течението е най-голяма.

— Защо го наричат Водопада от лава?

— В средата на реката има кратер на угаснал вулкан.

— Искаш насред Каньона да пропадна в кратера на вулкан? Благодаря! Смятам да го пропусна!

— Страхуваш ли се?

— Да кажем, предпочитам костите ми да останат здрави!

— Как е кракът ти? — Кърт спря да настоява и смени темата.

— Леко е подпухнал — Андреа разтърка бедрото. — Но скоро ще се оправи.

— Знаеш ли, че най-посещаваните бързей не са по самата река Колорадо, а на четирите ѝ най-големи притока. Затова хората слизат от лодките и вървят пеш. Освен това, в по-голямата си част реката не е плавателна. Разликата в надморската височина между началото — езерото Пауел, откъдето тръгнахме, и края — езерото Мийд, е почти шестстотин метра.

— Затова течението е толкова опасно!

— Да! Притоците допълнително ускоряват течението в долната му част. Всички, включително и ние, трябва да се съобразяваме с особеностите на реката. Има такива прагове и водовъртежи, в които дори най-съвременна лодка не може да оцелее! — Кърт махна към реката. — Сега си мисля за първите изследователи на Колорадо. През хиляда осемстотин шестдесет и девета година картографската експедиция на Джон Уесли Пауел се е спускала цели три месеца.

— Три месеца! Но ние също нямаме двигател и ще го направим за една седмица!

— Експедицията на Пауел се е придвижвала с тежки дървени лодки, а не с надуваеми. Край опасните места са ги носели на ръце. Освен това Пауел е бил с една ръка.

— Еднорък? Какво му се е случило?

— Бил е ветеран от Гражданската война. Достигнал до звание майор. Освен това е бил геолог и етнограф. Написал е много книги за своите пътешествия.

— Възхищавам се на смелостта му!

— По онова време животът е бил суров.

— Но отношенията са били много по-прости.

— Сигурно. Ала нещата не са се променили много. Тогава, както и сега, оцеляват само силните.

Андреа помисли за Сара, после за Кърт, който не искаше да я забрави.

— Физическата сила не е достатъчна за оцеляване. Според мен, по-важна е душевната.

Той ѝ хвърли изпитателен поглед, но не каза нищо. Настъпи неловко мълчание.

— Става късно! Да опъваме палатките!

— Какъв е планът за утре? — попита Андреа, докато пиеха кафе.
— Налага ли се да ускорим придвижването?

— Разполагаме с достатъчно време. Големите моторни лодки изминават по седемдесет километра дневно, а цялата река — за седмица. Но ние се представяме добре с четирийсет и пет на ден. Утре ще стигнем Квадрата на Сияйния Ангел. Близо до него се намира висящият мост Кайбаб. Там има и корабче, точно преди сто и четирийсетия километър.

— Ходили сме на тази база — спомни си Андреа.

— Тя е една от най-големите. Ще натоварим прясна вода и храна и ще обмислим следващия маршрут.

— Все още не съм видяла индианските селища! — напомни му. — Ще отидем ли до някое от тях или пак ще вали?

— Случихме лошо време. — Кърт вдигна поглед към небето. — Задържи ли се така, ще се наложи да се откажем не само от археологическите останки, но и от целия поход.

Андреа помисли, че това би съвпаднало с желанието на Кърт. Вероятно се чувстваше неловко заради постоянното ѝ натякване да забрави Сара. Разочарованието ѝ бе примесено с надежда. Още малко и той щеше да се предаде. Отправи молитва за хубаво време. Но дъждът все пак заваля и по всичко личеше, че няма да спре през следващите няколко дни. Тя седеше в лодката премръзнала, мълчалива и в мрачно настроение. Много преди да стигнат базата Сияйния Ангел, ѝ стана ясно, че плаването няма да продължи. Единственото хубаво в цялата история бе, че не минават край лобното място на Сара Улф.

Кърт прибра лодката и останалата екипировка под навеса. Използваха го за склад на базата. Беше късен следобед и продължаваше да вали.

— Много съжалявам. Ще ми се да завършим прехода, но не можем да помръднем оттук! Приключихме с част от твоя изпитателен срок. Когато времето се пооправи, ще продължим — рече той и двамата поеха в дъжда към бараките на Призрачното Ранчо. — Утре ще се върнем до Хребета. Ако имаме късмет, ще вземем мулета до горе — каза Кърт. Андреа плътно пристягаше връзките на дъждобрана. — Ако вали, няма да искат да вървят.

Тя кимна, за да му покаже, че е разбрала. Втресе я. Имаше нужда от топло ядене, горещ душ, сухи дрехи и удобно легло. Изведнъж си спомни, че трябва да телефонира. Сигурно в този момент Емили и нейното семейство са вече в хотела на върха на хребета. Непременно трябва да им се обади.

— Закъсняхме — обади се Кърт. Постройките на Призрачното Ранчо вече се виждаха. — Ако се преоблечем, ще пропуснем вечерята. Да вървим направо в стола!

— Добре! — Ободри я мисълта за чаша горещо силно кафе.

Едва изкачиха стълбите. Дъждобраните и дрехите им бяха прогизнали. Влязоха в полутъмното помещение. Андреа отметна

качулката. Бурята бе прогонила туристите и имаше много свободни маси. Кърт отиде да прочете менюто. Тя спря до първата маса и опита да свали колкото се може повече от мокрите дрехи. Ръцете ѝ бяха още в ръкавите, когато някой радостно извика името ѝ.

— Емили! — Не успя да се обърне и детето връхлетя отгоре ѝ. Андреа го притисна в прегръдките си. — Как се озова тук?

— Слязохме на мулета! — Момиченцето не сваляше ръце от врата ѝ. — Не исках да тръгвам заради дъжда, но сега се радвам, че се съгласих!

— Емили, веднага ела тук! — разнесе се гневен женски глас, но детето не се подчини.

— Тя е, бабо! Тя е! — То се изскубна от прегръдката. Беше твърде възбудено, за да стои спокойно. — Това е Андреа!

Бурната реакция на Емили я покърти. Момиченцето започна да скача от крак на крак.

— Внимавай, пази крака си! — предупреди Андреа.

— Нищо му няма! Дори не ме боли!

В това време цялото семейство се скупчи около тях. Заваляха поздравления и благодарности. Андреа не бе в състояние да каже нищо. Стоеше притихнала, държеше Емили за ръка и чакаше гълчавата да стихне. Това стана едва когато Кърт приближи.

— Андреа, не искам да ви прекъсвам, но след малко затварят. Искаш ли да ти взема нещо, докато разговаряш с твоите познати?

— Да, моля те! — каза Андреа с благодарност. — Вземи за ядене каквото и да е, но на всяка цена и чаша кафе.

— Това ли е твоят колега? — Емили я задърпа за ръката. — Този, за когото ми писа в писмото?

— Да, аз съм Кърт Марлоу, инструкторът на Андреа — отговори той вместо нея.

— О! — възкликна детето, впечатлено от ръста му. — Аз съм Емили Дженкинс!

— Семейството на Емили — представи ги Андреа. Запознанството мина набързо. Мъжете стиснаха ръце и вниманието отново бе насочено към нея.

— Вие ли сте познатите на Андреа от Денвър? — попита учтиво Кърт.

— Андреа ме измъкна, когато си счупих крака! — пропя Емили, преди някой да успее да отговори. — Запознахме се на самолета. Той се разби, както знаеш!

Кърт премести удивения си поглед от момиченцето на Андреа.

— Той не знае, Емили! — промълви тихо тя.

— Не сте му разказали за катастрофата и как спасихте дъщеря ни? — намеси се бащата, безкрайно учуден.

— Преживяла си самолетна катастрофа? — вторачи се в нея Кърт. Другите също я гледаха.

— Да, миналата зима в Денвър! — обади се дядото на Емили. Бръкна в джоба си, извади и разгъна пожълтяла изрезка от вестник. Показа я на Кърт. Смаян, той разпозна Андреа. Тя стоеше боса на снега и носеше ранената Емили. Зад тях се виждаха горящите отломки на самолета. Снимката събуди кошмарни спомени у Андреа и тя притвори очи.

— Извинете ме! Трябва да се преоблека! — Едва си пое дъх.

Не обърна внимание на протестите на Емили, нито на загрижеността на Кърт и забърза към стаята си. Искаше да избяга от проклетата изрезка, да остане сама. Но когато затвори вратата след себе си, разбра, че е твърде късно. Мрачната картина на събитията изплува в съзнанието й...

Сирените на линейките виеха отчаяно. Пламъците от реактивните двигатели обгръщаха пътниците и топяха снега върху пистата.

— Ще оцелеем! — Гласът на Андреа се извиси над писъците.

— Умираме! — крещеше мъжът зад нея. — Като тази стюардеса!

Андреа разкопча предпазния колан и скочи от мястото си в салона за пътници. С мъка освободи блузата си от вкопчилиия се в нея обезумял мъж. Опитваше се да не мисли за Ди. Ако го допуснеше, щеше да се поддаде на общата паника и да започне да пици. Пое дълбоко дъх. Цялата трепереше.

— Запазете спокойствие и ме чуйте! Спасителните групи са вече тук и чакат навън! Станете и заедно с жена си се насочете към резервния изход! — Изправи насила пътника за реверите, тикна ръката на жена му в неговата и ги изблъска. — Тръгвайте! — Светкавично се обърна и започна да разкопчава коланите на други двама. — Тръгвайте към опашката! Там има хора! Ще ви помогнат да слезете! Не тичайте!

Не се блъскайте! Не спирайте! — Андреа още веднъж избута напред сацисания пътник и жената с него. Откъсна парче от блузата си и изтри кръвта от очите на дебел бизнесмен. — Хайде, господине, измъквайте се! Няма кой да ви помогне!

— Пилотската кабина я няма! Виждам... Виждам небето! — Той се озърташе недоумяващо. — Къде е пилотската кабина?

— Катастрофирахме! Не зная къде е пилотската кабина! Ставайте! — След това се обърна към жената до него. — Заведете го до изхода! Не ме интересува как ще го направите! Ако трябва, теглете го за косата! Само не спирайте!

Трябваше да крещи, за да надвика воя на приближаващите линейки и стоновете на хората, скупчили се на изхода.

— Горим! Горим! — крещеше една жена и с лакти си пробиваше път към изхода.

— Бавно! Спокойно! — В гласа на Андреа се долавяха металически нотки. Хващаше един по един паникьорите и им повтаряше. — Не бързайте! Има достатъчно време!

Погледна назад, където преди малко беше пилотската кабина и местата за обслужващия персонал. Сега там зееше огромна дупка... Пламъци лижеха небето... Обърна поглед към седалката, от която се усмихваше Ди...

Ставай, Ди, крещеше всичко в нея. Събуди се! Но Ди седеше неподвижна и Андреа се насочи към следващия ред, където плачеше малко момиченце.

— Хайде, мило, ставай! — заповяда тя. — Трябва да тръгваме!

— Кракът ме боли! — простена Емили.

Андреа видя острия край на една кост да прорязва кожата. Притисна длан към устните си.

— Ще те изнеса! — реши, като видя, че всички останали са напуснали местата си и се насочват към изхода.

Пламъците бяха захапали стръвно половината от салона за пътници. Очите на Емили, широко отворени, бяха застинали в ням ужас. Нещо стегна гърлото на Андреа, докато разкопчаваше колана на детето. При други обстоятелства щеше да обездвижи фрактурата, но сега времето бе недопустим лукс.

— Ще те заболи! — протегна ръце към момиченцето. — Но на всяка цена трябва да се измъкнем оттук!

Щом вдигна детето на ръце, то изпищя и припадна в ръцете ѝ. Гъст черен пушек изпълваше салона. Нямаше време за губене. Тя събу обувките си и забърза към зейналия отвор на близкия аварийен изход.

Пламъците достигнаха резервоарите с реактивно гориво. Последното нещо, което видя, преди да скочи в жълтия тунел на изхода, бе една огромна пламтяща топка, устремена към тях. След миг краката ѝ докоснаха бетона на пистата. Притисна до гърдите си отпуснатото детско телце и побягна...

Беше достигнала тревата около пистата, когато се разнесе мощна експлозия. Ударната вълна ги събори върху заснежената земя. Страшният тътен проглуши ушите ѝ, но след миг, слава Богу, бе заменен от воя на пожарната команда.

Емили отвори очи, проплака и започна да трепери. Май и двете трепереха. Опита се да седне, като внимателно придържаше детето. Започна обезумяло да се озърта наоколо за нещо, което да използва като шина. Мина много време... Цяла вечност... Преди да чуе гласове.

— Добре ли си?

— Жива съм! Успях! — Изведнъж в съзнанието ѝ се промъкна ужасяваща мисъл. Ди...

Отнякъде се появиха санитарите. Към нея бяха насочени камери и фотоапарати. Някой метна одеяло върху разкъсаната ѝ окаляна и посипана със сняг униформа.

— Спасили сте всички пътници! — Някакъв репортер тикаше микрофона в лицето ѝ, но снажен мъж от охраната го избута.

Андреа не му обърна внимание. Санитарите поеха детето, което пицеше, докато го слагаха на носилката. Андреа заби нокти в дланите си.

— Госпожице! Госпожице! Кажете нещо!

Андреа се взираше безмълвно в горящите останки на самолета. Горчиви сълзи се стичаха по бузите ѝ.

— Моля ви, госпожице, предаваме на живо! Кажете нещо!

Андреа поклати глава и затвори очи. Напускам тази професия, реши наум. Просто напускам!

ДЕВЕТА ГЛАВА

Андреа тъкмо се готвеше да си ляга, когато на вратата се почука.

— Андреа, аз съм Кърт! Може ли да вляза?

Не очакваше да види отново Кърт тази вечер. Час след като бе избягала от стола, той дойде заедно със семейството на Емили, за да ѝ донесе вечерята. Тръгна си почти веднага. Имаше работа навън. Андреа се зарадва на Емили, но присъствието на родителите я притесняваше. За нейно облекчение гостите не останаха дълго.

— Влизай!

— Безпокоях се за теб. — Кърт пристъпи вътре. — Ти така панически избяга от стола! Представям си какъв шок е да видиш отново снимките. Защо не си ми казвала?

— Ти разказваш ли на всеки срещнат за Сара?

— При катастрофата е загинала приятелката ти, Ди?

— Да! Тя беше втори бордови помощник и... единствената жертва от катастрофата! Ирония на съдбата! Претърпан с пътници самолет и загива само най-добрата ми приятелка.

— Както сама ми каза, не позволявай на миналото да те измъчва!

— Гласът му бе изпълнен със състрадание. Той седна на леглото до нея.

— Така и правя, но когато зърнах изрезката... Все пак се радвам, че видях отново Емили. Не можах да помогна на Ди, но спасих останалите! — Андреа горчиво се усмихна. — Това ме успокоява до известна степен!

Кърт мълчеше. Андреа чакаше да чуе неговото мнение.

— Искане ми се Сара да бе спасила живота на тримата туристи! — каза той накрая. — Ако беше успяла, нейната смърт нямаше да ми се струва толкова голяма загуба!

— Кърт, не е възможно през целия си живот да си в траур!

— Да не искаш с дъщеря ми да се държим така, сякаш нищо не се е случило? — попита гневно.

— Не! Но трябва да мислите за живота, а не за смъртта! Ако не можете да го сторите, сте загубени! Остави Сара да почива в мир!

— Мисля, че истината ще помогне на Лин да преживее трагедията, когато стане достатъчно голяма, за да разбира!

— А на теб? Ще помогне ли истината на теб?

Кърт не искаше... Или не можеше да отговори на този въпрос. Стана и се отправи към вратата.

— Животът е прекрасен, Кърт! Не можеш вечно да живееш с миналото!

— И не възнамерявам! — озъби се той. — Лека нощ!

Когато той излезе, Андреа усети тежест в гърдите си. Безпокоеше се за него. Чувстваше, че не му е безразлична. Виждайки я на фона на пламъците от самолета, той се опита да облекчи скръбта ѝ. Но призракът на Сара отново излезе победител. Беше по-лошо, отколкото предполагаше. Много ѝ се искаше, но не можеше да го върне към нормалния живот.

Когато след три дни слънцето най-после се показва, решиха да продължат експедицията. Избутаха лодката във водата и Андреа първа скочи вътре. Навлязоха в средата на реката, където течението беше по-бързо.

— Да се надяваме, че днес няма да вали! — рече Кърт, когато Колорадо подхвана и понесе лодката. Андреа не отговори и той се обърна към нея. — От учтивост можеше да кажеш: „Аз също се надявам, че няма да вали“ или нещо подобно!

— Не вярвам, че искаш да говориш с мен! — обърна се открито към него. — Избягваш ме винаги, когато е възможно! Не съм и мислила, че ще срещна такъв човек... — Внезапно млъкна.

— Какъв?

— Страхлив! Боиш се от мен, от себе си, от живота!

— На твоето място бих се съсредоточил върху течението и не бих се занимавал с психоанализа! — Кърт стисна греблото и пръстите му изпукаха. — Задава се поредица от бързеи!

— Аз съм готова!

— Ще видим! Ще се озовем сред тях, преди да сме разбрали!

Кърт се оказа прав. Водата съскаше между камъните във водовъртеж от ярост. Сърцето на Андреа лудо прескачаше, докато се промъкваша през коварните бързеи. Много преди да стигнат до

спокойни води, всеки нерв от тялото ѝ бе напрегнат до скъсване. Беше се наситила на кошмари.

— Всичко наред ли е? — попита Кърт. Тя само кимна. С мъка поемаше дъх. — По-добре да изкараме лодката на брега! И двамата се нуждаем от почивка! — След няколко минути стъпиха в гъстата червена тиня. Андреа въздъхна с облекчение, което не остана незабелязано от Кърт. — Реката е по-бурна от обикновено! Вероятно заради дъжда са отворили шлюзовете на язовира. — Не направи опит да приближи до нея, а остана тревожно загледан в Колорадо.

— Няма ли да продължим?

— Не е разумно, докато не ги затворят! Ако бяхме с голяма моторна лодка, щях да съм по-спокоен.

— Какво ще правим? Ще опънем палатките и ще чакаме?

— Да, но първо ще се обадя по радиостанцията до язовира в Глен Каньон, за да разбера какво става. — Кърт отвори херметическия контейнер, в който бе радиостанцията. — Трябва да се кача по-нависоко. Скалите пречат на радиовръзката. Чакай ме тук! — И той пое нагоре.

Андреа издърпа лодката по-далеч от реката. Реши да извади малкия газов котлон и кафеника. Трябваше да пийнат нещо топло. Точно когато намери прясната вода и кибрита, Кърт изкрещя:

— Прибирай всичко! Нямаме време!

— Защо? Какво има?

— Нещастен случай!

— Кой? Къде? — Тя бързо започна да прибира.

— Самотен каякар няколко мили по-надолу. Лодката се разбила и сега той се държи за скала в средата на реката.

— Ранен ли е?

— Да, така казаха! — Кърт прибра котлона. — Там има прагове с остри скали под тях. Познавачите заобикалят мястото.

— Защо не използваме хеликоптер? — Андреа ясно си представи разиграващата се сред водните бабуни драма.

— Духа много силен вятър! — Кърт поклати глава.

— А патрулите с моторници?

— Тръгнаха са, но имат проблеми! Джуди е паднала от лодката!

— О, не! — простена Андреа, но вътрешно не се изненада.

— Да! Сега Дан я спасява. Ще пристигнем преди тях при пострадалия!

— За колко време ще стигнем пеша? — Андреа вече мислеше върху задачата.

— Не ние, а ти!

— Защо ще се разделяме, Кърт? Никога не съм участвала във водноспасителна операция!

— Не искам подобно нещо от теб! Ако тръгнем по брега, ще стигнем за четирийсет и пет минути. Раненият може да не издържи толкова! Ще стигна до него с лодката!

— Ще минеш през праговете? — Сърцето на Андреа замря.

— Мога да го направя! Не съм новак! Много по-трудно ще бъде да го прибера от скалата!

— Ти си се побъркал! — избухна тя. — Това не е спасителна акция, а хазарт! И двамата ще загинете, Кърт! Опасно е!

— Има шанс и аз трябва да го използвам! — Кърт тръгна към лодката, но Андреа му препречи пътя.

— Не! Твоят собствен живот е по-важен от жертвата, Кърт!

— Не искам човекът да свърши като Сара! Всяка минута е скъпа!

— Ти няма да си виновен за неговата смърт! Действията ти противоречат на всичко, което си ме учил, Кърт!

— Казвал съм ти също, че професията е опасна! А сега се махни от пътя ми!

— Но Сара е загинала, именно поемайки ненужни рискове! — Тя не отстъпваше. Очите на Кърт блеснаха гневно, но Андреа не помръдна. — Тази река е пълна с прагове. Казвал си ми, че Сара се е удавила под един от тях! Търсила е най-краткия път, без да се съобразява с опасността!

— Не е така! — успя да каже и лицето му пребледня. — Тя знаеше правилата по-добре от другите! Бях ѝ показал всичко!

— Тогава следвай и ти тези правила!

— Правилата ги създавам аз! Аз съм най-добрият в тези води!

— Вероятно Сара е разсъждавала по същия начин! Няма да те оставя да тръгнеш сам, Кърт! Двамата ще отидем по брега! Няма да се разделяме и заедно ще спасим ранения!

— Не! Решението ми е окончателно!

— Добре, Кърт! — Бавно пое въздух. — Както кажеш! — Той ѝ хвърли поглед, изпълнен с подозрение, но не каза нищо. — Само да взема санитарната чанта!

Кърт кимна и тя се втурна към лодката. Но вместо да вземе чантата, изтръгна веслата от вилките и ги хвърли в реката.

— По дяволите! — Кърт се спусна към нея, но Андреа бе докопала вече и резервния чифт гребла. Изви се като змия, избегна протегнатите му ръце и се втурна към реката.

— Андреа, недей! — изкрещя Кърт, но тя не му обърна внимание. Отчаянието ѝ даде сили. Захвърли греблата далеч навътре и доволна проследи как течението ги пое в прегръдките си и ги понесе. След малко изчезнаха.

Кърт я хвана за раменете и грубо я обърна към себе си.

— Глупачка! Даваш ли си сметка какво направи?!

— Разбира се! — Андреа победоносно вирна брадичка. — Пусни ме! Човекът трябва да бъде спасен! Губим ценно време!

— Губим го заради теб! — изръмжа Кърт. Отблъсна я от себе си, но ръцете му останаха свити в юмруци. — Добре, Андреа, вече нямам избор и ще действаме, както ти казваш! Грабвай лебедката и спасителните колани! Да тръгваме!

Минути по-късно вече бързаха надолу. Теренът беше неравен. На някои места крайречната ивица изчезваше и оставаха само отвесните стени на каньона. Трябваше да преминават по гладките скали, надвесени над бушуващата река. Най-накрая стигнаха до мястото, където Колорадо изливаше водите си в страховит водопад.

Андреа отчаяно търсеше места за хващане, докато слизаха с Кърт по стената. Водните пръски шибаха безмилостно лицето ѝ, но това бе нищо в сравнение с дивия страх, който свиваше стомаха ѝ. Тонове вода се изсипваха през тясното гърло на каньона. Гледката беше страховита. Само като си помисли, че Кърт се готвеше да се спусне с лодката по водопада и коленете ѝ омекнаха. Извърна глава.

Кърт пръв стъпи на равното. След миг и тя беше до него.

— Видя ли го! — изкрещя той в ухото ѝ.

Грохотът беше ужасен.

Андреа поклати глава. Срамуваше се да признае, че докато слизаха, дори не бе помислила за пострадалия.

Кърт я издърпа за ръката до самия ръб на брега и след това посочи навътре. Точно в средата на разпенената вода се виждаше оранжева спасителна риза и бяла каска над нея.

Андреа кимна, че е разбрала. Започна да наглася лебедката. Сърцето ѝ подскачаше и тя се учуди, че ръцете ѝ са толкова спокойни. Кърт затегна предпазните колани върху спасителната си риза и сложи каската.

— Ще се справиш ли? — изкрещя и закачи халката на колана си за въжетото на лебедката.

— Да!

Кърт хвана отпуснатото въже и заслиза надолу към въртопа.

— Внимавай! — извика тя.

Той вдигна палец и се хвърли в разпенената стихия.

Андреа бавно отпускате въжетото, като внимаваше да не го оплете. Течението беше бързо и мощно. Кърт се спускаше под ъгъл. Така имаше най-голям шанс да стигне до ранения. Андреа видя как Кърт подмина скалата с каякаря. С нечовешки напън успя да се пребори с водните струи и да се добере до него.

Затаи дъх, докато Кърт закачваше пострадалия. Вече ѝ се струваше, че губи съзнание, когато го видя да маха в знак, че трябва да ги изтегли. Започна да навива въжетото. Лебедката скриптеше и се бореше с мощното течение. Бавно, но сигурно, двамата мъже излязоха на брега.

Андреа се втурна да помага на Кърт. Пострадалият премигваше. Щом стъпи на брега, той припадна на земята.

— Кракът му е счупен! — веднага забеляза тя.

— Дясната му ръка също! — каза Кърт, докато го носеха.

— Аз ще се заема с него! Опитай да се свържеш по радиото! — Андреа се надвеси над мъжа със санитарната чанта. Кърт бе старши, но уменията му по спешна медицинска помощ далеч отстъпваха пред нейните. Тя се радваше, че има поне една област, в която Кърт признава нейното предимство.

— Щом не може да се използва хеликоптер, ще трябва лодка, за да го изнесем отгук! Той е в безсъзнание! Дори да се свести, с тези счупени крайници няма да може да язди. Друсането върху мулето само ще влоши състоянието му!

— Ще видя какво мога да направя! — обеща Кърт. — Да ти помогна ли за шините?

— Не, но след като се свържеш ми донеси одеяла и хавлии.

— Добре!

Андреа работеше бързо и съсредоточено. Когато Кърт дойде при нея, бе направила всичко, което беше възможно.

— Помощта пристига всеки момент! Туристическа лодка е оставила пътниците и идва насам. Ще го закараме до Сияйния Ангел. Взели са и носилка. Идват също и още двама рейнджъри.

— Джуди и Дан?

— Не, засега от тях нямаме новини! — Андреа замълча и мислено се помоли Джуди да е добре. — Как е пациентът? — осведоми се Кърт.

— Все още е в безсъзнание, но пулсът му е стабилен.

— Оставям го в твои ръце и отивам да разтоваря лодката! Заедно с ранения ще превозим до базата и нашия багаж. Там ще проверим дали има новини за Джуди.

— Това не е ли Ърл? — попита Андреа, когато съзря дългоочакваната помощ. — Който ни донесе пощата?

— Да! — отговори кратко Кърт. Но когато Ърл и другият рейнджър приближиха с носилката, видимо се напрегна.

— Лодката е на пет минути път! — обяви Ърл. — Пострадалият ще издържи ли пренасянето.

— Да, струва ми се! — Андреа се наведе над пациента. — В добро състояние е.

Ърл остави носилката на земята до ранения и четиримата внимателно го преместиха върху нея.

— Знаете ли как се е случило?

— Минал е през прага, вместо да го заобиколи! — отговори Кърт. — Също като Сара, нали, Ърл?

Ърл не отговори. Андреа замръзна както привързваше пациента с ремъци към носилката.

— Не съм казвал подобно нещо! — Гласът на Ърл бе глух до неузнаваемост.

— Но е самата истина! Тя е загинала точно по този начин. Всичко съвпада... Мълчанието на Джим, твоето и на всички. —

Поведението на Ърл издаваше, че заключението е правилно. Кърт преглътна с мъка. — Чудя се как не се досетих по-рано?

— Как разбра? — попита Ърл с разтреперан глас. — Нима след толкова години някой е проговорил!

— Тя ми помогна! — кимна той към Андреа.

Тя ги гледаше и болката за Кърт свиваше сърцето ѝ. Подозираше, че самата Сара е виновна за злополуката. Но сега, когато най-сетне го чу, не повярва.

— Съжалявам, Кърт! — прошепна Ърл.

Настъпи зловещо мълчание. Андреа се наведе над пострадалия да довърши приготвленията за пренасяне.

— Защо не си ми казал досега?

— Рейнджърът, който бил със Сара, я убеждавал да заобиколят прага. Но тя изобщо не искала да чуе. Казала, че така ще загубят време. След като не се разбрали, тръгнала сама.

— После?

— Водният праг е висок дванайсет метра, Кърт! — Ърл продължи без всякакво желание. — Отдолу е пълно с остри скали! Вероятно някой като теб би успял, но не и Сара. Нито пък тримата, които е искала да спаси.

— И вие решихте да скриете истината?

— Решихме да пощадим семейството ѝ! — настоя Ърл. — Джим каза, че така ще е по-добре за нейните родители, за теб и особено за Лин. Да мислите, че смъртта е била героична, вместо...

— Вместо каква?

— Глупава! — каза Ърл след минута колебание.

Кърт се олюля. Ърл се опита да го подкрепи, но бе грубо отблъснат. Кърт грабна носилката от единия край. Ърл веднага пое другия. Андреа и другият рейнджър нарамиха останалия багаж и всички поеха по неравния път надолу, където ги чакаше спасителната лодка.

Докато стигнат до най-близката станция, вятърът стихна и пристигна хеликоптерът. Натовариха пострадалия и багажа, а по радиостанцията разбраха, че Джуди и Дан са се измъкнали невредими. Андреа въздъхна с облекчение, когато научи, че Джуди е била транспортирана със същия хеликоптер. Не била ранена, но много изплашена. Лодката натовари туристите и пое по избрания маршрут.

Ърл и неговият колега се приготвиха за изкачване на хребета, а Кърт и Андреа седнаха да пишат доклада за злополуката пред властите.

— Кърт, всички се възхищаваме пред твоята сила и умения! — каза Ърл на тръгване. — Ако някой е виновен за смъртта на Сара, това е самата тя! Не би трябвало да поема такъв риск!

Кърт не промълви нито дума. Седеше и се взираше след двамата рейнджъри. Най-после останаха сами с Колорадо.

Андреа търсеше подходящи думи да го утеши, но знаеше, че каквото и да каже няма да помогне. Просто сложи ръка на рамото му. При нейното докосване, той се обърна. Личеше, че се бори със себе си, но не я отблъсна.

— Не е ли смешно? Бордови помощник за два месеца открива нещо, което аз не мога да разгадая за две години! — Погледът му потъмня от гняв. — Господи, Андреа, та аз съм бил единственият, който не е знаел!

Андреа седна до него и го прегърна. Още носеше спомена за ръцете му, когато я утешаваше за Ди. Радваше се, че сега е до него и също би могла да му предложи успокоение.

— Кърт, толкова съжалявам! — Допря лице до косата му. — Всъщност не зная как стана! Може би изведнъж случилото се със Сара изплува пред очите ми! Но щом реши да минеш през онзи праг, направих първото, което ми дойде наум! Затова хвърлих веслата! Нямах представа... — Тя с мъка поемаше дъх. — Не съм искала да ти причиня мъка.

— Аз не те обвинявам! — Кърт вдигна очи и срещна погледа ѝ. — Чувствам облекчение, че най-после разбрах!

— Наистина ли?

— Да! С Лин трябваше да знаем истината, без значение колко е болезнена! Не искам животът на дъщеря ми да бъде изграден върху лъжа! Няма да е честно нито към нас, нито към Сара! Не се безпокой, Андреа! Искаше да ми помогнеш и го направи!

Олекна ѝ. Хвана ръцете му. Двамата мълчаливо гледаха реката.

— А сега, Кърт? — попита Андреа, като видя, че той малко по малко се съвзема. — Какво ще правиш?

— Ще се прибера у дома. Ще се грижа за дъщеря си. Ще разговаряме за майка ѝ и щастливите времена, прекарани заедно. Единствено с нея мога да говоря за Сара! — Очите му бяха изпълнени

с тъга. — Лин трябва да знае колко силно я е обичала Сара. А когато порасне, трябва да чуе, че майка ѝ е била първокласен рейнджър, но е надценила възможностите си. Много искам да го научи от мен!

— Трудно ще е! — каза Андреа, възхитена от смелостта му. — Лин ще повярва много по-лесно на един идеален образ!

— Зная, но чувствам, че истината е най-правилният подход! Не желая Лин да израсне с мисълта, че майка ѝ е била човек без недостатъци и безпогрешен рейнджър! Искам да познава истинската Сара, с добрите и лошите ѝ страни, а не някаква измислена майка!

— Кога заминаваш? — попита, осъзнала, че е прав.

— Вероятно утре, след като намеря някой да завърши твоята подготовка. — Кърт внимателно издърпа ръцете си от нейните и отново се превърна в делови инструктор.

— Мога да почакам, докато се върнеш!

— Не! — Той стана.

— Но...

— Трябва да се връщаме в Сияйния Ангел! — прекъсна я Кърт. — Ще взема муле и ще изкача хребета. Искам да се видя с Джим!

— Защо... О! — Изведнъж си спомни за Джуди. Искаше да разговаря с Кърт за бъдещето, за съвместното им бъдеще. Но Джуди ѝ беше приятелка и тя опита да я защити.

— Ще говорите за Джуди, нали? Честно казано, изненадана съм! Тя се стараеше! Ако ти ѝ беше инструктор, може би нещата щяха да тръгнат по-добре! Не мислиш ли, че...

— Андреа, няма да говоря с него за Джуди!

— А за какво? — Ужасно предположение прониза съзнанието ѝ.

— Не Джуди ще напуска, а аз! — каза тъжно Кърт.

— За Бога! — Андреа почувства, че коленете ѝ омекват. Добре, че все още седеше на камъка. — Необходимо ли е?

— Преди известно време ти казах, че търся работа във Феникс. Научих истината за Сара и нищо не ме задържа тук.

Нима вече няма да вижда Кърт? Няма да чува гласа му? Андреа бе обхваната от дива паника.

— Защо именно Феникс? Защо не Флагстаф? — попита, като се стараеше да скрие отчаянието в гласа си.

— Там са моите родители.

В отговора му имаше смисъл, но тонът я накара да се съмнява.

— Така е! Но службата за охрана на природната среда ще бъде във Флагстаф. Той е най-близкият град до Каньона. Само на осемдесет километра е, докато Феникс е три пъти по-далече!

— Феникс е столица на щата и ще има отдел на службата.

— На издръжка от местната управа? Залагам последния си цент, че не би искал да работиш там! Трябва да останеш във Флагстаф! — Тя бавно се надигна от мястото си. — Защо искаш да работиш във Феникс, Кърт? — Отговор не последва. — Искаш да избягаш от мен... — Гласът ѝ заглъхна.

— Стига, Андреа! — Тонът бе вял. — Напускам заради Лин! Едва ли ще промениш решението ми!

— Не ти вярвам! Страхуваш се да останеш тук! Страхуваш се отново да обичаш! Аз събуждам чувствата ти, нали, Кърт?

— Само гнева и раздражението ми, Андреа! Нищо повече!

— Лъжец! — Обхвана главата му и впи устни в неговите. Страхуваше се да не я отблъсне, но някъде дълбоко в себе си усещаше, че няма да го направи.

Оказа се права. Ръцете му, за разлика от думите, не можеха да отрекат истината, поне докато бяха заедно. Отдаде се на целувката толкова искрено, колкото и тя. Знак за бъдещето, което им принадлежеше. Те бяха родени един за друг. По-скоро щяха да бъдат, ако Кърт позволеше на бучката лед в сърцето си да се стопи. Тя бе заседнала там след смъртта на Сара. Андреа знаеше, че топлината на нейната любов ще го върне към живота. Стига само той да позволи да го обича.

Кърт замръзна и тя почувства внезапната промяна в него.

— Не мога, Андреа!

— Защо? Заради мен ли?

— Заради Сара! Аз съм виновен за нейната смърт! Ако я бях обучил по-добре... — Гласът му пресекна. — Може би сега щеше да е жива? Не бих могъл повече да работя като инструктор!

— Наистина ли си вярваш? Или просто искаш аз да ти повярвам?

Очите ѝ бяха тъжни и обвиняващи. Реши, че той е готов на всичко, само и само да постави преграда между тях.

Кърт понечи да каже нещо, но погледът ѝ го застави да мълчи. Той само поклати глава и пое по пътеката.

Андреа го последва със свито сърце. Кърт бе отхвърлил възможността да се избави от миналото.

И двамата ясно го съзнаваха...

ДЕСЕТА ГЛАВА

— Джим, не трябва да приемаш оставката на Кърт! Внушил си е, че е виновен за смъртта на Сара! Трябва да го спрем! — Андреа беше в кабинета на кадровия директор Джим Стивънс. Влезе веднага щом Кърт приключи разговора си с него. — Трябва да го вразумим, Джим! — настоя тя. — Мисли, че е обучавал Сара лошо и е станал причина за смъртта ѝ.

— Сара бе способен рейнджър, но нямаше опит по бързотечащи води. Не успя да се пребори с Колорадо.

— Точно така! Само Кърт е на друго мнение. Трябва да направим нещо, за да го върнем обратно!

— Опитвах се да говоря с него, Андреа, но той твърдо е решил да напусне. Няма да подпиша молбата му, но това не може да продължи вечно.

— Колко дълго можеш да забавиш оставката?

— Седмица-две, не повече!

— Изпитателният срок още не е приключил. Можеш ли да го накараш да остане и завърши моята подготовка? Дано успея да го убедя през това време.

— Той те препоръча на постоянна работа — поклати глава Джим. — Вече попълних необходимите документи. Ще започнеш практика на спасителния хеликоптер в... — Наведе се да провери разписанието. По устните му се плъзна усмивка.

— Какво има? — Андреа нищо не разбираше.

— Подготовката не може да започне през следващите осем дни. Какво ще кажеш за малка отпускатка?

— Но нали през пробния период нямам право на отпускатка?

— Няма да е точно така. Ще имаш важна задача! — Джим потри доволно ръце и се облегна назад. — Искам да си неотлъчно до Кърт! Останалото в тази деликатна задача зависи само от теб!

— Искаш да тръгна с него?

— Да! Той заминава днес следобед при родителите си. Разполагаш с една седмица да поговориш с него, преди да е подал рапорт до по-горна инстанция. Имаме нужда от човек като Кърт и не можем да си позволим да го изпуснем!

Андреа влетя в стаята си. Трябваше бързо да стегне багажа си. Забави я неочакваното посещение на Джуди.

— Само за минутка, Андреа! — хвърли тя поглед на проснатите върху леглото дрехи. — Дошла съм да се сбогуваме!

— Заминаваш ли?

— Подадох оставката си на Джим. — Джуди сведе очи. — От мен рейнджър няма да излезе. Тръгвам, преди да се разнесе мълвата.

— Джуди, иска се много смелост за подобно решение.

— Ти си причината!

— Аз?

— Да! Когато дойдох тук, ти се грижеше за мен! Реших, че е време сама да поема отговорността! Връщам се у дома във Флагстаф и на старата служба. Ще говоря с шефа си.

— Много разумно!

— Зарязах работата си в банката, едва не загинах... — Млъкна за миг, после се усмихна. — Въпреки всичко не съжалявам, че дойдох тук! Срегнах теб... Срегнах Дан. Аз и той, ние...

Андреа гледаше с удивление изчервената и заекваща Джуди. Най-сетне разбра.

— Много се радвам за теб, Джуди — успя да каже. — Щом наистина го искаш!

— Дан съвсем не е лош! Той също напуска. Ще живеем във Флагстаф.

— И той няма нищо против? — Андреа бе учудена. Дан, който така държеше на мъжкото достойнство, да хукне подир жена.

— Дан ще се безпокои за мен, ако работя като рейнджър. Аз също не искам да се тревожа за него, ако остане.

— Той намери ли си работа? — попита Андреа. Искрено се надяваше Джуди да не е решила да издържа и двамата.

— Да, разбира се! Като треньор в клуба за отдих във Флагстаф. Звучи много добре!

— Чудесно! Дан винаги се е стремил да поддържа формата си! — Лично тя смяташе, че за него едва ли има по-подходящо място.

— Така е! — Джуди се усмихна. — Животът е пред нас!

Андреа се зачуди дали двамата ще се разбират. Но Джуди бе много мила по характер и можеше да промени нрава на своя избраник. Андреа усети, че им завижда.

— Желая ти... На теб и на Дан всичко най-хубаво! Благодаря ти, че се отби!

— И аз ти желая да бъдеш щастлива! Ти го заслужаваш! — Джуди я прегърна. — Довиждане! Дано имаш късмет!

Късмет... Андреа не вярваше в него. Нейната сила бе в предварителната подготовка. Но сега, когато трябваше да върне Кърт, късметът бе единственото, от което имаше нужда. Приключи с багажа, грабна чантата и забърза към паркинга. Щеше да чака Кърт до неговия джип. Така нямаше възможност да го пропусне. Не ѝ се наложи да стои дълго.

— Ти не си ли на работа?

— Реших днес да не работя! — Наблюдаваше го как товари двата куфара. — Твърде малко багаж за беглец!

— Не бягам, а напускам, за да се грижа за дъщеря си! — рязко я поправи и изведнъж забеляза куфара ѝ. — При родителите си ли отиваш?

— Не! — отговори Андреа и за най-голямо учудване на Кърт, сложи багажа си до неговия. — Идвам с теб!

— Не помня да съм те канил! — каза грубо. Извади нейния куфар и го остави в краката ѝ.

— Джим ме праща! Тренировките с хеликоптера ще започнат едва след седмица. Ще използвам времето, за да те убедя да останеш! — Андреа демонстративно върна куфара обратно в джипа. — Смятай решението ми за окончателно! — използва неговия любим израз.

— Нямах работа в личния ми живот! — Лицето му се вкамени.

— Джим ми нареди да дойда с теб! Смята, че правиш голяма грешка! — Отвори вратата на колата и влезе. Седна отпред и сложи колана. — Аз споделям мнението му! И трябва да изпълня заповедта. Задачата е част от изпитателния ми срок.

— Нямам време за безсмислени спорове! — Веждите му гневно се свъсиха. — Излизай веднага от джипа!

— Не! Ще трябва да ме изхвърлиш!

Кърт постоя минута-две, сякаш се колебаеше дали да не го направи. Накрая тръшна вратата и седна зад волана. Потеглиха в пълно мълчание. То продължи, докато напуснаха националния парк и излязоха на магистралата за Феникс.

— Не вярвам Джим да те е пратил! — обади се Кърт гневно. — Губиш си времето! Нямам намерение да променя решението си!

— Все пак трябва да опитам да те разубедя!

— В интерес на работата?

— Защото мисля, че е глупаво да бягаш! Кърт, не можеш да се откажеш точно сега... Особено, като разбра истината за Сара! Дъщеря ти още не е тръгнала на училище! Смъртта на Сара не е повод да зарязваш недоучени стажанти!

— Да, но аз съм твърде опасен като инструктор!

— Не е вярно! Познаваш всички бързеи и си преминал по тях! Някои от инструкторите дори не са опитвали. Бил си десет години в Каньона и не трябва да пилееш уменията си!

— Вярно е. Повечето рейнджъри, включително и Сара, не искаха да се спускат по бързеите. Непрекъснато им повтарях, че не трябва да се страхуват. И през ум не ми е минало, че тя ще се опита да направи подобно нещо! При това сама!

— Не оставяй смъртта на Сара да те прогони от работата, която обичаш и където си необходим!

— Забравяш дъщеря ми, Андреа! И двамата имаме нужда един от друг.

— Търсиш извинение за бягството си! — Тя видя нарастващото му раздражение, но не млъкна. — Защо не я преместиш във Флагстаф? Има училище и целодневен пансион. Няма никаква причина да отиваш толкова далеч!

— Не ти ли минава през ум, че мястото е свързано с лоши спомени за мен?

— Едва ли са толкова непоносими! — избухна Андреа. — След смъртта на Сара оставаш две години в Каньона и зарязваш детето! Сега очакваш да ти повярвам, че внезапен взрив на бащина обич или няколко лоши спомени са в състояние да те принудят да бягаш като подплашен заек! Не искаш Лин да израсне с лъжа! Защо тогава не й дадеш пример? Бъди честен пред себе си!

За момент Андреа помисли, че е стигнала твърде далеч. Лицето на Кърт бе потъмняло от гняв. Ръцете му така стискаха волана, че тя се уплаши да не обърне колата. Млъкна, за да му даде възможност да се поуспокои.

Спряха в Седона. Точно по средата на пътя до Феникс. Кърт зареди с бензин и купи сандвичи. Двамата не бяха обядвали, но нямаха апетит. Без да сложат и залък в уста, те продължиха пътя. Покрайнините на Феникс вече се виждаха.

— Още ли ми се сърдиш? — Андреа най-последно събра смелост да се обади. Кърт мълчеше и тя разбра отговора.

— Веднага щом спрем, ще позвъниш на Джим! — отвърна ѝ троснато. — Кажу ми, че сме пътували заедно до Феникс, но аз не съм променил решението си! Той няма да те обвинява! Довечера ще вземеш автобуса обратно! Ще те оставя точно на спирката, преди да отида при родителите си.

Опитваше се да бъде груб и Андреа с мъка скри болката си.

— Няма да се връщам! — каза решително. — Джим ме изпрати във Феникс! Оставам! — Кърт не възрази и тя се обнадежди. Откриваше се възможност да го види отново някъде в града. Най-лошите ѝ подозрения не се потвърдиха. Той не бягаше от нея. Не искаше да остане в каньона заради Сара и Лин. Андреа реши да не се предава. — Най-добре ме откарай до някой хотел!

— Хотел?

— Да! Искам малко да си почина и събера сили!

— Какво ще правиш?

— Не зная! Вероятно ще разглеждам града.

— С кого? С бабата и дядото на Емили? Нямах кола!

— Ще се оправя. Ще купя карта и ще наема кола.

— Не желая да се мотаеш сама в непознат град! — Кърт се намръщи.

— Не съм малка и мога да се справям! Но все пак съм разочарована! Надявах се да ме запознаеш със семейството си. — Кърт мълчеше и Андреа смело продължи: — Ще бъда в града цяла седмица. Искам да ви покана на вечеря. Всички. Много искам да се запозная с дъщеря ти!

— Искаш да я видиш? — Независимо от натовареното движение, той се извърна към нея. Беше поразен.

— Какво чудно има? Толкова си ми говорил за Лин! Завиждам ти!

— Много съм щастлив с нея. — Кърт впери поглед в пътя.

— Сигурна съм, че тя мисли същото за татко си!

Кърт се усмихна и обстановката се разведри.

— Ако искаш, ела днес на вечеря у нас! Моите родители много се радват, когато им идват гости.

— Дори ако са неочаквани?

— За тях няма значение.

— Поласкана съм, Кърт! Приемам с удоволствие!

Отново настъпи мълчание, но вече не бе потискащо. Надежда стопли сърцето ѝ. Досега смяташе, че той иска да разруши всички връзки между тях. Дано слабо да го е познавала! Вероятно някой ден той пак ще започне да чувства и усеща. Самата тя бе готова да признае чувствата си. Бе влюбена в Кърт Марлоу. Искаше да бъде част от неговия живот.

Напуснаха магистралата и излязоха на крайбрежния път. Пред очите на Андреа се разкри борбата на два свята — на цитрусовите дървета с тежки, неравномерно разположени клони и на дивите кактуси, покриващи всичко наоколо. Кърт ѝ бе казал, че родителите му живеят в северните предградия на града, сред горички от портокали и грейпфрути.

— Баща ми не искаше да се откъсва от земята! — обясни ѝ.

— А майка ти?

— Тя все още отглежда кактуси за продан. Мисля, че никога няма да се откаже.

Кърт спря колата пред фермерска къща в испански стил с червен керемиден покрив. Вляво се виждаше гараж, а вдясно — малка градина-разсадник, откъдето излезе белокоса жена.

— Майка ти? — досети се Андреа.

— Да! — Кърт скочи от колата. Прегърна и целуна жената. В това време Андреа слезе.

— Кърт, толкова се радвам, че дойде! Щях да ти телефонирам, но... — Госпожа Марлоу забеляза Андреа и млъкна.

— Мамо, това е моя колежка, Андреа Клейбърн. — Кърт побърза да ги запознае. — Случило ли се е нещо?

— Да... — Госпожа Марлоу въздъхна. — Дядо ти е много болен!

— Сериозно ли е? — Кърт стисна устни.

— Много сериозно! Баща ти тръгва с първия самолет. Иска и аз да отида с него, за да видя дядо ти, може би за последен път. Знаеш, че вече е над деветдесетте и няма много сили. Но как да оставя Лин сама?

— Аз ще съм тук, колкото е необходимо, мамо!

— Благодаря ти! — Госпожа Марлоу въздъхна с облекчение, но изведнъж се сепна. — Не си ли на работа? Имаш и гости! Ще се справиш ли?

— Напускам! Няма защо да се безпокоиш! — Той предупредително погледна Андреа. — Стягай си багажа, мамо. Отивам при татко да му кажа, че съм тук.

Влязоха и Кърт отиде да говори с баща си, а майка му се запъти да приготви багажа си. Всички бързаха и Андреа се почувства уморена. Седна и огледа всекидневната, мебелирана в типичния за запада стил. Изведнъж дочу шум от стъпки.

— Ти коя си? — пропя детско гласче.

Андреа срещна погледа на големи кафяви очи, същите като на Кърт. И косата имаше цвета на неговата, но бе дълга и къдрава. Изразът на лицето беше прекалено сериозен и Андреа веднага разбра — пред нея стоеше дъщерята на Кърт.

— Аз съм Андреа, приятелка на баща ти. Той ме доведе.

— Татко е тук! — Детското личице грейна.

— Да! Нима не знаеш?

Лин поклати глава и къдрите се разпиляха по раменете ѝ.

— Току-що се събуждам! Спяхме заедно с моята кукла.

— Когато бях малка и аз спях с кукла! — кимна Андреа.

— Искаш ли да видиш моята?

— С удоволствие! Няма ли първо да отидеш при баща си?

— Татко е горе! — Лин се заслуша. — Баба каза да не се качвам сама там, защото ще ми се случи случка.

— Какво ще ти се случи? — усмихна се Андреа.

— Понякога си играя с червилото на баба. — Спусна се през всекидневната. — Сега се връщам! Моята стая е долу.

Когато се появи отново, носеше не само куклата. Срамежливо показва блокче с картинки за оцветяване и кутия с пастели.

— Обичаш ли да оцветяваш?

— Да, много.

— Хайде да оцветяваме!

— С удоволствие!

Детето седна на килима пред масичката за кафе. Андреа също. Двете кръстосаха крака и Лин разлисти блокчето.

— От коя страница ще започнем? — попита Андреа.

— Ти кажи! — Детето незабавно ѝ го подаде.

— Ето една хубава картинка! — избра Андреа. — Обичаш ли циркови понита?

Малкото момиченце внимателно се вгледа в картинката, после кимна и подаде пастелите на Андреа.

— Благодаря, Лин! Ще направя моето пони кафяво.

Започна да оцветява. Момиченцето я наблюдава известно време, преди да избере своя цвят.

— Моето ще го направя лилаво!

— Никога не съм виждала лилаво пони! — усмихна се Андреа.

— Моето не е истинско! — Детето съсредоточено оцветяваше. — Татко каза, че мога да рисувам с всички цветове, ако животните не са истински!

— Правилно, миличко! Разбира се, че можеш!

— Татко!

Андреа стана. Не бе забелязала появяването на Кърт. Беше влязъл, без да го усетят и ги наблюдаваше. Лин скочи и разпиля пастелите. Хвърли се в обятията на баща си. Прегръдката им бе тъй щастлива, че Андреа реши да не ги безпокои. Започна да събира пръснатите под масата пастели.

— Надявам се, Лин не те е изцапала — обърна се Кърт към нея. Вдигна детето и за негово най-голямо удоволствие го сложи на раменете си. — Много обича някой да оцветява заедно с нея.

— Беше ми приятно. Ще довършим ли картинките или ще играеш с баща си?

— И двете! — изкрещя детето и Кърт я остави на пода. Лин веднага се настани до Андреа.

— Какво става? — обърна се Андреа към Кърт, докато Лин продължаваше с лилавото пони. — Като че ли дойдох в неподходящо време? Би ли ми поръчал такси. Отивам в хотела.

— Бих искал да те помоля да останеш за малко с Лин? Родителите ми бързат за следващия полет и трябва да ги закарам до

летището. А на Лин ѝ става лошо в колата.

— Повръща ми се! — изписука детето.

— С удоволствие! — Андреа се усмихна на детето. То оцветяваше второ пони. Този път цветът беше тревистозелен. — Радвам се, че мога да ти помогна!

— Ще се забавя не повече от час и половина. — Кърт ѝ отправи една от най-чаровните си усмивки. — Лин, да слушаш Андреа!

— Няма да се качвам на горния етаж! Няма да пипам нещата на баба! — обеща детето, без да вдига поглед от картинката.

— Не се притеснявай, Кърт! Няма да я изпускам от очи! Кажи на твоите родители, че искрено желая дядо ти да оздравее!

— Благодаря, ще предам! Те ме чакат в колата. Трябва да тръгвам. А, да! Като се връщам, ще купя нещо за вечеря.

— Ако нямаш време, аз ще стотвя. Лек път, Кърт! — пожела Андреа и се надвеси над детето. Реши да се придържа към неговия вкус и оцвети едно пони в яркооранжев цвят. Опитът ѝ бе възнаграден с одобрително кимване. — Искаш ли да направя гривата и опашката червени?

— Да попитаме татко!

Едва сега Андреа забеляза, че Кърт още стои в стаята и ги наблюдава.

— Не се притеснявай, Кърт! Ще се грижа добре за нея! — успокои го Андреа, решила, че той още се безпокои.

— Зная! Бъди послушно, миличко! Довиждане, Андреа!

Изминаха почти два часа, преди Кърт да се върне. Когато се появи, носеше кутия, пълна с пържени пилета и салата.

— Съжалявам, че се забавих! — извини се той. — Имаше задръстване пред летището и не можеше да се влезе с кола.

— Няма нищо! Ние сме добре! — увери го Андреа.

— Татко, виж! — Лин гордо размаха ръце пред носа му. — Андреа ми лакира ноктите! Те са розови!

Кърт се намръщи неодобрително.

— Страхотни са — насили се да каже.

— Надявам се, не възразяваш? Тя толкова искаше ноктите ѝ да са като моите. — Ще сваля лака, преди да си тръгна.

— Нищо. — Кърт погали дъщеря си. — Хей, ти, с красивите нокти, занеси пилетата в кухнята и слагай масата. Тази вечер ще ядем

с пластмасови вилици в хартиени чинии.

— И ще прием лимонада вместо мляко?

— Ние ще прием лимонада, а ти мляко!

— Татко! — Лин се нацупи.

— Добре, ще ти дам няколко глътки от моята. Тръгвай! Не забравяй салфетки!

— Няма да забравя!

— Майка ми каза, че ще останат поне една седмица. — Кърт изчака детето да напусне стаята. — Може и повече, ако положението на дядо се влоши. Понякога забравям, че е на деветдесет и една. — Кърт изтощен се строполи в един стол. — Не можем да очакваме да живее вечно!

— Може пък да се оправи? — В гласа ѝ имаше надежда. — Ще стискам палци.

— Аз също! — Млъкна за миг. — Върнах се точно на време! Нямахме да могат да вземат Лин с тях.

— Болницата не е място за деца — съгласи се Андреа. — Малката е много чаровна, Кърт! Говори като възрастен човек.

— Радвам се, че Лин те прие добре и разговаря с теб! Обикновено не е така общителна с непознати. — Той се изправи. — Ще отида да видя какво прави. Когато не я чувам, се притеснявам.

Вечерята мина приятно. Лин беше много възбудена. Вживя се в ролята на домакиня и предлагаше на двамата хартиени салфетки с поклон и сияйна усмивка. Андреа ѝ отговаряше по същия начин.

— Лин, не мога да хапна нито залък повече! Прейдох!

— И ти ли не искаш? — Лин поднесе картонената кутия на Кърт. — Има крилце и бутче.

— Не, миличко. Нека останат за утре. Разтребваме масата и отиваш да спиш. Стана много късно.

— Аз не съм уморена! — протестираше Лин. — Искам да стоя още и да оцветявам.

— Не! — каза Кърт твърдо. — Трябва да си лягаш! — Детето се нацупи, но той бе непреклонен. — Да тръгваме! Ще те измия и ще ти помогна да се съблечеш.

— Нека тя да дойде с мен! — посочи Андреа.

— Андреа е на гости! Аз ще ти помогна.

— Мъжете не трябва да виждат момичетата голи! Баба го каза!
— продължаваше да настоява детето.

— Баба ти не е тук, Лин! Казах ти, че за известно време ще трябва да се удовлетвориш с мен.

— Няма! — Лин повиши тон.

— Кърт, нека аз ѝ помогна! — предложи Андреа и момиченцето подаде малката си ръчичка, мазна от пържените пилета. — Лин ще ме заведе в банята.

— Ти ще измиеш чиниите! — Лин посочи баща си. Гласът ѝ прозвуча също като неговия.

— Прилича на теб, Кърт! — усмихна се Андреа. — Не се тревожи! Ще се оправим!

След малко, изкъпана и с чиста нощница, Лин беше в леглото.

— Ще доведе татко ти да те целуне за лека нощ.

— Аз съм тук. — Кърт влезе в стаята и приближи до детското креватче. — Добро момиче! — Той оправи завивката. — Сега ме прегърни и ме целуни за лека нощ!

Лин обви ръце около врата му и звучно го целуна. След това прошепна нещо в ухото му.

— Лин пита дали и ти ще я целунеш за лека нощ! — Кърт вдигна поглед към Андреа.

— Разбира се! — Андреа се разтопи от удоволствие. Наведе се и целуна Лин по челото. За нейно най-голямо учудване детето седна в креватчето и я прегърна. Андреа също я притисна до себе си и остана така, докато детето се насити на прегръдката.

— Ще кажеш ли лека нощ и на моята кукла?

— Лека нощ и на двете! — подчини се Андреа.

— Лин, помни! Утре сутринта баба и дядо ги няма, но аз съм тук! Кърт загаси нощната лампа.

— А Андреа тук ли ще бъде?

— Аз... — Андреа погледна Кърт. — Зависи от баща ти.

— Нека остане! — помоли детето.

Андреа и Кърт гледаха учудено малкото момиченце, прегърнало своята кукла. Кърт премести поглед върху Андреа. Изражението му беше неразгадаемо.

— Да, Лин! — каза най-после. — Тя ще остане!

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Лин много ти се радва! — каза Кърт няколко дни по-късно. Бяха сложили момиченцето в леглото за следобеден сън и подреждаха всекидневната. Дъщеричката на Кърт се оказа малко природно бедствие. Разпиляваше всички играчки.

— Аз също съм доволна, Кърт! Тя е мило дете! — Андреа събираше постелите. — Като рейнджър рядко виждам малки деца.

— Големия Каньон не е детска градина — отвърна Кърт и огледа с критичен поглед стаята. — Свършихме с играчките. Да отиваме в разсадника!

Андреа кимна. Бе останала в къщата на родителите му. Всекидневието ѝ протичаше еднообразно. Играеше с Лин, а Кърт се грижеше за храната и домакинството. Сутрин извеждаха момиченцето на разходка до близката детска площадка. Следобед, докато то спеше, подреждаха къщата и работеха в разсадника на госпожа Марлоу. Кърт разсаждаше декоративни кактуси със същата лекота, с която се спускаше по бързеите на Колорадо. Днес, както и през другите дни, Андреа набоде жестоко ръцете си, но не им обръщаше внимание. Радваше се на всеки миг, прекаран с него.

— Ръцете ти приличат на игленик! — каза Кърт. Бяха работили само половин час. — Сложи ръкавиците на майка ми!

— Сложих ги, но бодилите минават и през тях! — Тя гневно разглеждаше ръцете си. — Има още какво да науча за отглеждането на кактуси.

— Влез вътре и ги дезинфекцирай. Аз ще довърша тук.

— След малко. — Тя отново грабна лопатката.

— Върви! — настоя Кърт. — Ще се справя и сам! — Тя не помръдваше, а очите ѝ го гледаха с толкова любов, с толкова копнеж. — Андреа, недей! — промълви дрезгаво.

— Не мога! — прошепна тя.

Инструментите паднаха на мръсния под и той я сграбчи в прегръдките си. Жадно впи устни в нейните. Притисна я към себе си и

ръцете му се заровиха в косите ѝ. Целувката му бе ненаситна. Андреа се опита да говори, но той задушаваше потока от признания с устни. Пусна я и минута-две се гледаха в пълно мълчание. После той излезе и Андреа остана сама.

След малко Кърт се върна, но до края на седмицата говореха само за Лин и обсъждаха незначителни неща. Обстановката бе малко напрегната, но Андреа се правеше, че не забелязва. Утешаваше я мисълта, че приличат на семейство. Илюзията се стопи, когато разбра, че времето, което прекарват заедно, е към своя край. Кърт сам повдигна въпроса три дни по-късно. Пак бяха в разсадника.

— Ще липсваш много на Лин! Няма възможност да среща много нови хора. Радвам се, че се запозна с теб!

Андреа опита да преглътне буцата, заседнала в гърлото ѝ.

— Връщат ли се вече родителите ти? — Нервно си играеше с пясъчливата почва в саксията.

— Да. Говорих с тях снощи, след като ти си легна. Дядо ми оздравял, изписали го от болницата.

— Чудесна новина — едва успя да промълви Андреа.

— Да. — Кърт внимателно отдели последния кактусов разсад.

— Сега какво ще правиш?

— Ще работя в службата за опазване на природната среда. Но първо трябва да намеря жилище за мен и Лин. Искам да е по-близо до училището.

— Говори ли с родителите си? — Андреа се опитваше да запази спокойствие.

— Още не, но ще го направя при първа възможност. — Кърт привърши с разсада и започна да почиства. — Баща ми ще остане при дядо още малко. Иска да се увери, че всичко е наред. Майка ми ще се върне след два дни.

Андреа с ужас помисли, че ѝ остават само два дни.

— С други думи, повече не съм необходима.

— Не съм казал такова нещо!

— Но е самата истина! — Андреа захвърли лопатката и ръкавиците. — Е, ще се чуваме ли поне по телефона? — Кърт мълчеше и тя въздъхна. — Не е ли смешно? Когато тръгвахме, искаше да се отървеш от мен и ето че успя!

— Андреа, не е вярно! Аз съм ти много признателен за помощта! Но не можеш да останеш завинаги. Имаш си работа и свой собствен живот!

— Надявах се да го изживея заедно с теб! — промълви едва чуто. — И с Лин.

Кърт заряза почистването и приближи до нея. Нежно обхвана раменете ѝ. Търсеше подходящите думи.

— Андреа, поласкан съм! Изкушението е голямо, но не мога да започна всичко отново. Отдадох сърцето си на Сара. Веднъж е достатъчно!

— Сара, винаги Сара! — изкрещя тя. — Кърт, не трябва да се криеш непрекъснато от живота заради една смърт! Ди загина на сантиметри от мен, но аз не престанах да обичам хората заради болката от нейната загуба. Ще бъде оскърбление за миговете, които сме прекарвали заедно! Животът е всичко! Ти... Ние... Трябва да го изживеем изцяло. Заедно! — затаи дъх да чуе отговора му. Той бе неочакван.

— Нямам сили, Андреа! — Поклати глава и ръцете му увиснаха безсилно. — Смъртта на Сара ме довърши! Едва ли е останало нещо дори за Лин! — Въздъхна тежко и я погледна в очите. — А за теб — нищо! — Андреа почувства как нещо в нея се прекърши. Времето спря. Едва различаваше лицето му. — Скъпа, моля те! — настоя Кърт. Протегна ръце и стисна здраво нейните. — Опитвам се да бъде по-леко за теб. Напускам сега, а не през септември, както бях планирал.

— Заради Лин — промълви Андреа.

— Не. Искях да остана през лятото. Тогава работата е най-напрегната. Но разбрах за Ди. Не са ти нужни повече душевни травми!

— Кому са необходими тези увъртания, Кърт? — Сълзи напълниха очите ѝ. — Защо се преструваш, че смъртта на Сара или на Ди ни разделят? Защо криеш истината? Просто ми кажи: „Андреа, не те искам“ — преглътна тя с мъка. — По-ясно е!

— Защото ще бъде най-голямата лъжа! — Тя зяпна от учудване. — Аз те желая, Андреа! — бурно каза Кърт, но после вдигна безпомощно ръце. — Искам да кажа, че има чувства, но не са достатъчно силни. Животът ми едва тлее... Сякаш съм обвит в дебел пашкул. Разбираш ли?

— Не! Но те желая, въпреки всичко...

— След смъртта на Сара нещо се случи с мен! Не зная дали някога... отново ще... Идването ти тук не направи нещата по-лесни. Колкото по-скоро си тръгнеш, толкова по-добре. И за двама ни.

— Кърт, спасил си толкова много хора! Нима не можеш да помогнеш на себе си?

— Опитвам се, Андреа! — Лицето му се изкриви от болка и думите му преминаха в дрезгав шепот. — Бог ми е свидетел.

Гърлото ѝ се сви и в един страшен миг ѝ се стори, че животът е спрял. Пое дълбоко дъх и когато проговори, едва позна гласа си.

— Не се предавай, Кърт!

Никога! Заради нас двамата, довърши наум.

Майката на Кърт пристигна на следващия ден. Той отиде да я вземе от летището, а Андреа остана с Лин. Госпожа Марлоу остана доволна, че нейното отсъствие не се е отразило зле на Лин. Но Андреа не можеше да сподели радостта ѝ. Искаше час по-скоро да вземе самолета до Големия Каньон. Струваше ѝ се непоносимо да остане под един покрив с Кърт. Остана изненадана, когато той предложи да я откара.

— Защо? До там и обратно са шест часа! По-добре ме остави на летището.

— Трябва да попълня някои документи при Джим. Освен това, трябва да закарам личната си туристическа екипировка. Доста е обемиста. — Взе куфара ѝ и го качи в джипа. Андреа се поколеба. Чудеше се как ще прекара три часа с него в колата. За какво ще говорят? Бяха си казали всичко. С изключение на едно. Никога не ѝ бе казал, че я обича. Но за това тя дори не можеше да мечтае. — Качвай се! Ако искаш, ще пусна радиото — рече тихо. — Ще ни спести излишни разговори.

Андреа се сбoguва с Лин и се качи в колата. Още щом седнаха, Кърт включи радиото. Симфония на Моцарт изпълни купето, но прекрасната музика не подобри настроението ѝ. Мислеше за самотния живот, който я очаква без Кърт. Напуснаха платото северно от Феникс и започнаха да изкачват планината по тесния криволичещ път. В този ранен час движението бе слабо. Радиото изведнъж замлъкна. Кърт се опита да намери друга станция, ала скоро се отказа.

— Кога започваш практиката на хеликоптера? — обади се той. Тишината в колата бе станала непоносима.

— Веднага щом се върна.

— Гледката отгоре е фантастична. Полетите са само денем, в определени часове. Няма да работиш до късно като другите рейнджъри. Новите занимания ще ти харесат.

— Сигурно — отвърна тя с безразличие.

— Не виждам желание! — Тонът бе неодобрителен.

— Мислех си, че няма да видя останките от старите индиански селища. — Едва не каза „отново да те видя“.

— Вярно, че не успяхме да ги разгледаме.

— Да... — Тежест притисна гърдите ѝ. На свой ред се опита да намери нещо по радиото.

— Няма да хванеш нищо, докато не стигнем Седона. Искаш ли да спрем там? Да вземем кафе или нещо за хапване?

— Не, благодаря. — Тя изключи радиото и се опита да следи разговора. — Но ако ти искаш, нека спрем! — Учтивият отговор, както и неговият въпрос, звучаха неестествено.

Дълго пътуваха, без да отронят дума. Изкачваха се нагоре сред скали и покрити с кактуси поляни. Бяха сами на шосето. От време на време настигаха тежки и бавни превозни средства. Андреа се преструваше, че разглежда пейзажа, а Кърт — че е погълнат от шофирането. Премина в другото платно, за да изпревари стар, очукан товарен камион. В каросерията имаше три деца, които весело им магнаха.

Андреа отвърна на поздрава и докато ги задминаваха, видя в кабината при шофьора още две деца.

Въпреки всичко, спряха в Седона. Кърт напълни резервоара, а Андреа си взе чаша кафе. След около час бяха отново на шосето.

— Когато решиш да си починеш, ела да видиш нашия нов дом — обади се Кърт. — Лин много ще се зарадва.

— А ти? — осмели се да попита.

— Аз също. Но нищо не обещавам, Андреа!

На първо време и това ѝ стигаше. Навлязоха в планинската част на северна Аризона. Кактусите и пустинната растителност се смесиха с борови, а после, с широколистни дървета. В това забравено от Бога място движението бе още по-слабо и Андреа отново забеляза трите дечица.

— Това не е ли старото камионче, което задминахме? — проговори за пръв път от половин час. — Ето го пред нас.

— Изпреварили са ни, докато пихме кафе. Пътят не е за такъв стар камион. Нагоре става още по-стръмно. Тук няма сервиз на километри разстояние. Ще ги наблюдавам известно време. — Той рязко намали скоростта.

Изведнъж силен трясък разкъса кристалния планински въздух. Една от износените гуми на камиона буквално се пръсна. Той се наклони наляво, пресече насрещното платно и се плъзна по стръмния склон отгатък пътя. Обърна се на една страна и трите деца изхвърчаха от каросерията. Андреа изкрещя от ужас. Те летяха във въздуха като парцалени кукли. Строполиха се на земята и останаха там неподвижни. Камионът продължи да се свлича надолу. Преобърна се на покрив, после на другата страна и спря.

— Кърт, спри! — извика, но той вече намаляваше.

— Вземай радиостанцията! Настрой я на аварийна вълна, девети канал и викай помощ!

Андреа грабна микрофона. Кърт паркира джипа встрани от пътя.

— Аз ще се заема с пострадалите в кабината! — заповяда, докато изскачаха навън. — Ти виж какво става с останалите! — Изтича отзад и извади от багажника чантичката за първа медицинска помощ. Двамата забързаха надолу по склона. Андреа откри едното дете близо до дъното на дерето. Видя и второто. Бяха в съзнание и викаха на испански баща си. Не знаеше доколко разбират английски, но се опита да ги успокои. Голямото момиченце имаше сериозни наранявания. Вероятно трябваше да се зашие и бе необходима намесата на хирург. Андреа спря кървенето с тампони. Другото момиченце бе в още по-тежко положение. По всичко личеше, че китката е счупена. Андреа бързо я обездвижи и нежно ѝ каза да не мърда. Много ѝ се искаше да знае испански. Питаше се кога ли ще пристигне полицията и линейката. Не бе сигурна, че децата я разбират, но се надяваше да се успокояват взаимно. Третото, младо момче, беше в безсъзнание. На главата му имаше голяма рана, но зениците му реагираха на светлината, което беше добър знак. Андреа превърза раната и се спусна към Кърт.

— Какво е положението? — запита, останала без дъх.

— Камионът се е заклешил между скалите — промърмори той.
— Не мога да го помръдна, нито да отворя вратата. Ключалката е заяла.

— Как са хората вътре? — Тя мина отпред и погледна през стъклото. Двете деца — момченце и малко по-голямо момиченце, както и шофьорът — не помръдваха.

— Тримата са в безсъзнание!

— Предлагам да не ги местим, докато не пристигне помощ! — Андреа бе много разтревожена. — Ти видя как се преобърна камионът. Сигурно имат гръбначни травми. Трябват специални носилки и шини. Пътната чантичка за първа помощ няма да свърши работа. Настоявам да чакаме!

— Андреа, зная, че си завършила курс по спешна медицинска помощ, но повярвай ми, не можем да чакаме!

— Трябва! В противен случай рискуваме някой да остане парализиран заради прибързаните ни действия.

— Помириши!

— Мирише на бензин! — Андреа пребледня.

— Явно и те са напълнили резервоара — каза мрачно Кърт. — Сега горивото изтича. Ако пламне, няма начин да го изгасим.

— О, не! — В съзнанието ѝ изплува самолетната катастрофа в Денвър. Реактивното гориво, превърнало се в огнена топка. — Не можем да ги оставим така, Кърт! — извика отчаяно.

— Не можем! Другите деца достатъчно далеч ли са? В случай че камионът избухне? — Андреа кимна. Гадеше ѝ се. — Как са? — Той се качи върху камиона.

— Едно от момиченцата има счупена кост, другото драскотини, а момчето е в безсъзнание от удар в главата. Но зениците му реагират.

— Звучи окуражаващо! — подаде ѝ ръка и я издърпа горе.

Андреа се покачи върху смачканата страна на камиона.

— Добре, че скоростта беше ниска. Иначе децата отзад щяха да пострадат много по-зле.

— Да се надяваме, че и пътниците в кабината са добре. Първо трябва да измъкнем шофьора. Той е едър и сам няма да се справя. — Кърт легна по корем и погледна през страничното стъкло. — Поне имат колани. Ще го държа за китките, докато ти му разкопчееш колана. Не искам да падне върху децата.

— Моли се краката му да минат през прозореца. — Също легнала по корем, Андреа се протегна към колана. — Държиш ли го?

— Да!

— Готово! — Тя натисна освобождаващия бутон и двамата с Кърт измъкнаха мъжа. — Придържай врата му! — настояваше Андреа, докато го носеха или, по-скоро, влачеха на безопасно разстояние. Дори оттам се усещаше миризмата на бензин. — Диша и не кърви! — обяви тя след бърз преглед. — Засега е достатъчно. Да измъкваме децата!

Забързаха обратно към камиона. Точно се катереха по него и радиаторът гръмна. При трясъка Андреа подскочи и щеше да падне, ако Кърт не я беше хванал.

— Това е само радиаторът! — опита се да я успокои, но тя отблъсна ръцете му и скочи през отворения прозорец в кабината.

— Значи моторът е прегрял и още не е изстинал. Може да се получи искра! — почти изтръгна колана на момчето и подаде детето на Кърт. — Отнеси го! Аз ще се заема с момиченцето!

Андреа внимателно измъкна левия крак изпод смачканото арматурно табло и опита с десния. Не успя. Протегна ръце надолу, но напипа само смачкан метал.

— О, не! — Наведе се, доколкото ѝ позволяваше тясното пространство в кабината и тялото на момичето. Опита да повдигне арматурното табло, но нямаше как да го подхване. — По дяволите! — Още се мъчеше да освободи крака на детето, когато се появи Кърт.

— Какво става? — Гласът му бе гневен и настоятелен.

— Кракът ѝ се е заклепил! Не мога да го освободя.

— Ще опитаме двамата! Дръпни се да погледна! — Андреа се отмести. Опита да избягва острите режещи ръбове. Той се наведе през стъклото и разгледа арматурното табло. — Трябват ни инструменти.

— Инструменти? Нямаме подходящи! Не сме на работа! Трябва час по-скоро да я измъкнем оттук!

— Андреа, успокой се! Ще измислим нещо! — Кърт се наведе и погледна под смачканото табло. — Мисля, че има достатъчно място да използваме крика на колата. С него ще повдигнем таблото! Иди да го донесеш! Джипът е отключен.

— Оставам! Ти ще отидеш! Тичаш по-бързо от мен! Аз ще остана с момичето. Разбирам от медицина повече от теб!

— По дяволите! — Кърт я хвана през кръста. С мощно движение я измъкна през стъклото. — Тръгвай за крика!

— Ако ти се случи нещо... — Не се решаваше да го остави. Изведнъж разбра какво е направила с Кърт смъртта на Сара. Ако той загине, с нея щеше да се случи същото. Зениците ѝ се разшириха от страх.

— Тръгвай, Андреа!

— Моля те, Кърт...

— Губиш ценно време!

Думите я извадиха от вцепенението. Обърна се и затича нагоре по склона. Камионът щеше да гръмне също като самолета. Животът на Кърт висеше на косъм... Стигна до джипа. Захвърли куфара на земята и разтреперана затърси крика. Намери го заплетен във веригата за гуми. Грабна го и хукна, но се спъна. Успя да не падне, но изпусна крика. Той се затъркаляха надолу по сипея и спря в някакви храсти. Не можа да го достигне и заслиза на колене до мястото. И тогава светът избухна...

Преди трясъкът да стихне и да остане само плющенето на пламъците, тя знаеше, че камионът го няма. Изпищя и се отпусна на земята. Притвори очи, за да не вижда страшната действителност. Не можеше да помръдне от отчаяние, дори не дишаше. Кърт го няма и за нея самата животът вече не съществува.

— Андреа, отвори очи, любов моя!

Не можеше да повярва. Отново чу името си и животът се възвърна. Пое си дъх, после още веднъж.

— Кърт? — отвори очи и премигна. — Ти ли си?

Стоеше пред нея и носеше детето на ръце. Лицето му бе покрито със сажди. Парчета от ризата му липсваха. По кожата се виждаха кървящи драскотини, но беше жив. Жив!

— От плът и кръв! — Гласът му трепереше като нейния.

— Но, как... — Тя скочи на крака. Бе успяла да достигне крика и още го стискаше. — Как я извади?

— Миришеше много силно на бензин. Страхувах се да не пламне. Изплаших се, че повече няма да те видя! — Той замълча. — Накрая повдигнах таблото сам.

Андреа плачеше и се смееше. Искеше да го прегърне и да танцува от радост... Нямаше време. Децата и баща им чакаха. С

появяването на Кърт, ролята ѝ на жертва свърши. Отново стана спасител.

Най-сетне полицията и линейките пристигнаха. Пожарът бе потушен, а пострадалите натоварени на носилки. Изгарянията на Кърт бяха незначителни. Докато го превързваха, Андреа натовари в джипа крика и куфара си. Колите постепенно напускаха мястото на катастрофата. Остана само една линейка.

— Добре ли си? — попита го Андреа. Двамата стояха встрани от пътя. Почиваха си от огромното напрежение и се наслаждаваха на успеха. Той се усмихна, целуна я и я привлече към себе си. Андреа се чувстваше щастлива. Опиваше се от мириса на тялото му, от допира на ръце му, все още неспособна да повярва в чудото. — Беше права! — промърмори той. — Винаги си била права! Не мога да се крия вечно!

Тя се страхуваше да го погледне, за да не зърне болката в очите му. Но щом вдигна глава, остана изумена. Печалният израз го нямаше. Кърт бе по-жив от всякога.

— Разбрах, че съм се крил от смъртта. И постепенно съм започнал да се крия и от живота. — Той обърна лице към линейката. Тъкмо товареха момиченцето, което се бе заклезило в камиона. Двамата проследиха отдалечаващата се кола. — Животът е ценен дар, а аз пропилях много от него. Можех да те направя щастлива, а аз те накарах да страдаш. Какъв глупак съм!

— Не си! — Щастливи сълзи изпълниха очите ѝ. — Смъртта на Сара е била голям удар за теб. Страдал си. Разбирам те, Кърт! Повярвай ми!

— Ти също си го преживяла! — Нежно повдигна брадичката ѝ. — Но не си се скрила! И на мен даде възможност да се върна към живота!

— Никога не се предавам — разсмя се тя нервно. — Професията на бордови помощник ме научи.

— Бих искал да прекарам остатъка от живота си с теб. Ако ми позволиш.

Не го остави да чака дълго. Наведе се и страстно го целуна. Отговорът бе достатъчно красноречив...

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Кърт Марлоу, не мога да повярвам! Не искаш да работиш като рейнджър! — недоумяваше госпожа Марлоу, докато оправяше вратовръзката на сватбения му костюм. — Решил си да станеш чиновник!

— Да, мамо. — Кърт смирено наведе глава.

— Престани с това „Да, мамо“! От години ми говориш, че природната среда се опазва най-добре на място! Как ще го направиш от креслото във Феникс? Да беше поне близо до Каньона, за Бога!

— Права си, мамо. Не бях се замислял.

Андреа се заслуша в кавгата и разбра от кого Кърт се е научил да заповядва. Сцената се разиграваше две седмици след катастрофата. През това време Кърт се промени невероятно. Андреа си отдъхна. Веднага след произшествието той ѝ предложи да се ожени за него и оттегли оставката си.

Андреа още помнеше всяка дума от разговора.

— Все пак трябва да се погрижа за Лин. Прекалено дълго време бях разделен татко.

Двамата с Кърт лежаха облечени на леглото в хотела в Седона. Трябваше да свидетелстват пред полицията като очевидци на катастрофата. Тя предложи да останат в града. Беше изморена до смърт, но състоянието на Кърт бе още по-тежко. Освен раните, страдеше от психическо изтощение. В такова положение не можеше да шофира. Чакаха да научат от болницата новини за пострадалото семейство.

— Обичам те! — каза ѝ нежно. — Но трябва да се погрижа за бъдещето на дъщеря си. Не мога да бягам от отговорност!

— Нима наистина ме обичаш? — Андреа въздъхна щастливо. — Смятах, че никога няма да го чуя.

— Отдавна исках да ти го кажа! — Кърт я притисна към себе си и страстно я целуна. — След смъртта на Сара не съм и помислял, че ще имам смелост отново да изпитвам чувства.

— А сега обичаш ли? — Искаше ѝ се да го чуе пак, да го слуша непрекъснато.

— Да! Ала част от сърцето ми и от мен самия завинаги ще остане със Сара. Ще я обича и тъгува. Заради Лин. Но животът продължава. Стига мрачни спомени! Искам да живея с бъдещето и с теб!

— И с Лин! — добави Андреа и нежно зарови пръсти в косата му. — Аз ще ѝ бъда като истинска майка! Още е много малка и ще ме приеме. Добре стана, че замествах родителите ти.

— Сериозно ли говориш? — погледна я в очите.

— Разбира се! Винаги съм обичала децата. А Лин още повече, защото е твоя дъщеря. — Беше самата истина. Първо Кърт, а после Лин бяха спечелили сърцето ѝ. — При редовните полети ще ми остава достатъчно време да се грижата нея. Тримата ще бъдем чудесно семейство.

Очите на Кърт светнаха, но после поклати глава.

— Не ме изкушавай, Андреа! Винаги мога да започна в службата за опазване на природната среда във Флагстаф, вместо във Феникс. И да поема грижите за Лин. Но не е необходимо ти да правиш подобни жертви.

— Какви жертви? Не ставай глупав! Обичам Лин. Обичам и теб! Ще се чувстваш потиснат да седиш по цял ден между четири стени. Ако се безпокоиш толкова за детето, защо не се прехвърлиш на спасителния хеликоптер във Флагстаф?

— Постоянно?

— Защо не? Като инструктор и воден спасител губиш много време. А като пилот ще си бъдеш вкъщи по залез-слънце.

— Ако съм сигурен, че имам отличен специалист по спешна медицинска помощ в моя екип! Трябва да се дава предимство на професионалистите.

— Кърт, много ще се радвам да работя с теб, но не това е главното! Мисля, че трябва да останеш в парковата служба. Да продължиш да спасяваш хора. Така е най-добре за теб! Никога нямаше да спася онова момиченце от камиона. — Тя потръпна при спомена. — Не се сетих за крик.

— Щеше да се сетиш! — увери я той.

— Нямах да се справя с голи ръце. Сега цялото семейство е спасено. Благодарение на теб! — От телефонния разговор с болницата разбраха, че кракът на момиченцето ще оздравее. Като по чудо цялото семейство щеше да се отърве без тежки последствия. — Зная, че работата по опазване на природната среда е важна, но спасителните операции са твоята стихия.

— Никога няма да се откажа от охраната на Каньона! — рече бавно Кърт. — Трябва да го знаеш, в случай че остана в парковата служба. Искам да променя режима на достъп до Големия Каньон. Другите големи паркове ограничават движението на посетителите само до определени бази. Защо и ние да не направим същото?

— Ще ни отнеме години — каза Андреа със задоволство. — Да не съм чула повече за оставка в близко бъдеще!

Той се надигна и я погледна в очите.

— Не знам кой е най-страшният от тримата — ти, Джим или майка ми.

— Докато тримата сме с теб, едва ли ще се откажеш! — Андреа се усмихна.

— Поне ще ме оставиш ли сам да ти направя предложение или вече си уредила и него?

— Кърт, не се подигравай — смутено каза тя.

— Мисля, че добре се справяш! Ти поръча стая с едно легло. Вероятно ще ме прелъстиш. Нямам нищо против! Или, може би, си играеш?

Андреа почувства, че сърцето ѝ спира да бие. Кърт беше в добро настроение. Отправил поглед в бъдещето, а не заровен в минала трагедия. Напрежението в него бе изчезнало. За пръв път го виждаше отпуснат и щастлив.

— Да играя на какво? — попита, като се бореше с напирещите щастливи сълзи. — Да те прелъстя или да се ожения за теб?

Той се засмя. Това се случваше много рядко. Андреа знаеше, че ще запомни този миг за цял живот.

— И двете, любов моя, и двете!

Сега Андреа стоеше облечена в сватбена рокля и наблюдаваше как госпожа Марлоу мъмри сина си. Най-сетне, след критичен оглед, вратовръзката и официалното сватбено сако задоволиха майчиния вкус. Сцената предизвикваше усмивка.

— Стоиш на прага на медения си месец! Другите отиват на Хаваите и Ниагара! — продължаваше госпожа Марлоу.

— Ниагара е само една, а Хаваите са само седем острова. Аризона има хиляди археологически забележителности. Искам да съм сигурен, че жена ми няма да се отегчи.

Кърт погледна Андреа и очите му заблестяха от желание. На всички стана ясно, че младоженката няма да скучае. Тя се изчерви, но отвърна на погледа му. Госпожа Марлоу се изкашля смутено.

— Ъх... ъ, да, разбирам! Защо не се жените в църква, а под открито небе? — не спираше обаче да мърмори. Поклати неодобрително глава и се огледа наоколо. — Не ми го побира умът! Как убеди родителите на Андреа да се съгласят с тази твоя налудничава идея?

Кърт не обърна внимание на майка си и нежно прегърна Андреа.

— Нали има свещеник, мамо — отвърна разсеяно, а цялото му внимание бе погълнато от булката. — Оправи булото ѝ, развяно от лекия полъх. Андреа потръпна от докосването. Дългият бял воал се увиваше около глезените ѝ. — Всичко това е наше! — Кърт посочи Големия Каньон, единствения декор на сватбената им церемония. Безоблачното небе сияеше лазурносиньо. Слънцето огряваше Каньона и той искреше с цветовете на дъгата. Тази велика пустош бе само тяхна. — Не можеш да ме убедиш, че между четири стени е по-добре!

— Не мога! — госпожа Марлоу победи гордостта си. Очевидното щастие на сина ѝ я накара да се предаде. — Хайде, Лин! Време е да заемем местата си!

Лин срамежливо пристъпи до Емили. Андреа настоя двете да бъдат шаферки. Когато малките момиченца се хванаха за ръце, тя видя усмивката на Кърт. С радост помисли, че той вече живее с настоящето и мисли за бъдещето. Беше щастлива! Надявам се и с теб да е така, Ди, където и да си, помисли. После се отърси от мислите за миналото и остана само с любовта, изпълнила сърцето ѝ.

Свещеникът ги подкани да се приближат.

— Минутка само! — сети се Андреа. — Къде е Джим?

— Тук съм! — извика Джим отзад.

— Какво, за Бога, е това? — Госпожа Марлоу се хвана за главата.

— Сватбен подарък! — Джим дърпаше за въженце малко магаренце с венец от свежи карамфили около врата. — За пръв път

моят най-груб старши рейнджър се отнася мило с диво магаре. Ето го, отбито и излекувано, точно както го искахте! — Той подаде въженцето на Кърт.

Андреа погледна с учудване своя бъдещ съпруг.

— Не съм се разнежвал! — запротестира Кърт и преди тя да успее да каже нещо добави: — Исках Лин да се научи да язди, преди да е опитала с мулетата от Каньона. Това е всичко.

— Тогава ти благодаря от името на Лин! — Андреа го целуна по бузата.

— Хей, би трябвало да благодариш на мен! — засмя се Джим.

— Не се надявай, Джим! — отговори Кърт, като не сваляше очи от Андреа, а дъщеря му го дърпаше отзад за самото.

— Мое ли е наистина, татко? — питаше възбудено детето. — Ще го вземем ли с нас?

— И аз искам диво магаренце! — примоли се Емили на своите родители. — Моля те, мамо! Лин вече си има!

— Ти си виновен! — мърмореше госпожа Марлоу на сина си.

Малкото магаренце сякаш разбираше, че е център на вниманието. Изви глава и започна да хрупа карамфилите. Кърт веднага се намеси.

— Това не е за ядене! — Той внимателно издърпа остатъка от карамфилите от устата му.

— Искам и на моята сватба да има магаренце! — пропя Емили, за голямо удоволствие на всички, с изключение на госпожа Марлоу.

— Мястото на магаретата не е по сватби — промърмори тя.

— Не съм съгласна! — Андреа пристъпи до Кърт. Хвана ръката му, а с другата погали нежните ноздри на магаренцето. — Радвам се, че е тук! То се е променило много от деня, в който го спасихме! — Усмихна се на Кърт и само той разбра скрития смисъл на усмивката. — Мога спокойно да кажа, че то е част от нашата венчавка.

Майката на Кърт ги погледна, поклати недоволно глава, но премълча.

— Хващай въженцето, Джим! Момичета, застанете зад магаренцето и да приключваме! — подкани ги Кърт и се обърна към Андреа. — Готова ли си, любов моя?

— О, да! — Лицето ѝ грейше от радост. — Много отдавна! Толкова съм щастлива! Чакането няма значение!

— Аз също съм готов! — прегърна я той през кръста.

Сватбените одежди на двамата изпъкваха на фона на променливите цветове на Каньона. Някъде отдолу блестеше сребърната лента на Колорадо.

— Обичам те, Андреа Клейбърн!

Сърцето ѝ преливаше от щастие. Очите ѝ казваха това, което устните не можеха да изрекат. Свещеникът прочисти гърлото си. Семейството и приятелите се приближиха по-плътно. Малките пръстчета на Лин се загубиха в дланта на Андреа. Почувствала прегръдката на силната ръка на Кърт, тя се усмихна сияйно.

— Чада Божии...

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.